

HRA OSUĎU

Prológ

Hlboká noc sa niesla v podivnom tichu. Čern vynaľovala každý kút lesa a v jeho náruči sa ktosi túlal. Temnota mu brala farbu z tváre a dlhý tmavý plášť len podtrhoval jeho bledosť. Ťažkými krokmi prechádzal od stromu k stromu. Potkýnal sa o neexistujúce prekážky a nie raz sa musel dvíhať zo zeme.

Avšak tentoraz sa už nezdvihol. Nedokázal ďalej pokračovať. Bol vyčerpaný. Celý sa chvel a svaly otrávené mágiou ho strašlivo pálili. Privrel oči a fialový kameň v dlani si priložil k perám: „Fey,“ šepol s námahou a amulet sa slabo rozžiaril, „Fey, prosím ťa, ukáž sa.“ Zovrel pery do úzkej čiarky, prekonávajúc trpký fakt, že už nemá dostatok síl na čarovanie. „Musíš ho varovať. On o ňom vie a príde si po neho!“

Bielu tvár mu skropili slané slzy a jeho zúfalstvo sa začínalo násobiť. S vypätím všetkých síl sa posadil a oprel o peň.

Beznádejne žmolil amulet v dlaniach a neustále volal svoju priateľku, no bolo to zbytočné; po chvíli kameň prestal žiariť úplne a na jeho volanie už nemohol nik odpovedať.

Ruky mu bezvládne klesli do trávy a on zaklonil hlavu. Neschopný pohybu, neschopný čokoľvek spraviť. Nedokázal ani varovať svojho brata! Veľký mág, zaštvaný do kúta, sediac osamotený v lese, totálne bezmocný.

Sklenenými očami sa díval na zatahnutú oblohu. Teplý vietor mu prinášal sladkú vôňu kvetov a ironicky mu pripomínal kostené prsty na hrdle i chlad osedlávajúci jeho telo. Toto bol koniec. Jeho koniec. V tichosti, zradený a odvrhnutý. Kdesi ďaleko od domova.

Skľučujúce myšlienky a pocity viny ho už netrýznili dlho. Mladík sa zošuchol tvárou k zemi. Na modrom plášti, ktorý ho zakryl ako posledná prikrývka, sa pýšil strieborný uroboros. Had naháňajúci si chvost. Znak večnosti. Symbol Alvarionu. Symbol mágie. Či už pod ťarchou plášťa, urobora alebo všetkého, čo v jeho živote znamenal, prestal dýchať. Prišiel si po neho patrón smrti a varovanie odišlo s ním. Nevypočuté slová jedného umierajúceho mága ostali visieť na konároch stromov,

stebľách trávy, tancovali okolo jeho tela ako posmrtné víly. No život už nezachránia žiaden.

Prvá kapitola

Nad lesom sa rozprskol prvý ranný lúč v prísľube teplého dňa. Jeho hrejivé prsty pozobúdžali zeleň a všetky bytosti skryté pod korunami stromov. Oko ďalekozrakého slnka neostalo len pri lese a prizrelo sa aj jednej malebnej dedinke, ukrytej v ochranárskej náruči hustých lesov.

Svieži vánok tam na svojom chrbte doniesol spev vtákov vítajúcich ráno. Šero sa celkom vytratilo, keď preletel skrz celé údolie dediny. Počas svojej cesty narazil aj na chatu, ktorá stála na kopci a bola akýmsi predelom medzi lesom a dedinou. V tejto prapodivnej chate žila čarodejníca. Všetci ľudia k nej chodievali po radu a pomoc. Bola dedinskou liečiteľkou.

Presne tá liečiteľka teraz ležala so svojim manželom v posteli a nechala sa nežne láskať slnkom. Netrvalo dlho a žiarivé lúče ju donútili zobudiť sa.

„Už je ráno,“ zamilovane šepľa, stierajúc si sen z viečok.

„To sa ti len zdá,“ pokrútil mladík vedľa nej hlavou a privinul sa k nej bližšie.

Mladá žena sa pousmiala a obrátila k nemu, láskyplne ho pohľadila a dlho sa na neho zadívala. Uživala si každú drahocennú minútu v jeho blízkosti. Tešila sa nádhernému šťastiu, ktoré jej zaklopalo na dvere v jeho podobe. Bol jej najväčšou radosťou i láskou.

„Je čas vstávať,“ predniesla rozhodne, ale nie prísne, a posadila sa. Jej nahé telo pokrývali len dlhé ohnivé vlasy. „Kým vstaneš, postavím na čaj.“

Blondavá guča vlasov vykukla spod prikrývky: „Ešte nemôže byť ráno,“ zamraučal, „ten lúč nepatrí slnku, ale svitu mesiaca.“ Chytil ju za ruku. „Noc bola priveľmi krátka. Trisha, poď ešte spať do postele.“

Ryšavá slečna Trisha sa natiahla po zamatové zelené šaty a ladne do nich vhupla: „Ak by som sa nechala obmäkčiť tvojimi prosbami, tak z postele nevyjdeme nikdy,“ otvorila dvere a vpustila do izbičky ohromne svetlú, ale aj tak hrejivú náruč slnka, „počkám ťa na priedomí.“ Žmurkla na svojho milého skrývajúceho sa pod paplónom a viac jej nebolo.

Blondavý mladík Kail sa ešte chvíľu vrtel v posteli, avšak bez jeho drahej mu tam bolo smutno. Premohol svoju lenivosť a vyliezol spod periny. Natahujúc na seba oblečenie sa ponáhľal za svojou kráskou.

Trisha zatiaľ uvarila čaj a položila šálky na stolík na priedomí. Zelenými

očami sa dívala na výjav vstávajúceho dňa. Z lesov sa vyparovala vlaha, okenice domovov sa otvárali a po dedine sa trúsilo čoraz viac ľudí.

Zhlboka sa nadýchla čerstvého vzduchu a spokojne sa usmiala. Milovala takéto rána. Všade vládol pokoj a harmónia. Ak by mala niečo meniť, nespraví tak.

Bystré modré oči blondávého mladíka hľadali svoju drahú ženu. Zbadal ju za oknom. Ticho, ani čoby myška, sa vkradol za ňu. Nevedel sa prestať kochať jej pôvabným vzhľadom. Slnkom ožarovaná silueta zvodnej krásky bola viac než medom pre jeho oči. Nežne ju objal okolo drieku a obtrel si o ňu líce. Zhlboka sa nadýchol lahodnej vône stúpajúcej z jej šiat, krku a vlasov.

„Óh, ako ja milujem tvoju vôňu,“ zapriadol zaľúbene.

Trisha rýchlo prekonala prekvapenie z nečakaného dotyku a pomaličky sa k manželovi obrátila, dbajúc na to, aby ju nepustil. Položila mu ruky okolo krku: „Vážne,“ zdvihla kútik do jemného úsmevu, „len vôňu? Ja na tebe milujem všetko. Tvoje oči, vlasy, ruky...“ zamlčala sa nakrátko a pobožkala ho, keď sa od neho oddialila, dodala šibalským hlasom, „a v neposlednom rade pery.“

Kail si jazykom strel chuť jahôd, ktorú mu Trishin bozk zanechal. Úsmevne sa posadil povedľa stolčeka a vzal do rúk teplú šálku.

Dvojica mladomanželov si pochlipkávala z čaju a vychutnávala pokojné chvíle šťastia a radosti. Smiali sa a rozprávali, objímali a bozkávali. Minúta po minúte, hodina po hodine, takto okúzľujúco plynuli ich rána a vlastne aj celé spoločne strávené dni.

Ani jeden z nich nevedel uveriť tomu, že tento život nie je len krásnym snom, ale pravdivou skutočnosťou a že ich láska naozaj existuje, je prítomná práve v tomto okamihu a ostane už navždy.

Aspoň to si mysleli. Nemali dôvod pochybovať o svojom šťastí, o žiarivej budúcnosti, o slnkom zaliatych dňoch. Až kým slnko nezahalil šedý závoj, nariasený do ťažkých mrakov.

Prihneli sa odnikiaľ a na svojich dunivých krídlach niesli prísľub, ktorému len málokto porozumel.

Trisha položila svoju šálku na stolček a zídúc z gánku sa zamyslene zahľadela na nebo. Jej manžel už poznal tieto čarodejné pohnútky – nerušil ju teda v čítaní znamenia z nebies. Hoci on sám čarodejom nebol, akýsi zvláštny nepokoj ho zrazu prinútil zamrviť sa a poobzerať dookola.

Ryšavá čarodejníca sa mračila na nebo rovnako škaredo ako ono na ňu. Temné oblaky jej ale svoje tajomstvo vyraziť nechceli. Trhlo ňou, keď sa jej okolo nôh obtrela strakatá mačka. Vzala ju na ruky a zadumane sa jej prihovorila: „Čo

nám to bohovia vravia, Nyra?“ Škrabkajúc ju medzi ušami, nahlas premýšľala: „Niečo nedobré je vo vzduchu. Cítiš to?“

Nyra naklonila hlavu a okraje nozdier sa jej pohybovali v lapaní vetra, akoby skutočne niečo cítila.

„Zlá predzvešť. Nedobrá. Mali by sme sa pripraviť na čokoľvek. Nieкто dnes bude potrebovať pomoc,“ riekla Trisha. „Čoskoro.“

„Teodor,“ vyriekla strakatá mačacia papuľka a Trisha sa zachvela. Vedela, že zvierací spoločník, ktorý sa k nej nasťahoval spolu s Kailom, nie je obyčajná mačka, no vždy ju zamrazilo, keď to stvorenie niečo povedalo. Každé slovo mačkolačice bolo ako veštba či varovanie.

Nyra zoskočila z Trishiných rúk a vbehla do tieňa domu. Trisha s povzdychom zavrtela hlavou. Mala dosť zlý pocit zo znamenia v oblakoch, nechcela si pridávať ďalšie starosti podivným chovaním mačky. Koniec koncov to nebolo po prvý raz, čo sa z ničoho nič vytratila.

Zároveň však tušila, že Nyra vie omnoho viac aj o situácii, ktorá sa k nim blížila. Také tušenie mala z mačkolačice vždy.

Nyra sa objavila až po dlhšej chvíli, keď už obaja mladí ľudia sedeli vnútri domu, skrývajúc sa pred vetrom, ktorý sa prihnal rovnako rýchlo ako tmavé mraky. Strakaňa potichučky obišla Trishu, ktorá sa hrabala v sušených bylinkách, a našla Kaila osamote v spálni. Obtrela sa mu o nohu, čo ho vyľakalo, až zhíkol.

„U všetkých dšasov, Nyra,“ uľavil si a vydýchol, „viem, že našľapovať potichu je výsadou mačkolakov, ale nedes ma aspoň keď vo vzduchu visia mrákoty.“

„Mrákoty?“ zamrnčala mačka. „Strelec niekedy vystrelí a nevie, či trafil cieľ. Ty nevieš, že si vystrelil a cieľ si prevrútal skrz-naskrz.“

Záhadné slová mačkolačice sa Kailovi zaryli pod kožu práve tak, ako šíp do trafeného cieľa. Nemusel sa ani opýtať, ako tie slová myslela, a ona mu odpovedala:

„Nemôžem nájsť Teodora. Môj zrak nikde nevidí žiaru jeho drahokamu.“ Nervózne švihala chvostom, uprene hľadiac na Kaila svojimi zeleno-modrými očami.

Kail zatajil dych a podišiel k Nyre. Zaháňal všetky katastrofické predstavy, čo všetko sa mohlo stať. Lež jedno vedel, aj keď nebol mágom či čarodejom: ak mačkolak nevie nájsť amulet mága, nikdy to nič dobre neznamená.

„Musíš to skúšať ďalej. Ak to nejde s amuletom, hľadaj jeho samotného, nemohol predsa...“ zahryzol si do pery a vnútrom mu zatriasol strach.

„Nohy posla sú chromé, keď sú oči strážcu slepé,“ zapriadla opäť tajomne a vyslovila svoju obavu:

„Odišla som od neho a teraz ho neviem nájsť. Čo ak zajtra nenájdem teba,

keď teraz odídem?“

Prekvapili ho také slová práve od nej a musel sa veľmi silno premáhať, aby ju dokázal nejako obstojne posmeliť. No zmohol sa len na pohladenie jej chrbta.

„Ty to zvládneš, Nyra. Nájdeš ho a potom sa vrátiš ku mne,“ žmurkol na ňu povzbudivo.

Z tejto podivne napätej atmosféry ich vytrhlo náhlivé búchanie na dvere. Kail sa strhol a vyletel na rovné nohy. Či už to bolo strachom o jeho brata alebo Nyrynými obavami, aj jeho oblapil neprijemným pocit. Pri kročích ku dverám a varovne pozrel na svoju mačkolačicu, aby bola pripravená na čokoľvek.

Mračiac sa siahol na kľučku, akoby sa bál, čo sa za ňou schováva. Otvoril. Padol mu kameň zo srdca, keď sa pred ním objavila známa tvar dedinčana.

„Prosím,“ zaskučal, „prosím, moja dcéra potrebuje pomoc.“ Zopál ruky a so slzami v očiach hľadal čarodejnicu.

„Poď ďalej,“ šepol Kail a pozorne si premeral dedinčana a aj okolie za jeho chrbtom, očakávajúc, že sa tam skrýva ešte čosi. To niečo visiace na dnešnom ráne.

Dedinčan poslušne vstúpil do vnútra, načo Nyra nesúhlasne zavrčala. Kail ju letným pohľadom umlčal a priviedol svoju manželku, uvedomujúc si, že práve im skončilo zvláštne spoločné ráno.

„Máš tu prácu, drahá,“ riekol a ukázal na uszlzeného muža.

„Čo sa deje?“ spytovala sa Trisha, berúc z háčika na stene svoju brašnu. Len čo sa priblížila ku dedinčanovi, pocítila na hrudi tlak. Akoby ju nejaká sila chcela zadržať v dome, ďalej od toho človeka. Čarodejnica si to vyložila jednako: sila, ktorá nechce jej prítomnosť, škodí dedinčanovi – respektíve jeho dcére a nechce byť rušená.

Prehodila si tašku cez seba a vo dverách stisla Kailovi ruku. „Nechce sa mi od teba odísť,“ zašepkala pomedzi dva bozky, „ale potrebujú ma.“ Zbehla po schodíkoch a nasledovala zúfaleho otca. Obzrela sa na Kaila, ktorý stál v otvorených dverách a so zdvihnutou rukou sa na ňu díval. Obraz vzdaľujúceho sa Kaila jej pripadal tak zvláštne iný, než obvyklé rozlúčky, keď šla za svojou prácou. Na okamih zápasila s nutkaním okamžite sa za ním vrátiť, lebo mala pocit, že keď urobí ešte jeden krok ďalej, vytvorí sa medzi nimi neprekročiteľná priepasť.

Ovládla toto nutkanie a popohnala sa do behu popri dedinčanovi. *Je to dnes ale divný deň*, pomyslela si.

Jednoduchý domček, v ktorom žil zúfaly otec so svojou rodinou, prilial Trishy do súdka nedobrych pocitov. Len čo prešla cez prah dverí, opäť pocítila na hrudi tlak, ktorý ju chcel vysunúť z diania. Čarodejnica vďaka tomu vedela, že dievčatko

ju naozaj veľmi potrebuje.

Ťažkými krokmi sa prebrodila hustou atmosférou a nahla sa nad posteľ, v ktorej ležalo asi desaťročné dievčatko. Tmavé vlásky malo polepené od potu a pery suché, akoby ju zmáhala horúčka. Trisha priložila ruku nad jej čelo bez toho, aby sa jej dotkla, a domnienku si potvrdila. Keď dľaň spustila, zrak jej padol na okrúhly privesok, ktorý sa leskol na malej hrudi. Bol veľmi pekný, s rytými symbolmi, ktorým ale tak malé dieťa nemohlo rozumieť. Vlastne im nemohol rozumieť nik zo sedliackej rodiny. Boli to runy magické, aké používali čarodejníci a mágovia.

Prsty i dľaň jej zabrneli pálivým teplom, keď ponad ním prešla rukou. „Čo je to za vec?“ bodla prstom do vzduchu tesne ku medailónu. „Patrí do rodiny? Je to nejaké dedičstvo?“

Otec s matkou krútili hlavami. „Dostala ho od potulného čarodeja,“ vysvetlil otec, „keď sme sa dnes vracali z mesta, stretli sme kúzelníka, ktorý jej predviedol niekoľko trikov a dal jej náhrdelník ako darček.“

„Bola naň veľmi pyšná,“ zakvílila mama do vreckovky.

Čarodejníci viac vysvetľovať nemuseli. „Tento takzvaný darček vyvolal vo vašej dcére tieto neduhy.“ Nevedela si predstaviť, prečo by potulný čarodej preklínal malé dievčatko. Všetkých čarodejníkov v zemi poznala a žiaden z nich nemal záľubu v škodení ľuďom. Vôbec jej to nešlo do hlavy.

„Prineste misku s vodou a nôž,“ rozkázala a zatiaľ čo mama sa pobrala po vodu, otec jej podal vreckový nožík. Trisha chytila medzi prsty koženú šnúрку, na ktorej bol magický privesok navlečený, a rozrezala ju.

„Tu je voda.“ Matka podala misku s vodou čarodejnici, ktorá do nej ihneď hodila niekoľko bylínok, čo vytiahla z tašky. Rýchlo zamiešala a omočila si vo vode prsty. Potom pofrkala vodou nešťastný privesok.

Akonáhle naň dopadli kvapky, zasyčal, ani čoby bol žeravý. Dokonca sa z neho vzniesol maličký stĺpec dymu. Trishu zaštipalo v nose.

Bez pýtania si vzala prázdnu misku, nastrkala do nej sušené stebľa voňavej byliny a požiadala ohnivého salamandra o jeho priazeň. Razom sa v miske rozhorel malý ohníček.

Trisha opatrne vzala náhrdelník z dievčatka – za šnúрку, bez toho, aby sa privesku dotkla. Hodila ho do ohňa a ten sa kovom takmer udusil, no po Trishiných tichých mrmlaniach začal oblizovať svoju večeru.

„Pred svetlom svoju tvár neskryješ,“ zašomrala, prihodiac do ohníčka ďalšiu bylinku. „Ukáž svoju tvár!“

Plamene zaprskali a vyšiel z nich dym, ktorý sa sformoval do podoby čierneho

škriatka s rohami na hlave, červenými očami a škodoradostne vycerenými ostrými zubami.

Čarodejnica ho offrkala vodou podobne, ako pred chvíľou medailón, a dymová postavička zmizla. Pochopene prikývla, lebo rozpoznala, s akou spoločnosťou majú tú česť. V prívesku sa skrýval zlý duch z riše tieňov.

Vyhrabala z brašny dva soľné kryštály; jeden položila dievčatku na čelo a druhý na hrud'

„Malustros, dieťa tieňov, prikazujem ti, aby si opustil toto telo!“ hovorila k čomusi a možno znela bláznivo, ale len do chvíle, kedy sa kryštály začali postupne farbiť do čierne i do zelena, akoby ich niekto napustil jedom.

Dievča, ktoré sa nevedomky stalo hostiteľkou pre zlého ducha, sebou mykalo a nespokojne vrčalo. Trisha ale vedela, že to nie sú ani jej pohyby, ani jej hlas. Upokojila sa až vtedy, keď boli obidva kamene celkom zakalené a teda z nej všetko zlo vytiahli.

Trisha ich odobrala z dievčatka a položila do ohňa, v ktorom sa stále kúpala aj medailón. Oheň sa dlho mocoval s nákladom, ktorý mu Trisha dala, a za ten čas čarodejnica skontrolovala svoju pacientku.

Slečna tvrdo spala, horúčka jej ale rýchlo klesala. Netriasla sa, nemykala sebou. Liečiteľka ju pozakrývala a poradila rodičom, aby ju nechali vyspať sa a až keď sa prebudí, prezliekli a obriadili.

Keď vrátila pozornosť svojim kryštálom, tak jej ohnivý pomocník sa už len naposledy oblizol a vyhasol bez čmudenia. Soľné kryštály boli čisté, takmer priesvitné a po duchovi, ktorého do seba nasali, nebolo ani stopy. Oheň ich dokonale očistil, rovnako ako medailón, ktorý teraz Trisha vybrala z bylinkového popola a umyla v miske s vodou. Potom ho vložila dievčine do dlane, načo jej rodičia chceli protestovať.

„Teraz je už neškodný,“ ozrejmla im, „je čistý a vašej dcére nič nehrozí.“

Aj svoje kryštály umyla od popola vo vode a dala ich nazad do tašky. VEDIAC, že je práca hotová, rozlúčila sa s všemožne ďakujúcimi dedinčanmi a vyšla z ich príbytku.

Vonku sa už zmrákalo. Vial studený vietor, ktorý Trishu roztriasol. Neschádzalo jej z mysle, kto a prečo prekliat nevinné dieťa. Pach mágie, ktorá ducha k medailónu priviazala, nebol ničím, s čím sa doteraz stretla. Na svedomí to nemohol mať žiaden z tunajších čarodejov. Na um jej teda prichádzali iba mágovia – tí sa veľmi radi babrali s amuletmi. Prítomnosť mága v týchto končinách však bola pre ňu rovnako nepochopiteľná ako dôvod prekliatia dievčatka.

Zamyslene prešla dedinou, až sa zastavila pred svojim domčekom. Do hlavy jej udrela rovnaká aróma spáleniny, akú cítila pri odvolávaní ducha z dievčatka. Pokrútila hlavou a pomyslela si, že sa toho nezbaví tak ľahko. Potrebovala sa sama očistiť a vyspať. Verila, že zajtra bude lepšie.

Len čo vošla dovnútra, zadunelo v nej. V celom svojom dome cítila mágiu. Omnoho silnejšie, než doposiaľ. Nie však svoju, lež tú, ktorá bola na vine divadlu s dievčatkom.

Bola si istá, že mág, ktorý to celé spískal, bol v jej dome. Alebo tam stále je. Prebehla izbou i kuchyňou, ale nikoho nenašla.

Nikoho nenašla. *Nikoho.*

Ani Kaila.

„Kail?“ zvolala. „Kail, kde si?“ Znovu prezrela izby, ale nikde nebol. Zvon zvaný srdce jej splašene bil. „Teraz skutočne nie je vhodná chvíľa na tajnú výpravu s mačkolačicou do lesa,“ zahromžila a vybehla z domu. Dala sa na cestu poza svoje obydlie, ktorá bola skratkou k lesu. Vedela, že Kail tadiaľ chodí – vždy sa tadeťo vracal. „Kail!Nyra!“

Znepokojovalo ju, že mágiu cítila stále rovnako silno ako v dome. „Kail!“ kričala na plné hrdlo, aby ju milý počul aj v lese a vrátil sa k nej. Na pokoji jej nepridávalo ani šero padajúce nezvyčajne skoro a stále studenší vietor, ktorý zhora sledovali temné mraky. Do uší jej doľahlo zamňaukanie, ale mačku nikde nevidela. Stupňujúca sa nervozita ju nútila bežať ďalej, lebo jediné, čo jej mohlo vrátiť pokoj, bolo Kailovo objatie.

Na kopci, ktorý sa týčil nad dedinou, zrazu prudko zastala. Niekoľko metrov pred ňou ležalo na zemi čosi tmavé. Kvôli rýchlo padajúcej tme nebola schopná na diaľku rozoznať, o čo sa jedná, ale akoby to jej telo pochopilo skôr, než myseľ, končatiny sa jej hýbali ťažko, ani čoby boli z olova.

Padnúc na kolená položila ruky na Kaila, ležiaceho v prachu cesty, a obrátila ho k sebe. „Kail...“ vydýchla, úpenlivo dúfajúc vo svoj omyl alebo v zázrak, ktorý... vlastne ani nevedela v aký.

„Trisha,“ oslovil svoju drahú Kail. Počul ju volať jeho meno už predtým, ale nevedel v sebe nájsť dostatok sily na to, aby sa zdvihol a šiel jej naproti, alebo aby na ňu aspoň zavolať.

Roztrasenou rukou, v ktorej už chýbal cit sa pokúšal nájsť jej dlaň a naposledy ju stlačiť, aby si overil, že to nie je len jeho vidina a on ozaj neodchádza sám. Pri srdci ho odrazu pichlo a on sa na ňu ľútostivo pozrel.

„Prepáč, že som ti nič nevysvetlil,“ riekol tichým hlasom, „prepáč, že...“

stiahlo mu hrdlo a on cítil ako sa do neho zabadávajú nechty zubatej. Počul jej úpenlivé šepotanie, ktoré sa mu čoraz väčšmi ozývalo v hlave a prehlušovalo všetko okolo. Prichádzal jeho koniec a on to vedel. Už je neskoro na všetko... Teda takmer na všetko, mohol urobiť poslednú jediná vec, na ktorú mu ešte zostali sily.

„Navždy,“ hlesol s námahou, „navždy ťa budem milovať.“ S týmito hrejivými slovami na perách vydýchol svoj život. Dobešla ho minulosť a on sa jej nevedel ubrániť. Prišla hlasito a vzala si so sebou všetko, čo mohla, i to posledné. Jeho život.

„Kail! KAIL!“ volala Trisha stiahnutým hlasom, až napokon kvílila. Stiskala mu zápästie, ale tep necítila. „To nie, Kail, čo sa to...“ vrtela hlavou a cez slzy, ktoré sa jej rinuli z očí, na svojho muža ani nevidela. Silno mu držala ruku a druhou dlaňou ho roztrasene hladila po čele i po vlasoch. „Nie, nie, nechodť. Môžem ti...“ zlomil sa jej hlas, zložila si hlavu na Kaila a pomedzi plač dopovedala: „...pomôcť.“

Vedela však, že nič nezmôže. Iba pred chvíľou vytrhla z prekliatia dieťa a teraz zrazu narazila na limit svojich síl. Kail stihol opustiť svetlo skôr, než ho tu mohla udržať.

„Ale prečo...?“ skákala z myšlienky na myšlienku, neschopná poskladať ani jediná otázku. Čo sa stalo? Kto Kaila takto doráňal? Kto by ho chcel zabiť? Prečo? Kvôli čomu? Komu už len vadil blondavý lukostrelec, čo posledný rok žil v úzadí so svojou manželkou?

„Kaaaiiiiiiiiil,“ zakvílila mu do ramena a celkom sa zložila. Hlavou jej vládlo prázdno, nepustila k sebe žiadnu myšlienku. Iba nemo žialila nad stratou svojej lásky, žmoliac Kailovu dlaň vo svojej dlani.

Prešla chvíľa alebo celé hodiny? Nesvitol a tiež nezapadol ďalší deň? Trisha nevedela. Nevnímala čas. Nevnímala vietor. Nevnímala tmu ani svit bledej luny, ktorá sa predrala spomedzi oblakov. Celé telo jej stuhlo pri Kailovi, akoby chcela oklamať zubatú, že si tu zabudla jednu nehybnú bytosť.

Pre Trishu prešla azda večnosť – a zároveň ani sekunda. Okamih rozhodnutia zrazu premenil prázdno-prázdne nič na jednoznačný cieľ. Vyžmýkal slzy do popola, z ktorého sa zrodila nádej. Pochabá, rozumom vopred odpísaná, a predsa pretvorená v udalosť, ktorá navždy zmenila život jednej zlomenej čarodejnice.

„Toto nie,“ zaševlel vetrom Trishin slabý hlas. „Takto to nemôže skončiť. Nemôže byť koniec.“ Hľadiac na bledú tvár milovaného cítila chladné mučivé prázdno, ktoré pohlcovalo jej vnútro. Narastalo ako hrozivý démon, ktorý neprestane rásť, kým ju nepohltnú celú – jej telo i dušu.

„Nie,“ zastavila mučivého démona zvaného zúfalstvo a zrazu akoby jej srdce zachvátil mráz, premeniac ho na kus ľadu. „Nič nekončí. To nedovolím. Nedopustím, aby si odišiel. Nenecháš ma tu samú,“ mrmlala polohlasne ku Kailovi.

Pozviechala sa zo zeme a do vlhkej hlíny okolo Kailovho tela kreslila dvoma prstami symboly. Symboly magické, patriace dračím bohom. Každý čarodej ich poznal. A rovnako tak každý vedel, že je zakázané ich používať. Na toho, kto sa prehreší použitím zakázaných ornamentov, čaká trest od samotných dračích bohov – od tých najtemnejších, ktorým znaky patrili. Od Maerta a Nassi, vládcov podsvetia, strážcov hraníc medzi životom a smrťou. S bohmi si neradno zahrávať, tobôž nie s tými temnými. Trisha však práve kreslila šachovnicu na hru práve s týmito drakmi.

Ako privolať ducha späť zo záhrobia? Ako ho navrátiť do života? Áno, vedela to. Poznala taje posmrtnej ríše. Doposiaľ ich nevyužila, nemohla. Nemala nato dôvod. Teraz je všetko inak. Už má dôvod volať na miesto, odkiaľ sa neozýva ani ozvena. Má dôvod privolávať krdeľ záhrobných vrán, ktoré vo svojich perutiach odniesli Kaila do temného kráľovstva.

Symbol otvorenej brány podsvetia vyryla ako posledný nad Kailovu hlavu. Po stranách brány zivali dve esá, kľukatiace sa v podobe hadej a havranej, ktoré znázorňovali strážcov podsvetia, bohov Maerte a Nassi.

V tejto chvíli bola pripravená privolať ich a vyjednávať s nimi o Kailov život. Takéto vyjednávania čas od času nejaká zúfalá myseľ vyvolala. Vždy dopadli rovnakým záverom: mŕtveho bohovia navrátili k životu, no výmenou si vzali život toho odvážlivca, čo o to žiadal. Alebo ho povolali k sebe do večnej služby.

Trisha nechcela žiť bez Kaila. Nechcela ani slúžiť temnote. Chcela prinavrátiť manžela z ríše mŕtvych a žiť s ním šťastný život, aký mali ešte dnes ráno...

Bez zaváhania škrtla obidvoch bohov. Znamenalo to konanie bez dohody s bohmi, bez výmeny. V prenesenom význame mala Kailova duša prejsť bránou bez toho, aby ju Maerte s Nassi videli.

Potom by sa Kail vrátil a Trisha by mu vyliečila tie hlboké rany, ktorým podľahol. Všetko by bolo ako predtým.

Trisha si opäť kľakla vedľa Kaila a dávajúc pozor, aby nezmazala žiadnu časť kresby, sa naklonila k jeho tvári. Obtrela svoje líce o jeho ľadovú pokožku a zašepkala mu do ucha: „Môj hlas preniká bránou podsvetia a volá ťa naspäť. Kail. Vráť sa do svetla. Opusti temnotu. Nasleduj môj hlas. Neobzeraj sa za tieňmi záhrobia. Nechaj sa vtiahnuť svetlom môjho volania. Dovoľ si vstúpiť naspäť do

svojho tela. Nevzdávaj boj s démonmi, ktorí ťa ťahajú do tmy. Dávam ti silu sa im vzoprieť a vrátiť sa sem. Vráť sa ku mne. Nasleduj ma.“

Ešte niekoľkokrát zopakovala svoje slová, kým pocítila, že sa niečo deje. Azda jej Kailov duch ozaj bral silu, aby dokázal premôcť tiene ríše mŕtvych. Slabla. Ruky sa jej triasli od vypätia. Z pootvorených pier jej vychádzal len sípavý dych. Znelo to, akoby z nej samej vychádzal jej duch. Viečka jej oťaželi ťežkou únavou a za krátku chvíľu sa jej už netriasli len ruky, ale celé telo. Vibrovalo jej vnútro. Dlane ju štípali od kamienkov, zarývajúcich sa jej do spotenej kože. Silno zažmurkala oči a vypäla všetky sily.

V ďalšom okamihu prestal plynúť čas. Zamrzol, no nie ľadom. Nepohol sa ani lístok na strome, ani len steblo trávy. Voda v potoku prestala zurčať. Nastalo ohlušujúce ticho, ktoré na okamih prerušilo ostré krákanie vrany.

Hriešnica, plazilo sa okolím, odrážajúc sa od narastajúcej hmly a bodajúc Trishu do každého kúska tela. Hadí hlas, ktorý ju osočoval, vychádzal odšadiaľ.

Čarodejnica zarazene otvorila oči a prudko ňou trhlo dozadu. Kail, nad ktorým pôvodne kľáčala, tam nebol. Nebol tam ani jej dom, blízky les či čokoľvek, načo sa ešte pred chvíľou dívala. Vzduch bol mrazivý a spaľoval jej pľúca, takže dýchala len plytko a vystrašene.

Opovážila sa prekročiť hranicu ríše duchov bez povolenia, pokračoval v osočovaní iný hlas. Tentoraz znel mužsky a odpovedal mu zasa prvý, ženský hlas:

Chcela obísť strážcov podsvetia.

Už z týchto dvoch mala Trisha na tele husiu kožu, no keď sa ozval tretí, najstarší hlas sudcu, celú ju zachvátila triaška: *Porušila zákony prírody. Zradila učenie mágie. Myslela si, že je bohom a môže všetko.*

Že môže bohov obísť, pritakal ženský hlas.

A že bohovia obídu ju vo výmere trestu, dodal druhý mužský hlas.

Čarodejnica nechápala, kto k nej hovorí. Rozumela tomu, prečo ju takto obviňujú – všetkým spomenutým sa previnila a urobila to vedome, schválne, úmyselne. No komu patria hlasy? Kto sú jej sudcovia?

Tu sa ako odpoveď na jej myšlienky okolitá hmla zavlnila a vôkol Trishy povstali tri tiene. Mali obrisy vrany, kobry a bezkrídleho draka. Obzerala sa na všetky strany, no nikde nezbadala pôvodcov týchto tieňov. Nemalo ich čo vrhať. Okrem nej a hmly sa na tom čudnom mieste nenachádzalo nič.

A predsa tam traja sudcovia stáli a prísne ju súdili.

„Čo...“ mračila sa deva, zmätene tápajúc v hmle, „...kto ste?“

My sme tí, ktorých si chcela obísť, odvetila hadia žena, načo ju opäť sloвне podporil havraní muž: *Sme tí, ktorých si chcela oslepiť. Sme strážcovia podsvetia.*

Sme tvoji sudcovia! Zahrmel najstarší tvor v podobe draka.

Trisha začínala chápať, že jej konanie neostalo nepovšimnuté, aj keď sa o to snažila. Strážcovia brány ju predsa zbadali. Boh Maerte v podobe vrany a bohyňa Nassi ako kobra tu boli teraz s ňou, hoci len v tienistých podobách, a udeľovali jej trest za bezohľadné porušenie pravidiel.

A ten tretí? Drak, ktorého meno sa skloňovalo v ospevovaní múdrosti. Patrón všetkých učiteľov a učencov. Stvoriteľ, ktorého telo spočívalo pochované v ľadovej zemi, ale jeho duch bol rozhodujúcim sudcom vo všetkých prehreškoch na pravde a zákonoch mágie.

Dračí boh Kailon.

Zase ju zachvátila triaška, keď si uvedomila, že ju prišli potrestať bohovia. Bohovia, ktorých vždy ctíla a nedala na nich dopustiť.

Bohovia, ktorých zradila vo svojej nepremyslenej snahe oživiť Kaila.

„Prišli ste ma súdiť,“ hlesla bezmocne a z kútika oka sa jej skotúlala slza, „aký je teda váš rozsudok?“

Ako prvý odpovedal nekompromisný dračí boh Kailon: *Za tvoje zneužitie mágie, za zavrnutie učenia svojich majstrov, za lámanie jediného a pravdivého chodu vecí, života a smrti. Odsudzujem ťa na život bez všetkého, čo si doteraz poznala. Bez pravdy, ktorú si zradila, bez mágie, ktorú si zneužila.*

Trisha mala pocit, akoby z nej neviditeľná sila vysávala jej vlastnú silu. Všetku moc, akou kedy vládla. Pretrhali sa všetky putá so zemskými, vodnými, vzdušnými i ohnivými duchmi. V myšlienkach videla, ako sa jej vzdávajú a ona viac ostáva hluchá voči ich volaniu a oni voči jej prosbám. Zbadala sa ako malé dievčatko, nevediace nič o mágii, nič o svete. Len taká malá ryšavá sirota, po ktorú kým neprišiel majster čarodej, nevedela sfúknuť sviecu bez dychu. Cítila sa presne ako vtedy, keď nič nevedela. Nič nevidela. Necítila. Nepočula. Žila zo dňa na deň, strhnutá vírom ľudského sveta, ktorý deťom bez rodičov dopraje neľahký život.

Viac nepovstaneš ako čarodej, liečiteľ či mág.

Tá bezmocnosť, ktorá ju zachvátila, sa nedala porovnať s ničím, čo doposiaľ pocítila. Aj keď našla mŕtveho Kaila, cítila sa bezmocne, no nie takto. Vtedy predsa našla spôsob, ktorým mohla skúsiť prinavrátiť ho a vyliečiť. Ale teraz? Vedela, že by nedokázala ani len nakresliť magickú runu.

Zato, že si oslepila strážcov podsvetia, pokračovala v súdení ženská kobra, a chcela okolo nich prejsť s dušou, ktorá už patrila tieňom. Budiš naveky označená ako hriešnica, aby teba ani tvoj prehrešok nik neprehliadol; boh, duch ani človek.

Hoci si myslela, že pocit slabosti už väčší byť nemôže, mýlila sa. Po rozsudku bohyně smrti jej natoľko oťaželo celé telo, že sa nedokázala udržať ani v sede. Zvalila sa nabok a nešťastne hľadela na svoje bezvládne ruky. Na ľavom zápästí sa jej do kože sama vypálila značka hriešnika, ktorá ju hrozne bolela a svrbela. Nedokázala však dvihnúť druhú ruku, aby si dotykom od týchto pocitov uľavila.

Vlasy, ktorých konce spočívali na jej meravých rukách, osiveli ako starene. Čo navyše Trisha nemohla v tej chvíli vidieť; jej machovo zelené oči zaliala krv a jej farba viac nepustila zelenú na svetlo. Iba cítila, že aj oči ju nezniesiteľne štípu – a opäť si nevládala počúvať ich. Mohla ich len zažmúriť.

Potom zakrákala vrana a hmla ten zvuk bodla dievčine do uší ešte niekoľkokrát. *Zato, že si chcela hrať na šachovnici len svojimi pešiakmi, nechávajúč čierneho kráľa a kráľovnú oslepených žiarou bielej veže, prehovoril napokon aj boh smrti Maerte. Stávaš sa figúrkou na šachovnici bohov, aby si sa naučila, že ty nie si tá, kto určuje pravidlá. Môžeš vyhrať hru, ktorej kroky plánujú bohovia? Môžeš poraziť čierneho kráľa a oslobodiť z jeho väzenia toho, koho doň vrhli čierni jazdci?*

„Nie...“ šepkala temer nečujne. Vedela, že nemôže vyhrať v hre bohov. V hre, ktorú smrteľníci považovali za život. A pritom každý ich krok bol iba ťahom majstrov na nebesiach.

Oči jej až po okraj zaplnili horúce slzy a stekali jej po tvári. *Všetko bolo zbytočné, rútilo sa jej myšľou, nevrátila som ťa. Nedokázala som to. Ako som si mohla myslieť, že to zvládnem bez povšimnutia? Bez trestu?*

Nemyslela. Vo chvíli, kedy sa rozhodla pre tento prešľap, nerozmýšľala vôbec. Zúfalstvo jej to vyplulo ako jedinú možnosť, ako sa v tej chvíli zachovať. Teraz, keď sa jej úsudok vyjasňoval a ona videla, čo spravila – a čo spôsobila, trpko zanariekala. Nad Kailovým skonom, nad svojou hlúposťou a nad osudom, ktorý si pikantne navarila a teraz ho musela sústo po súste prijať.

Nebojovala. S rozsudkom, tieňmi ani slabosťou. Oddala sa prázdnote, ktorá ju celú zachvátila a dúfala, že mrákoty, ktoré na ňu lezú, ju vytrhnú z osamelého bytia do ríše, v ktorej sa stretne s Kailovým duchom.

Aký je najvhodnejší trest pre hriešnika, ktorý chcel z lásky oživiť mŕtveho milovaného? Ozýval sa jej v myšlienkach hlas. Nepatril už ale bohom. Trisha ho určiť nedokázala. Možno preto, že ho nepoznala a možno preto, lebo bola príliš slabá a unavená nato, aby ho rozoznávala.

Smrt', pomyslela si šťastne a čakala, kedy príde posledná sekunda.
Tá ale neprišla. Trishu do hlbokého spánku ukolísali slová:
Nie. Život v neistote, či sa hriech podaril.

Druhá kapitola

Šiel deň za dňom, týždeň za týždňom, mesiac za mesiacom, až odveký zub času odkrojil poriadny kus zo života mladého muža. Ten sa práve zobúdza na narastajúci ruch. Roztvoril oči a privítal ďalší nepoznaný deň. Dolámano sa pomrvil a pozviechal zo zeme. Vyšiel z uličky, kde trávil predošlú noc a vykročil vpred.

Jeho kroky na zobúdžajúcej sa ulici zneli cudzo a postupne sa strácali v rámuse otvárajúcich obchodov, okeníc a rozhovorov ľudí. Mladík sa obzeral vôkol seba. Samé neznáme tváre, uličky, nadpisy, dokonca ani toto mesto nepoznal.

Zastavil sa pred výkladom jedného z krámkov a zadíval sa na odraz v ňom. Pozeral sa naň mladý muž s modrými vlasmi a rovnakými očami, ale kto bol ten cudzinec? Kam patril? Kde mal rodinu, kde žil a vlastne, ako sa vôbec volal?

Telom mu prebehlo ani tisíc ihlíc, ktoré sa do neho zabadávali v krutom poznaní, že nevie o sebe absolútne nič. Nepozná ani svoje meno, čo môže byť horšie? Túlať sa svetom a dúfať, že narazí na niekoho, kto bude vedieť, kým je? Spomienky sa mu už niečo okolo roka nechceli vrátiť. Nevedel si spomenúť na nič pred osudným dňom, kedy sa zobudil v akomsi lese, úplne sám. Netušil, prečo tam bol, ako sa tam objavil, odkiaľ prišiel.

Vzdychol si zúfalo a vykročil vpred. Čo iné mohol robiť? Nič mu nezostávalo, nemal sa o čo oprieť, len ďalej beznádejne prechádzať rušnými ulicami. Možno raz naozaj narazí na niečo, alebo niekoho, kto mu pomôže si spomenúť. Stačila by jediná spomienka, aspoň nech vie, ako sa volá.

Mladého muža jeho nohy zaviedli na námestie, kde spala obrovská fontána. Monumentálne dielo. Obkolesená bola bielym kameňom, ktorý ju snáď mal chrániť.

Podišiel k nej bližšie a pozorne si prezeral detailnosť sôch. Vyzerali ako sestry, no na tvárach mali smutné výrazy a obracali pohľad k najstaršej z nich. Tá nešťastne hľadela vpred a načahovala ruku kto vie za kým a jeho pri srdci bolestivo bodlo.

Nešťastnica mu pripomenula, že kdesi v tomto svete možno čaká aj jeho žena, alebo dcéra, či syn, ktorí tiež hľadajú svojho otca a manžela. Žialia za ním a úpenlivo na neho volajú, pričom on ich nemôže počuť. Nepozná totiž ani ich tváre.

Zaštípali ho oči v návale slaných slz a on vydvihol tvár k fontáne, ktorej voda sa ligotala v žiari slnka.

„Prečo smútiš, cudzinec?“ ozval sa k nemu ženský hlas. „To ťa až tak dojala táto socha?“

Mladík sa strhol a chrptom ruky si utrel slzy a až tak sa k narušiteľke otočil. Bola to mladá žena tmavej pleti. Mandľovo krojené oči, pestrofarebné oblečenie, početné náramky i náušnice poukazovali na jej orientálny pôvod.

„Samotná socha nie,“ pokrútil hlavou žmúriac na dievčinu, „ale skôr jej osud.“

„Naozaj to bol jej osud?“ zatiahla a pôvabne k nemu prikročila. „Alebo to bola jej nešťastná tvár, ktorá sa dotkla toho tvojho?“

„Toho môjho?“ zopakoval zadumane a obozretne sledoval tajomnú ženu. „Ako to myslíš? A kto vlastne si? Prečo si za mnou prišla?“

Deva sa zasmiala: „Nepokladáš správne otázky, cudzinec,“ sadla si na kameň tvoriaci ochranný kruh pre ženské sochy, „naozaj som to ja, kto prišiel? Nie si to náhodou ty, kto hľadal mňa?“

Zabodla do neho prenikavé oči a on mal pocit, že mu vidí azda až do žalúdka. Ostro pokrútil hlavou. Kto je tá žena? Prečo je tu? Prečo sa s ním zahráva? Vie o ňom snáď niečo, čo on nie?

„Nemám čas na hlúpu hru,“ odsekol jej, „iba žeby toto nebola hra. Kto si? Poznáš ma?“

Dievčina vyskočila na rovné nohy a jemne sa mu uklonila: „Som Alesa, jasnovidka a poznám ťa len natoľko, koľko mi dovoľíš,“ zasmiala sa, ale keďže na ňom videla, že ho jej odpovede vytáčajú, dodala, „poď, možno sa nám podarí nazrieť do studnice tvojich spomienok a uvoľniť tak ich tok.“

Prešla hravo okolo neho a poza plece do neho ešte trochu zabrdla: „Nič neostane navždy skryté, stále existuje kľúč. Treba ho len vedieť nájsť a použiť. Od toho som tu ja.“

Cudzinec nepremýšľal. Nasledoval ju. Čo mohol stratiť? Taká príležitosť sa mu už nenaskytne.

Veštica doviedla zákazníka do svojho obchodíku. Bol drobný, zasadený v jednej z vedľajších ulíc, no nevyzeral nejako strateno. Predsa len ten, kto potreboval pomoc si obchod našiel, alebo si ho našla jeho majiteľka. Otvorili dvere, ktoré zvončekom upozorňovali na ich príchod. No tentoraz na ich volanie odpovedali len mnohé prapodivné predmety.

Mladík si ani nedokázal predstaviť na čo to všetko slúži. Rôzne gule, amulety,

palice či vrecká s nejakým skrytým obsahom. Ruky mu zabrneli. Tento obchod bol nasýtený mágiou, nebol síce mágom, ale toto vedel. Do nosa mu udierala strašne známa vôňa. Bylinky. Sviece. Až sa mu z toho zakrútila hlava a musel sa niečoho prichytiť.

Jasnovidka si ho prezerala: „Niekedý nás nevedomosť chráni,“ riekla, aj keď vedela, že jej varovanie ho neodradí, „možno bohovia chceli, aby si si nič nepamätal, pretože minulosť bola priveľmi bolestná.“

„Je mi to jedno,“ odvrkol jej snažiac sa nadobudnúť rovnováhu, „nestojím o ochranu, pri ktorej stratím všetko. Aj sám seba. Nechce sa mi blúdiť v hmle, nechce sa mi nepoznať svoju vlastnú tvár v odraze. Nevedieť ani svoje meno!“

Zaťal päste a narovnal sa: „Som pripravený, nech už poznanie donesie čokoľvek!“

Alesa prikývla, vedela, že takto odpovie, no musela ho varovať. Podišla ku závesu tvoreného z miliónov drobných mincí: „Ak tadiaľto prejdeš, nebude cesta späť.“ Upozornila ho posledný raz a sama sa stratila v štrngajúcom závoji.

Náhle mu zovrelo vnútro, ani sám nevedel odkiaľ sa tá zábrana odrazu nabrala. No na krátku chvíľu ucítil vedľa seba čosi studené, mrazivé, akoby mu to dýchalo na krk. Prudko sa obzrel a pohľad mu spadol na sochu vrany. Vydýchol si a prekračujúc hranicu šiel za jasnovidkou. Tá už sedela na svojom vankúšiku, pri nohách mala stolík a na ňom žiariacu guľu. Napriamila ruku pred seba, aby sa posadil oproti nej. Učinil tak.

Poobzeral sa okolo. Tmavá miestnosť, vyzdobená rôznymi písmami, či slovami alebo číslicami. Nevedel, čo to je, no akosi ho tie znaky upokojovali. Odrazu mu samo od seba prišlo na myseľ slovo runy. Vypľula ho tá hmla, ktorá ho vkuse obklopovala, prvý raz cítil, že je na správnom mieste v správny čas.

„Už niet návratu,“ riekla žena a sviečka na stolíku zaplápolala, „otvárom bránu, cudzinec, a buď pripravený na hocičo, ani ja sama netuším, čo spoza dvier môže vyliezť.“

Mladík prikývol, čo bol signál pre ňu a priložila dlane na krištáľovú guľu. Tá sa v momente rozžiarila a zaliala celú temnú miestnosť ostrým svetlom.

„Ukáž mi,“ zariekala veštica, „ukáž mi jeho minulosť. Vráťte sa dni minulé, zažiarte v prítomnosti a doneste na svojich krídlach pravdu bytia toho mládenca.“

Kryštál prskal rôzne farby, zalievali miestnosť, akoby hľadali toho, komu majú doniesť pravdu. Oblizovali dvojicu a hádzali na stenu strašidelné tiene. Cudzinec by dal ruku do ohňa, že v jednom z nich spoznal aj vranu, pričom nič také tu nebolo. Aspoň si to teda nevšimol. Pokrútil hlavou a snažil sa nemyslieť na

strach, ktorý ho teraz objímal ako jeho milienka. Prečo sa odrazu tak bál poznania?

„Oh,“ zastonala veštica, „toľko smrti. Toľko nešťastia. Zradené srdcia zabité jedom urobora.“

Mladík sa k nej naklonil, ale jej veštbe nerozumel: „Čo...“ zatajil dych, „čo to znamená, povedz mi viac, povedz čo vidíš.“ Veštica mu neodpovedala, iba krútila hlavou a čosi nezrozumiteľne šomrala.

Taká príležitosť. Nemôže si ju nechať ujsť pomedzi prsty. Pohľad mu spadol na žiarivú guľu, vedel, že to je nástroj pre ňu a aj to, žeby sa ho nemal dotýkať. No hlad po poznaní bol väčší. Natiahol ruku. Dotkol sa ho. Len jeden jediný prst mu stačil, aby to videl.

Vysoký biely hrad. Žiaril v slnečných lúčoch, ako čerstvo napadaný sneh. Jeho najvyššiu vežu objímal had. Naháňal si vlastný chvost. Uroboros. Presne ten, ktorý má on na chrbte. Syčal a prskal.

Pohľad mu klesol k bráne hradu. Stál pri nej muž. Dlhé modré vlasy mu padali na ramená a na prsiach sa mu ligotal rovnaký had, akého mal nad hlavou. Muž sa zlovestne usmieval a podával mu ruku. Chystal sa mu pozdrav vrátiť, i keď z toho nemal dobrý pocit, no nestihol. Prerušilo ho krákanie havrana. Bolo tak hlasité, až sa zdalo byť ohlušujúcim. Len raz zakrákal, no aj to stačilo, aby ho rozbolelo celé telo. Strhol sa k stvoreniu a nadmieru veľký vták ho zdrapol za kabát a ťahal preč. Vyľakane sa pozrel za mužom pred bránou, no už tam nebol, ostal tam visieť len akýsi fialový amulet.

Chcel ho chytiť, ale havran mu nedal možnosť. Neskutočnou silou ho vytiahol zo spomienok, až sa ocitol znova oproti veštici, no už ležal na chrbte a celé telo ho páliło. V hlave mu ako posledná bodka za spomienkou zaznel ženský hlas. Volal na neho jeho menom, o ktorom z nejakého dôvodu vedel, že patrí práve jemu. Teodor.

Pomedzi volanie svojho mena počul aj iný ženský krik a zahryzol si do pery od zúfalstva, že ani tento hlas nedokáže nikomu priradiť. A do toho sa ešte plazil oceľový hlas veštkyne, ktorá bola duchom stratená v predpovedi, ku ktorej ju dovedli jeho spomienky. Hovorila:

„Dve duše tancujú na hrane so smrťou. Smrť nie je koniec. Len smrť ich môže zachrániť. Smrť, ktorá ich spojila dovedna!“

Svetlo náhle pominulo a veštici vypadla žiarivá guľa z rúk. Dunivo dopadla na zem a tesne vedľa nej spadla i ona.

Mladík sa pozviechal zo zeme a prešiel k nej, bolelo ho síce všetko, no nemohol ju nechať len tak. Zdvihol ju na svoje kolená a pokýval s ňou: „Si v poriadku?“ neodpovedala. „Alesa, hej, si v poriadku?“

Veštica sa vykotúľali z očí slzy: „Stal si sa figúrkou na šachovnici bohov,“ šepala stiahnutým hlasom a ľútostivo sa na neho pozrela, „tvoju minulosť skrývajú oni. Musíš ju objaviť sám a až sa tak stane, nečaká ťa nič pekné.“

Ničomu nerozumel a mal mnoho otázok, chcel vedieť o všetkom, čo videla. No akosi nemal silu sa pýtať a aj ona sama povedala, že na to musí ozaj prísť sám.

„Ďakujem,“ vypadlo z neho nakoniec a opatrne ju chytil za spálenú ruku, „prepáč za tie starosti. Nechcel som, aby sa ti niečo stalo.“

Alesa sa zasmiala a posadila sa: „Nič mi nie je, iba som to kúsok prehnala,“ postavila sa, hoc ňou trochu zatackalo, „a už nikdy neruš vešticu pri veštení, buď rád, že sa ti to nevypomstilo.“

Samozrejme narážala na to, ako sa dotkol jej gule. Mohlo to dopadnúť oveľa horšie. Nemusel sa z krajiny právd nikdy vrátiť. Mohol tam blúdiť už naveky. Našťastie sa tak nestalo.

„Prepáč mi,“ ospravedlňoval sa jej a nasledoval ju preč z tmavej miestnosti.

„Nič sa nestalo, stále si na žive,“ zamávala rukou a vhodila bylinky do dvoch pohárov vody, ktoré mala vopred pripravené. Očividne vedela, že tento nápoj nebude potrebovať iba ona. Jeden z nich podala jemu.

„Vypi to, bude ti lepšie,“ povedala a na dôkaz sama vypila svoj pohár do dna. Učinil tak aj on a skutočne mu tekutina priniesla úľavu od pálenia celého tela.

„Ďakujem, za všetko,“ riekol a vrátil majiteľke pohár spočívajúc pohľadom na jej tvári.

Ona ho s kývnutím hlavy prijala a usmievavo predniesla: „Ďalej ťa, cudzinec, už nebudem sprevádzať. Moja úloha je splnená. Všetko s čím som ti mohla pomôcť je hotové, ďalej musíš oproti svojmu osudu kráčať sám.“

Mladík jej len vďačne prikývol a keďže všetky slová už boli povedané, cesta naznačená, nebol dôvod viac ostávať v jej spoločnosti. Podišiel k dverám a otvoril ich, napokon sa však zarazil. Predsa tu bola ešte jedná vec a ponad rameno sa obrátil k jasnovidke. „Vlastne, doteraz som sa ti nemohol predstaviť,“ načal so spokojným úsmevom, „volám sa Teodor.“

Jasnovidka na neho žmurkla: „Ja viem,“ prešla k nemu a vypravovala ho z obchodíku, až keď sa jej jeho chrbát stratil z dohľadu, zmizol z jej tváre i úsmev, „ale viem tiež, že to je len časť tvojho mena.“

Trteta kapitola

Jesenný večer sa rýchlo prehupol do noci. Strieborná kráľovná nebies sa kúpala vo hviezdnom nebi, ukazujúc smrteľníkom iba tenký kosák svojej krásy. Jej zrak dopadal na zem a ukazoval cestu blúdiacim dušiam, ktoré mali dnes príležitosť nájsť cieľ svojho putovania.

Nebol to obyčajný jesenný večer, lež Meriben, sviatok opradený záhrobnou hmlou. Ani čoby vyvieral zo zemských škár, plazil sa mliečny závoj po krajine a zaliezal do každého kúta. Akoby to boli paprče vládcov podsvetia, hľadajúce zablúdencov, čo ešte nenašli cestu do ich ríše.

Vrany vzrušene krákali a vadili sa na stromoch. Bola to noc, kedy cítili prítomnosť svojho partóna, boha Maerta, najsilnejšie spomedzi ostatných dní. Aj hady vyšli v nezvyčajnú nočnú hodinu a strácali sa v hmle, skrze ktorú ich hladila veľká hadia matka Nassi.

Nejeden čarodejnicky oltár tej noci zasvietil desiatkami mihotavých plamienkov, osvetľujúcich drevené, hlinené, sklenené, kovové či iné podobizne vrany a kobry. Nad dvoma strážcami podsvetnej brány sa skláňal tretí boh, ich otec Sythi, stvoriteľ a najvyšší pán posmrtnej ríše.

Takýto oltár stál i v chalúpke, v ktorej žila prekliata čarodejnica. Kedysi v nej žila čarodejnica. Teraz z nej už bola len žena ctiaca si bohov nadovšetko a jedine, čím pripomínala kedysi mocnú čarodejnicu, boli iba sušené bylinky visiace zo stropu jej príbytku. To bola jedna z mála schopností, čo jej najvyšší sudca pri výmere trestu nevezal: stále dokázala pomôcť ľuďom liečivou silou bylín. Na žiadne čarovné účely ich už ale nevyužívala.

Trisha zapálila poslednú vysokú sviecu, ktorá stála medzi modlami Maerta a Nassi. Plameň zdola osvetľoval tmavofialového draka s krídlami rozprestretými nad svojimi deťmi, a jeho prísnemu výrazu dodával strašidelnosť.

„Vzdávam vám úctu, strážcovia brány večnej ríše, a klaniam sa pred vládcom vášho kráľovstva,“ riekla polohlasne, „dajte, aby tieto plamienky pomohli nájsť cestu tým, ktorí blúdia.“

Otvorila vnútorné okná a aj do nich poukladala sviečky. Zapozerala sa skrze okno na hmlu, ohlodávajúcu vonkajšok. V okennej tabuli sa odrážala jej bledá tvár, lemovaná sivými vlasmi, toľko sa nehodiacim k jej mladosti. Pohľad červených očí dvihla ku kopcu, kde sa pred vyše rokom odohrala najväčšia tragédia jej doterajšieho života. Dedinčania ho odvtedy nazývali prekliatym kopcom, miestom smrti a hriechu. Nik tam nechodieval. Iba tá jediná, ktorá poznala pravdu o všetkom, čo sa onoho osudového večera udialo.

Na okenný parapet vyskočila strakatá mačka, pretrhnúc nostalgické myšlienky svojej panej. Po Kailovom skone sa mačkolačica rozhodla ostať v spoločnosti smútiacej mladej ženy a tá bola teraz jej paňou. Trisha zaborila prsty do jej strapatej dlhej srsti a poškrabkala ju medzi ušami.

„Je načase pohnúť sa ďalej, Nyra,“ povedala a vzala svoju brašnu. Vstúpila do izby, v ktorej kedysi spávala, ale už dlhé mesiace sa vyhýbala čo i len vkročeniu do nej. Do jej a Kailovej spálne. Nevetraný vzduch ju nutkal na kašľanie, ale ovládla sa. Cítila sa tak osamelo a bola jej zima, keď prechádzala izbičkou. Z kúta vzala Kailov luk, zvyšné šípy a prevesiac si všetko cez rameno, vyšla z domu.

Kým stúpala hore kopcom, hlavou sa jej prehánalo mnoho ľútostivých myšlienok. Všetky ich zaháňala preč odhodlaním preniesť sa cez minulosť. Hoci sa zdalo, že rany na duši sa nikdy nezahoja, odmietala sa zožierať celý zvyšok života pre niečo, čo už aj tak nezvráti. Pokúsila sa a nepodarilo sa jej to. Mohla sa s tým len naučiť žiť.

Na mieste, kde vyhasol Kailov život, rástol ker divých čiernych ruží. Vyrástli tam samé od seba krátko potom, čo dedinčania pomohli Trishy pochovať jej manžela. Obtáčali sa okolo náhrobku, na ktorom bolo vyryté meno milovaného. V tejto ročnej dobe už boli odkvitnuté a ostali po nich iba trne a niekoľko jedovatých čiernych šípok.

Na náhrobku sedela vrana a zobákom si čistila krídlo. Vôbec sa nezľakla, keď Trisha položila na zem tašku. So záujmom dokonca sledovala aj jej rozkladanie ohňa vedľa hrobu.

„Zbohom, môj milovaný Kail,“ riekla láskyplným hlasom, hladiac meno na náhrobku rovnako nežne, akoby tam ležal on sám. „Navždy ostávaš v mojom srdci.“

Vrana zakrákala, ani čoby sa jej vysmievala, ale Trishino mávnutie rukou ju stále neodohnalo. Nyra, ktorá sa znenazdajky objavila pri svojej panej, na vranu zaprskala, ale tá len zaškriekala zasa na ňu. Mačka vyskočila za vtákom a až vedy sa čierne pierka vzniesli do vzduchu, aby unikli pred lovcom.

Trisha zavrtela hlavou. Zovrela v rukách Kailov tulec, šípy i luk. Podržala ich nad ohňom. Z prstenníka si zložila prsteň, ktorý jej Kail daroval v deň, kedy si vymieňali sľuby, a nastokla ho na jeden šíp. V oboch rukách zovrela všetko, čo po Kailovi mala.

„Strážcovia Maerte a Nassi, odpustite mi moju trúfalosť,“ šepkala plameňom, „veľký Kailon, odpusti mi moju hriešnosť. V dnešný večer trhám putá, ktoré ma viažu k minulosti, a ponížene vás prosím o vaše odpustenie.“

Ruky sa jej triasli v nerozhodnosti, či sa naozaj chce rozlúčiť so všetkým, čo

jej po Kailovi ostalo. Napokon sa odhodlala a otvorila dlane.

„Zbohom.“

Luk, tulec, všetky šípy a prsteň vklzli do plameňov a tie sa ich ihneď chopili. Trishu zaštipal v nose pach páleného dreva a peria. Zakrútila sa jej hlava v pripomienke smrtiacej mágie, ktorá páchla presne takto. Lanko na luku prasklo a do ovzdušia sa vznieslo množstvo iskier. Spolu s nimi vyletela z ohňa aj neviditeľná sila, ktorá mladej žene vrazila do hrude a hodila ju na zem.

Trisha najprv pocítila udretý chrbát a potom slabosť. Podobnú, akou ju pred rokom súdili bohovia. Nedokázala sa pohnúť ani vyrieť slovo. S očami dokorán sledovala, ako nad ňou spomalene máva krídlami vrana, ani čoby si na ňu chcela sadnúť. Potom všetko potemnelo a Trisha uvidela Kaila, ležiaceho naboku na zemi. Presne tak, ako ho zbadala v osudný večer po návrate domov.

Zo šera sa vynorila ďalšia postava. Bol to vysoký muž v plášti s uroborom vyšitým na chrbte. Stál nad Kailom a modrými očami sa na neho uprene díval. Nehýbal sa, len záhrobný vánok strapatil jeho tmavomodré vlasy.

Okolím sa rozliehalo krákanie vrany; nie však posmešné – skôr nástojčivé. Upozorňovalo ju na niečo, čo videla.

Otázky jej zhrýzali myseľ a každú z nich ucítila ako bodnutie, ktoré sa nezahojí, pokiaľ nezistí odpoveď. Najväčšiu ranu do nej vyryla tvár neznámeho muža, dívajúceho sa na mŕtveho Kaila. Kto bol ten človek?

On, ozval sa jej v hlave hlas, ktorý mohla pripísať vnútornému hlasu, intuícii či bohom, *bol to on*.

„Bol to on,“ zopakovala Trisha polohlasom, „bol to on, kto zabil môjho Kaila. Neznámy mág, nesúci znamenie urobora.“

Bol to on!

Aj bez toho, aby hlas v jej hlave znova poukazoval na túto skutočnosť, Trisha pochopila. Bohovia jej vo chvíli jej rozlúčky s minulosťou ukázali, kto za všetkým stojí. Ten mág, ktorého prítomnosť cítila vo svojom dome i u sedliakov. Ten mág, ktorý preklial dievčatko. Preklial dievčatko a zatiaľ čo ona sa ním zapodievala, on mal voľnú cestu ku Kailovi.

Ten mág, ktorý sa nehybne díval na výsledok svojej práce. Ktorému sa Trisha teraz dívala do tváre, azda aby si ju naveky zapamätala. Cítila, že ju naplňa hnev, nedokázala sa však stále ani pohnúť.

Naraz všetko pohltila tma, do ktorej sa ozývalo iba hlasné krákanie vrany, a Trisha pocítila na tvári šteklenie pierok odlietavajúceho vtáka i studený vánok z jeho krídel.

Môžeš poraziť čierneho kráľa a oslobodiť z jeho väzenia toho, koho doň vrhli čierni jazdci?

Tie slová, z ktorých číhal chlad, zanechali bielovlásku v spánku, ktorého jediným snom bola postava mága so znamením hada požierajúceho vlastný chvost.

Štvrtá kapitola

Nekonečné blúdenie dostalo smer. Mladý mág bol presvedčený o tom, že sa musí dostať do Alvarionu, aby získal odpovede. Veľký biely hrad, ligotajúci sa v lúčoch slnka, uroboros ako znak Alvarionu a ten podivný muž s modrými vlasmi a zlým úsmevom... Znamená to, že má ísť rovno do kráľovského mesta?

Takto zahĺbený do úvah šiel už niekoľko hodín, až úplne opustil mesto s vešticou. Prešiel popri lúkach, cez prašnú cestu, až vstúpil do lesa. Vysoké stromiská ho vítali s príjemným pokojom. Lúče zapadajúceho slnka sa predierali pomedzi listy a nechali vzniknúť čarovnému okoliu. Šero sa plazilo spoza kmeňov a spev vtáctva všetkým dával na známosť príchod noci, hoc bola ešte ďaleko.

Teodor sa rozhodol nájsť si nejakú jaskyňu alebo lúčku, kde by mohol založiť oheň a prespať. Mesto bolo ešte ďaleko pred ním a vracat' sa nechcel. A aj tak, spať v lese bude príjemnou zmenou, minimálne to nebude také nepohodlné ako spanie v tmavých uliciach.

Nemusel hľadať dlho, čoskoro totiž natrafil na drobnú, ako sa zdalo neobývanú jaskyňu, ktorá bude dobrým hostiteľom pre dnešnú noc. Nanosil si do nej drevo, raždie a onedlho ho hrial teplý oheň. Bol by aj niečo zjedol, ale keďže nemal pri sebe ani dýku, čo by vedel použiť pri love, musel sa zaobísť len so zelenou stravou.

Usadil sa pred oheň a zaujato sledoval, ako sa postupne prehĺbuje šero a nastupuje noc. Sprevádzať ju chlad, predsa len už vládla jeseň. Noci boli omnoho studenšie a dlhšie ako dni.

„Teodor,“ ozval sa odkiaľsi ženský hlas, načo sa on strhol a pohľadom sa ju snažil nájsť. Nikde vôkol neho však nebola a jemu na telo naskákali zimomriavky. Určite ju poznal, bol si tým istý, no nevedel si vybaviť jej tvár. Nevedel si k nej priradiť absolútne nič, iba to, že ho už raz volala. U veštice. Bol to jej hlas, ktorý mu prezradil jeho meno.

„Teodor,“ šepala znova a jemu stiahlo vnútro. Chystal sa vyskočiť na nohy a ísť ju hľadať, no skôr než tak spravil, zahmlilo sa mu pred očami a obopol ho pocit,

aký mal u veštice, keď sa dotkol gule. Spomínal.

Z tajomnej hmloviny sa ozval zvuk, sprvu sa nedal ničomu prirovnáť, no napokon predsa prišiel na to, čo to je. Lístie, teda skôr jeho šum. Obzeral sa vôkol seba, všade bola tma, no on aj tak kráčal. Cítil, ako ťažkými krokmi kamsi ide, netušil ale kam.

Náhle sa potkol a tvrdo dopadol na zem. Popritom čosi vypustil z ruky. Bol to akýsi kameň. Blikal slabou fialovou žiarou, ktorá postupne vymizla. Strašlivo ho pritom bodlo pri srdci, avšak on vôbec netušil prečo.

Odrazu sa čerň začala meniť, povstali pred ním dva obrovské monumenty. Veľký mohutný dub a už známy uroboros. Obaja sa popri sebe točili a medzi nimi žiarilo malé fialové svetielko.

V Teodorovi čosi mocne zapulzovalo a on natiahol ruku, chcel to svetielko uchopiť, vlastniť ho. Dostať ho späť a tu sa zháčil. Dostať ho späť? To by znamenalo, že to svetlo mu nejakým spôsobom patrí, možno patrí tomu fialovému kameňu a teda on chce vlastniť ten?

Strhol sa až pri uchopení onoho svetielka, pretože namiesto kameňa, tmy alebo čohokoľvek očakávanejšieho, držal prst na mape. El Petén na jednej strane, Alvarion na druhej strane a medzi nimi bol les. Zaškúlil, aby videl na názov. Les Posledného plaču. Zamrazilo ho. No bolo to miesto, kde sa tieto dve krajiny spájali a keď posunul prst stranou, odkryl fialovú žiaru. Svetlo toho kameňa, ktorého sila začala rásť a rástla, až kým ho úplne neoslepila a on si musel zakryť oči. Keď sa znova pozrel na svet, bol už späť v jaskyni.

Sedel nepohnuto, presne tak, ako ho tá spomienka našla. Nechápavo sa rozhlíadal vôkol seba a snažil sa udržať trasúce kolená. Preglgával chvenie žalúdka i celého svojho vnútra. Bol nadšený, vzrušený. Konečne mal cieľ svojej cesty! Konečne sa mu začalo odhaľovať jeho vlastné ja! Síce formou hádaniek, ale predsa!

Oheň divoko zapraskal a on ľakom div nevyletel na rovné nohy. Bol odrazu tak plný energie, že by aj hneď vyrazil. Zastavil sa náhle a zadíval do plameňov. Les posledného plaču, tak sa to miesto volalo. Znelo to naozaj strašidelne a to, čo ho tam ťahalo, je nejaké svetielko? Väčšie bláznovstvo hádam ani nemohlo byť. Hnať sa na miesto, ktoré má v názve poznámku naznačujúcu koniec, kvôli svetielku. Musel sa zasmiať a nechať nadšenie zo seba opadať. Šialený nápad, radšej by mal ísť do Alvarionu a na nejaké svetielko sa vykašľať.

Z ničoho nič si spomenul na drahokam, fialový kameň, ktorý videl vo vízii u jasnovidky. Kolísal sa zo strany na stranu pred jeho očami. Hlasito zakľal a zvalil sa na bok.

„Fajn! Fajn! Urobím si teda prechádzku do toho lesa, kvôli kameňu!“ zadudral a otočil sa chrptom k ohňu. Síce si to nechcel priznať, ale bol zvedavý, čo za svetlo, vlastne kameň, ho ťahá na takéto miesto.

Piata kapitola

Keď sa Trisha prebudila, našla sa vo svojej posteli. Netušila, ako sa tam dostala – ani to, ako dlho spala a čo sa udialo pri Kailovom hrobe. Prečo je zrazu doma? Určite sem sama neprišla. Posledné, načo si pamätala, bola tvár Kailovho vraha, a tá ju teraz primäla prudko sa posadiť.

„Vrah,“ precedila medzi zuby. Zatriasla sa, sipiac vyschnutým hlasom: „Hriešnik, ktorý za svoje hriechy zaplatí. Daň od neho vyberie iný hriešnik, ktorý už nemá čo stratiť.“

Vstala z postele a zmätene chodila sem a ta po izbe, baliac si do brašne veci, akoby sa chystala na výpravu. Tu sa dvere na izbe otvorili a ona sa zľakla, lebo bola presvedčená, že tam uvidí tvár, ktorá jej nedala pokoj.

Bol to však celkom iný človek: mladá žena, ktorú Trisha nepoznala, ale zastretá myseľ jej nedovolila vypytovať sa.

Žena ju chytila za ramená a donútila posadiť sa. „Trisha, sadni si. Upokoj sa.“

Trisha jej sprvu nerozumela. Prečo by sa mala upokojiť? Ona je predsa celkom pokojná. Teraz pokojne pôjde a nájde toho, komu patrí obličaj vraha jej manžela.

„Celá sa trasieš.“

Až potom si uvedomila, že sa skutočne chveje po celom tele. Cítila sa, akoby bola v polosne – sčasti vnímala, čo sa deje a čo chce urobiť; zároveň však nebola prítomná tu a teraz.

„Trisha!“ dievčina ňou zatriasla, aby ju prebudila zo živého sna, lebo sa domnievala, že v ňom uviazla.

Bylinkárka pustila tašku na zem a silno si pošúchala oči. Na rukách jej ostali slzy a až vtedy si uvedomila, že plače. Preniesla lesklý pohľad na spoločničku a konečne sa jej rozjasnila tvár v znamení, že ju celkom vníma. Medzi očami sa jej ale zjavila zamračená vráska, lebo tú, ktorá s ňou bola v izbe, nepoznala.

Bola nižšieho vzrastu, opálenej pokožky, s krátkymi vlasmi trčiacimi do všetkých strán, čiernej, bielej a oranžovej farby. Akoby už to nebolo dostatočne čudné, mačacie oči neznámej boli rôzne: jedno zelené, druhé modré. Presne také,

aké mala Nyra, Kailova mačkolačica. Práve vďaka tejto podobe skrsla Trishy v hlave myšlienka, že *je to Nyra*, kto pred ňou stojí. Mačkolačica vo svojej ľudskej podobe. Toto poznanie ju na chvíľu primälo zabudnúť na cieľ, kvôli ktorému vstala z postele.

„Nyra,“ vyslovila jej meno a hoci to nebola otázka, strapaté dievča prikývlo.

„Ty si ma sem priniesla?“ spýtala sa, načo Nyra opäť kývla hlavou. „Takto som ťa ešte nevidela.“ Zadávala sa na podlahu a zmĺkla, čo bolo pre Nyru symbolom, že Trisha sa opäť stráca v myšlienkach.

„Viem, ako vyzerá. Viem, kto zabil nášho Kaila, Nyra,“ šepkala. „Bohovia mi ho ukázali, zoslali mi tvár mága, ktorý to urobil. Musím ho nájsť.“

„A čo urobíš, až ho nájdeš?“ Hoci bola Nyrina otázka logická, Trishu zaskočila. Skutočne: čo mala v pláne urobiť, až toho vraha nájde? Bola odhodlaná pomstiť smrť smrťou?

„Opýtam...opýtam sa ho...“ zakoktala sa.

„Opýtaš sa ho, prečo zabil Kaila?“ skočila jej mačkolačica do reči. „Ten, kto sa zbrojí pomstou, pri odpovediach neustane.“

„Ja..., to...,“ Trisha sklopila pohľad zase k zemi a žmolila si ruky. Nyra, tak ako to mačkolaci vedia, trafila svojimi slovami presne do stredu. Nemôže si nahovárať, že ak jej povie ten vrah nejaký úplne hlúpy dôvod pre vraždu, ona iba prikývne a odíde.

„Ja musím ísť, Nyra,“ šepla Trisha po dlhšej odmlke, „nedokážem tu len tak sedieť, chcem vidieť tomu človeku do očí a počuť dôvod smrti môjho manžela. Čo urobím potom? Neviem ti odpovedať, určite nie teraz.“

„Ten, kto sa zbrojí pomstou,“ zopakovala Nyra, „pri odpovediach neustane.“ Narovнала sa a prinútila Trishu, aby jej hľadela do očí, pretože chcela, aby nad jej ďalšími slovami šedovláska uvažovala počas cesty, na ktorú sa chystala vydať:

„Ale ten, kto sa zbrojí zvedavosťou, nakrmi svoju dušu odpoveďami. Svet je bezodná studnica a my sme iba kvapky vody v nej. Ponúka mnoho viac, než iba odpoveď na otázku, prečo mág zabil Kaila. Ponúka tiež odraz na hladine, ktorý mení pohľad na vec zakaždým, keď doň padne ďalšia kvapka poznania.“

Šiesta kapitola

Les posledného plaču. Miesto, ktorému sa každý rozumný človek radšej vyhne... Dá sa nájsť oveľa ľahšie, než by jeden veril. Teodorovi trvalo iba niekoľko málo dní, aby prišiel k hranici.

Slnko pozvoľne klesalo k vrcholcom stromov, beztak sa už rozmáhal chlad a všade vládlo ticho. I Teodora samotného striaslo, keď mu mrazivý vietor zavial do tváre a on musel chvíľu pouvažovať, či vôbec vkročí do tajomného lesa. Avšak túžba po poznaní, bola znova silnejšia než rozum a on predsa len vstúpil.

Do korún stromov postupne sadalo šero a desivé ticho násobilo kvílenie vetra. Jeho vlastné kroky sa strácali a on mal pocit, akoby mu samotný les bral silu, pretože každý nový krok sa mu načíňal čoraz ťažšie. Obzeral sa na strany, zdalo sa mu, že ho ktosi sleduje.

Rýchlo padajúca tma mu nepridávala na pocite bezpečia. Snažil sa zrýchliť, ale nedarilo sa mu to. Rozostreným pohľadom, azda od únavy, hoc si nepamätal, žeby bol tak vyčerpaný, si premeriaval okolie.

Zovrelo mu vnútro, keď sa medzi stromami mihla biela postava. Rozbrneli sa mu dlane, keď si uvedomil, že tých postáv tu je omnoho viac. Zachvel sa pri šepote, prichádzajúcom zo všetkých strán. Vôbec nič im nerozumel a možno práve preto, mu to naháňalo hrôzu. Mŕtve tváre sa k nemu približovali a ich hnevlivé grimasy sa do neho zabodávali ani tisíce dýk.

Chcel odísť, vrátiť sa! Rozutekať sa kamkoľvek, hlavne preč z tohto miesta, no nevedel sa pohnúť. Jeho ťažké nohy neboli schopné urobiť ani krok a on spadol na kolená. Na podtrhnutie jeho bezmocnosti zakrákal havran. Ohlušujúci a tenký hlas operenca sa zaryl Teodorovi do mysle. Chytil sa za hlavu v snahe z nej havrana vyhnať. Všetko sa mu pred očami roztočilo a on mal pocit, že začína kamsi padať.

Skôr než spadol, zazrel svetielko. Fialovú žiaru len pár krokov od neho. Objavila sa ako záchranná ruka a on si spomenul, prečo sem išiel. Fialový kameň. Amulet. S vypätím síl sa ku nemu priplazil a uchopil ho. V tom okamihu sa jeho svetlo zosilnelo a Teodorom prešla akási sila. Celého ho obopla a to prázdno, ktoré doteraz pociťoval, bolo náhle preč. S ním odišla aj slabosť, bolesť, i mŕtve tváre, dokonca aj les samotný už nebol až tak temný.

Teodor sa zdvihol na nohy a nechápavo sa obzeral vokol seba. Až teraz si uvedomil, že na tomto mieste sa zobudil po strate spomienok. Predtým netušil, že tento les nebol obyčajným. Ešte stále totiž cítil v povetří niečo zvláštne. Energiu, ktorá patrila tým bytostiam.

„Teodor?“ hlesol ženský hlas, na čo sa on strhol a obrátil. Prekvapenie, že ho niekto oslovil, nahradilo ešte väčšie, keď zistil kto. Zviera a kebyže hocijaké, toto bolo fialovej farby, podobalo sa na rysa. Statné telo, krátky chvost, špicaté uši a žlté flaky na kožuchu. Nič bizarnejšie a zároveň dokonalejšie doposiaľ nevidel.

„Čo sa ti stalo?“ pokrútila zvieracou hlavou. „Kde si celý čas bol? Nevedela

som ťa nikde nájsť, ani tvoj amulet.“

Teodor na ňu mŕkavo hľadel. Lež jej otázky, slová i hlas šiel mimo neho. Nepočul ju, ponáral sa totiž do hmloviny. Ľahko balansoval na jej okraji, až pokiaľ nevypľula meno. Fey. Počul vlastný hlas, ako úpenlivo volá toto meno, trie amulet a volá ju.

„Fey,“ zopakoval nahlas, i keď stále ešte trocha zasnene.

Mladý rys, Fey, ako ju nazval, prižmúrila oči a prikročila k nemu bližšie: „Si v poriadku?“ premeriavala si ho.

„Čoskoro budem,“ odvetil jej a náhrdelník s amuletom si dal na krk.

Feyine nozdry sa rýchlo hýbali v poznávaní pachu svojho majiteľa. „Teodor, kde si bol posledný rok?“

Teodor si stále žmolil svoj amulet a díval sa na zvláštneho rysa, asi by sa už nemal ničomu čudovať. Stretol sa s jasnovídkou, hľadal amulet, našiel strašidelný les, desilo ho krákanie havrana, bol bez spomienok... Predsa ho nová spoločníčka udivovala. „Bol som všade,“ vzdychol si nakoniec, „túlal sa svetom a snažil sa spomenúť si, kto som. Len pred pár dňami som prišiel nato, ako sa volám.“ Rozhodil beznádejne ramenami. „Do dňa, spreď roka, čo som sa zobudil v tomto lese si nepamätám absolútne nič, čiže ak som za tebou mal prísť, alebo ja neviem čo, tak mi prepáč. Nevedel som o tom.“

Rysia bytosť sklopila zrak k zemi a povedala: „Spomenul si si iba na svoje meno alebo aj na niečo ďalšie? Na niekoho? Na nejaké miesto?“

Prikročil k nej a venoval jej smutný výraz, bodali ho jej otázky. Uvedomoval si, že niekto na neho čaká, ale že stretnutie s ním bude tak bolieť, nečakal. Pohladil ju po hlave a prstami sa vnoril do jej hustého kožuchu. Odrazu ho obopla čira detská radosť a on chcel ono zviera vyobímať a veruže aj tak spravil. Avšak v náručí nedržal dospelého rysa pestrého sfarbenia, ale malé mláďa s veľkými očami. Odtiahol sa od nej a až vtedy zistil, že aj on je o mnoho rokov mladší.

„Všetko najlepšie Teodor,“ riekol akýsi príjemný hlas a on sa k nemu otočil. Bol to starší muž, rovnako modrých vlasov ako má on. Bradu mu zdobil plnofúz a široký úsmev. Jeho vnútro sa išlo radosťou roztrhnúť a nevedil mu ani zamračený pohľad jedného z chlapcov po mužovom boku. Jeho pozornosť si vynútil ten druhý chlapec, blondavých vlasov, keď sa k nemu vyrútil a temer ho zrazil z nôh.

„Ako sa bude volať? Teodor, ako sa bude volať? Môžem byť jej kamarát?“ hulákal nadšene blondavý chlapec.

„Bude sa volať Fey,“ šepol Teodor a vrátil sa späť do prítomnosti, kde hľadel už dospelého rysa a ona sa na neho nechápavo pozerala.

„Spomenul som si na to, ako som ťa dostal,“ usmieval sa doširoka Teodor a v očiach sa mu ligotali drobné slzy, ešte stále prežíval tú detskú radosť, „videl som aj...“ zarazil sa, „Fey, to bola moja rodina? Ten muž a tí dvaja chlapci? To boli moji bratia?“

Rysia slečna mu prikývla a dodala: „Áno to bol tvoj otec a bratia, vtedy sme boli v Alvarione. Pamätáš sa na Alvarion?“

Teodorovi jeho šťastný úsmev náhle zmizol z tváre, pretože si spomenul na hrad bielych stien, ktorý obtáčal had a muža spred jeho brány. Zlovestne sa na neho usmieval a volal ho vo vízii k sebe. V tom mužovi spoznal mračiaceho sa chlapca zo spomienky s Fey. Bola to tá istá osoba, iba v inom veku.

„Pamätám si na Alvarion, teda aspoň na to ako vyzeral a mám nejaký zvláštny pocit, že musím nájsť svojho brata, ktorý by asi mal byť tam. Fey, povedz, žijú moji bratia stále v Alvarione?“

„Tvoja rodina je v Alvarione,“ prikývla mačacia hlava. „Pamätáš si na oboch bratov, aj na ich mená?“ vyzvedala.

„Na ich mená,“ zopakoval Teodor a skleslo zvesil ramená, „neviem ako sa volajú a pamätám si ich oboch, keď sme boli malí. Teda tá jedna spomienka s tebou, potom som videl iba toho modrovlasého, ako mi podáva ruku pred bránami Alvarionu. Myslím, že musím ísť za ním, aby som si spomenul na všetko.“

„V Alvarione ležia odpovede. Cesta ku bráne Alvarionu je dlhá. Možno si spomenieš na viac skôr, než ju vôbec prekročíš,“ povedala Fey, „pomôžem ti na tej ceste vyhnúť sa nástrahám.“

Šiedma kapitola

Temná miestnosť, osvetľovaná len niekoľkými sviecami, ukrývala mladého muža. Sedel pred šachovnicou a zadumane premýšľal nad ďalším ťahom. Dlhými prstami chytil strelca a chystal sa ním pohnúť, keď sa mu odrazu rozžiaril fialový drahokam na prsteni. Neveriaco naň hľadel.

„To nie je možné,“ šepol tichým hlasom a prudko sa postavil. Dvoma rýchlymi

krokmí prešiel od šachovnici k veľkému zrkadlu. Položil naň dľaň s prsteňom a namiesto svojho odrazu videl les a modrovlasého mladíka s rysom.

„Teodor,“ zatiahol šokovane a spustil ruku zo zrkadla, „ako si to mohol prežiť?“ krútil nechápavo hlavou a díval sa na miznúcu vidinu, ktorú nahradila jeho vlastná bledá tvár s modrými vlasmi len pozvoľna padajúcimi na jeho plecía.

Chvíľu ešte mlkvo stál, akoby mu len spomalene dochádzalo, že jeho brat je stratený kdesi v lese, napokon sa vyrútil z tmavej izby. Prebehol chodbami, vyletel schodiskami až udychčaný došiel pred veľké dvere.

Zastavil sa. Pokúšil sa rýchlo nabrať dych a upravil si vestu. Chcel zaklopať, no skôr než to stíhol urobiť, spoza dvier sa ozval rozladený hlas volajúci na stráže. Sám majiteľ hlasu otvoril netrpezlivo dvere, zarazilo ho vidieť svojho syna, keďže očakával prinajmenšom zástup strážnych.

„Samael, čo tu v tejto hodine robíš?“

Mladík, oslovený Samael, sa zamrivil, no odvetil pokojne: „To isté, čo ty, otec. Aj ty si si všimol, že Teodor je späť. Mám pravdu?“

Starý muž prikývol a žmolil si náramok na pravej ruke: „Kde toľko trčia? Keď ich nepotrebuješ, tak sa tu motajú, ale keď sa po nich zháňaš, tak sa nedohľadáš ani jedného strážneho!“ dudral a nervózne si podupkával. „Samael, choď do kráľovskej siene. Za pár minút sa tam stretneme.“

Samael sa zdvorilo uklonil a odpochodoval preč. V pozadí ešte začul, ako jeho otec karhá nejakého úbožiaka, ktorý k nemu dobehol ako prvý a hneď ho posielal po ďalších ľudi.

Kráľovská miestnosť bola rozľahlá a v kútoch žiarili sviece na stojanoch, ktoré len letmo osvetľovali obrazy asi všetkých kráľov a kráľovien, akí doposiaľ Alvarionu vládli.

Samael vošiel hlbšie do siene a klopil pohľad pred zrakmi oných zosnulých kráľovských párov. Pôsobili temer skutočne a naozaj tam ľudia mali pocit, akoby ich tie obrazy pozorne sledovali.

Pýchou celej sály bol trón na vyvýšených schodoch, pred ktorými ležal na zemi symbol Alvarionu. Uroboros, had naháňajúci si svoj vlastný chvost. Nekonečnosť mágie.

Nad trónom visel najväčší obraz. Bol na ňom muž stredného veku s nádhernou blondavou ženou a troma chlapcami. Jeden, ten najstarší bol blondavý po matke a škodoradostne sa usmieval. Tí zvyšní dvaja boli na vlas rovnakí. Obaja mali modré vlasy a človek by ich od seba nebol rozoznal keby sa jeden nesmiel a druhý nemračil. Bol to Teodor a on. Alvarionské dvojčky.

Z myšlienok Samaela vytrhol mág z jeho osobnej ochranky. Prišiel k nemu, načo ho Samael zastavil so slovami: „Vieš, čo máš robiť?“ Mág mu stroho prikývol a už ho nebolo.

Akurát, čo sa minul vo dverách s jeho otcom a ďalšími dvoma ľuďmi. Jeden bol kapitán vzdušnej obrany, teda mágov na pegasoch a druhý bol veliteľ pátracej jednotky, inak zvaných animágov.

Otec, postarší muž, kráľ Alvarionu vytiahnutý z postele v neskorých nočných hodinách, avšak stále pôsobiaci hrdo sa posadil na svoj trón. Znamky únavy, ak vôbec tento človek nejaké mal, boli dokonalo schované pod rozrušenou tvárou.

„Vaša výsosť,“ ozval sa veliteľ animágov, „môžete nám už povedať, čo bolo také neodkladné, že sme museli vyliezať z postele v najtemnejšej časti noci?“

„Môj syn,“ odvetil prosto kráľ, „Teodor je stále nažive. Nevieť čo sa stalo a prečo sa ozval až teraz, no chcem, aby ste ho našli a dovedli domov.“

Dvojica veliteľov si vymenila prekvapené pohľady. Teodor bol nezvestný rok, preto každý predpokládal, že s najväčšou pravdepodobnosťou prišiel o život.

„Kde ho máme hľadať?“ spýtal sa veliteľ vzdušných jazdcov.

„Bude niekde v lese,“ odpovedal Samael a pohľady dvojice sa do neho zabodli, akoby tam nemal byť, „keď som sa dozvedel, že žije, nazeral som ho cez zrkadlo. Nevieť, kde presne má byť, viem to zúžiť iba na les.“

„A je to aspoň Alvarionský les?“ zatiahol podráždene animáguš.

Samael sa zamračil a položil dľaň na zem. Prsteň sa mu rozžiaril a zo zeme sa zdvihli čiastočky prachu, z ktorých sa sformoval obraz, aký videl pred pár minútami aj on. Zabodol pohľad do animága a mrazivým hlasom mu odsekol: „Je to alvarionský les?“

„Áno,“ pritakal vzdušný jazdec, „pozrite sa pozorne. Tie bytosti, biele postavy v pozadí. To je les Posledného plaču. Princ Teodor nie je ďaleko!“

„To je skvelá správa,“ tlesol kráľ nadšene rukami, čím prerušil Samaelové čary, „môžete hneď vyraziť!“

Velitelia na seba neisto pozreli a zopár ráz prešliapli, no ozval sa znova Samael: „Pri všetkej úcte otec, chcem mať Teodora doma rovnako, ako ty. Lenže do lesa Posledného plaču ísť nepripravený nie je múdre. Počkajme do rána. Ak Teodor vydržal celý rok, pár hodín už prežije. Zaiste aj kapitáni sa musia pripraviť, povolať svojich najlepších mužov. Nechaj nám čas na prípravu.“

„Nám?“ zopakovali temer jednohlasne velitelia.

„Samozrejme,“ oboril sa na nich Samael, „snáď ste si nemysleli, že vás nechám ísť samotných. Tejto výprave budem veliť ja. Záchrana môjho brata je príliš

dôležitá na to, aby som sa jej neúčastnil.“ Vyprsil hrud' a spokojne sa otočil k otcovi.

Ten prikývol a rozhodným hlasom ukončil stretnutie: „Táto výprava odchádza zajtra na svitaní pod velením môjho syna Samaela. Žiadam vás odhodte svoje nezhody a sústreďte sa na nájdenie môjho druhého syna. Nech ste úspešní a čím skôr doma.“

Muži sa uklonili a odkráčali pripraviť sa na cestu. Kráľ taktiež opustil sieň, stláčajúc svojmu synovi plece a vkladajúc do neho plnú dôveru.

Samael osamel a založil ruky za chrbát. Hrdo sa napriamril a zabodol pohľad do očí svojho malého brata na obraze: „Už čoskoro ťa nájdem.“

ôsma Kapitola

Trisha by si nikdy nebola pomyslela, že sa jedného dňa bude plaviť po mori. Za svoj doterajší život mala iba párkrát možnosť vidieť zdanlivo nekonečnú pláň modrých vln a hoci ju považovala za pastvu pre oči, cítila rešpekt a do istej miery aj strach v otázke prekročenia tej masy vody. Kým bola ako dieťa v učení čarodejníka Pattana, tak slýchala mnoho o bohovi morí, Vanduosovi, ktorého vrtochy často privádzali námorníkov do úzkych a neraz skončili až pred bránami podsvetia. Trisha preto považovala ríšu oceánov a morí za nebezpečnú a dokiaľ nemusela, nenavštevovala ju.

Hľadanie odpovedí ju však zaviedlo práve k obávanému živlu. Tvár Kailovho vraha, ktorú každú noc vídala v snoch, ju tiahla do Alvarionu a ten ležal až za Stredozemným morom.

V prístave Roón, ktorý bol najväčším prístavom Zeme dračích lordov, sa jej nepodarilo nájsť žiadnu loď plaviacu sa do Alvarionu. Necítila sa z toho však sklamaná; vedela, že cesta za pravdou nebude jednoduchá a prekážky skôr či neskôr začať museli.

„Alvarion je obrovská zem, zámorská veľmoc! Ako to, že sa tam nikto neplaví?“ hromžila Trisha, keď jej už štvrtý kapitán dal zápornú odpoveď. Dokonca sa jej vysmial, že je kapitánom lode plnej námorníkov, nie samovrahov.

„Ženieš sa do kráľovstva, o ktorom nič nevieš,“ zavrtela hlavou jej spoločníčka. Nyra sa rozhodla, že ostane vo svojej dievčenskej podobe, aby nepútala toľko pozornosti. Trisha si o tomto zámere myslela svoje, nakoľko dievča s bronzovou pokožkou, trojfarebnými vlasmi a rôznofarebnými očami priťahovalo viac pozornosti ako ona. A to už bolo čo povedať, keďže na mladú sivovlasú devu s

krvavým pohľadom sa s údivom pozeral každý, okolo koho prešli.

„Na lodi zistím všetko, čo potrebujem vedieť o tej zemi,“ odvrkla Trisha. Hoci mala mačkolačicu rada a od Kailovej smrti jej bola jediným spoločníkom, ktorý jej pomohol prekonať to najťažšie obdobie, niekedy s jej poučaním a obrazným vyjadrovaním strácala trpezlivosť.

Ďalší oslovený námorník – bol to polonahý pirát, ktorého Trisha poprosila, aby ju vzal za kapitánom – tvrdohlavo odmietal priviesť ženu na palubu. Ešte k tomu ženu očividne prekliatu. Zdúchol skôr, než sa Trisha stihla akokoľvek obhájiť.

„Muži a ich poverčivosť,“ ozval sa znenazdajky ženský hlas, „takým ako on srdečne prajem plaviť sa na mojej lodi.“

Trisha sa obrátila k neznámej, ktorá sa vysmievala predošlému pirátovi. Pohľad na ňu ju šokoval: stála pred ňou kapitánka. Mala ešte tmavšiu pokožku než Nyra, mužské nohavice, kapitánsky kabátec a námornícky klobúk, spod ktorého jej na chrbát padal vodopád čiernych kučier.

Černoška, ovešaná amuletmi ako sa na ženu z Púštnych zemí patrí, pokračovala: „Odpusť, že som si vypočula váš rozhovor. Jeho škriekavý hlas sa nedal prepočuť. Mám pre teba jednu radu. Priamo do Alvarionu sa nebude plaviť nikto, pretože pred ním zúri nekonečná búrka a iba samovrah by sa do nej vrhol dobrovoľne. Čo keby si zmenila taktiku? Preplav sa do El Peténu, obyčajného ľudského kráľovstva bez magickej bariéry, a do Alvarionu prejdeš suchou nohou.“

Trisha sa zamyslela. Poznala mapu sveta a vedela, že El Petén hraničí s Alvarionom, ale ísť okľukou cez neho by znamenalo zdržanie. „Bude to trvať dlhšie.“

„Ak sa ponáhľaš, tak leda do hrobu,“ mykla plecami kapitánka, „a myslím, že obchádzka je stále prijateľným riešením, keďže priamo do zeme mágov sa nebude plaviť nikto.“

„Múdri vravia, že pomaly ďalej zájdeš,“ podporila ten návrh aj mačkolačica.

Trishy neostalo iné, než sa vzdať. Uznala, že obe ženy majú pravdu. Porazene sa teda opýtala: „A ty vieš o nejakej lodi, ktorá sa plaví do El Peténu?“

Čiernovláska sa doširoka usmiala: „Moja.“ Ukázala na loď, ktorej meno prezrádzala drevená socha na prove – znázorňovala časť ženského tela, vyrastajúcu z lode, a držiacu v rukách morského vtáka, ktorý sa chystal slobodne vyletieť do sveta.

„Ja som kapitánka Amarie,“ predstavila sa, vystrela pravicu ku svojej novej pasažierke a povedala: „Vitaj na palube Slobodného albatrosa.“

„Ďakujem.“ Trishy sa čiastočne uľavilo. „Moje meno je Trisha a toto je Nyra. Budeme vďačné, ak nás tvoja loď vezme do El Peténu.“

Slobodný Albatros odrazil od brehu Zeme dračích lordov na druhý deň ráno. Trisha s nedôverou hľadela vpred, na vodu vlniacu sa do nedozerných diaľav, a v duchu sa pomodlila k bohovi morí o jeho priazeň.

Rýchlo pochopila, prečo kapitánka priala nedôverčivému námorníkovi v prístave plavbu pod jej plachtami. Celú jej posádku totiž tvorili ženy. Trisha si nechcela predstaviť, ako by sa ten pirát zatváril, keby to videl.

„Netušila som, že jestvuje čisto ženská posádka,“ poznamenala, keď sa pri nej neskôr pristavila kapitánka. „Hoci je pravdou, že celkovo o plavby a o more som sa nikdy veľmi nezaujímal.“

„Nie je to bežná vec,“ priznala Amarie, hľadiac vpred na šíre more pred nimi. Morský vietor sa jej hral s dlhým bažantím perom, ktoré mala zastrčené za klobúkom, a Trishy neunikol pohľad, ktorý po ňom hodila jej mačacia spoločníčka. Aj keď v dievčenskej podobe vyzerala Nyra takmer ako človek, mačaciu hravosť v sebe zaprieť nemohla.

Kapitánka pokračovala: „Baví ma takto šokovať a podpichovať chlapov, čo si myslia, že oni sú pánmi tvorstva a patrí im svet. Iba neškodne stiahnu chvost medzi nohy, keď im s babami ukazujeme, že ovládame loď bez jedinej mužskej ruky.“

Trisha sa nad touto ženskou posádkou pousmiala. Vzápätí dostala otázku ona:

„Čo ťa tak ťahá do Alvarionu?“

„Niekoho hľadám,“ odvetila pohotovo a medzi očami sa jej zjavila zamračená vráska, lebo Amariina otázka jej pripomenula tvár vraha, ktorého hľadá.

„Ušla si stadiaľ do Zeme dračích lordov a teraz sa po niekoho vraciaš?“

Amarie ju svojou ďalšou otázkou úprimne šokovala. „Čože? Prečo by som odtiaľ utekala? Ja nie som z Alvarionu. Len tam musím niekoho nájsť.“

Nyra vydala zvuk podobný smiechu aj prskaniu a pritiahla tak na seba pozornosť oboch žien. Sedela na zábradlí, ktoré delilo palubu od mora.

„Keď spadneš do vody, loď pre teba neobraciam,“ povedala jej kapitánka a potom sa vrátila k téme, ktorú rozoberali s Trishou, „Myslela som, že si odtiaľ, lebo vyzeráš ako rodený Alvariončan. Fakt, všetci sú tam takí...iní.“

Aj keby to mohlo Trishu uraziť, nestalo sa tak. Bola práveže rada, že jej odlišnosť nebude v Alvarione prekážkou ani terčom pozornosti či posmechu, ako tomu bolo neraz v Zemi dračích lordov.

Odkasľala si a využila príležitosť. Keďže Amarie nepriamo naznačila, že už v Alvarione bola, stal sa z nej zdroj poznatkov o zemi, do ktorej Trisha mierila. „Ty si

už v Alvarione bola, pravda? Čo o tej zemi vieš?“

„Podľa mňa je to čudná zem,“ dala sa do rozprávania kapitánka. „Všade samý mág. Normálneho človeka tam skoro nestretnáš. Úplne najdivnejšie je kráľovské mesto Ench Magicien. No uznaj, ani ten názov nie je normálny.“

„No, znie magicky, ako sa na kráľovstvo mágov patrí.“

Amarie ľahostajne mykla plecami: „Neviem, čo sa patrí na kráľovstvo mágov a čo nie, ale tá kráľovská rodina je zvláštna. Nechcela by som, aby mi niekto taký vládol.“

Trisha spozornela: „Ako to myslíš, čo je s tou rodinou zle?“

„No,“ zatiahla kapitánka a oprela sa predlaktiami o zábradlie, „počula som, že od kráľovského vladnucého páru utiekli temer všetci synovia. Mali troch chlapcov a iba jeden z nich tam ostal. Nikto nevie, prečo odišli a kde sú. Dokonca sa hovorí, že tí dvaja sú mŕtvi. Zomreli vraj niekde za hranicami. V tichosti, aby o nich ľud nevedel. Kráľ ich ešte ani neprehlásil za mŕtvych a to je už dosť dlhá doba od kedy sú preč. Asi aby neupútal zbytočnú pozornosť.“

Pozrela sa na Trishu a dodala vážnejším hlasom: „Dôležitá otázka je, prečo utiekli, pretože ten dôvod tam určite niekde vyčkáva.“ Pokrútila hlavou. „Ideš do kráľovstva, ktoré je zahalené búrkou nie len na mori.“

Neskôr sa Trisha s Nyrou odobrali do kajuty, kde sa chceli ako-tak natiahnuť a vyspať. Nyra ako správna mačka nemala ťažkosti zadriemať kdekoľvek, ale Trisha len pochodovala hore-dolu a márne naháňala spánok. Chodili jej po rozume Amariine slová o kráľovstve, do ktorého smerovala. Nevedela prečo, ale mala pocit, že hlavnému mestu, Ench Magicien, sa chcela vyhnúť – čosi jej pri zmienke o kráľovskej rodine, sídliacej tam, naháňalo zimomriavky na chrbát. A zároveň cítila, že práve tam majú viesť jej kroky – tam odhalí Kailovho vraha.

„Možno vôbec nemám ísť do toho mesta,“ dumala nahlas, „možno sa len moja myseľ zahráva s tým, čo videla. Mága s uroborom na chrbte. Áno, uroboros je znakom alvarionskej zeme, ale neznamená to hneď mesto, ktoré zaváňa záhadou o kráľovskej rodine. A ja sa vlastne nemám čo zaujímať o kráľovskú rodinu. Hľadám mága, ktorého som videla, a nie stratených princov predsa.“ Stále ju to však znepokojovalo. Napadlo jej, že pri veľkej zhode podivných náhod by onen mág mohol byť jedným z princov. „To je hlúposť,“ zamietla hneď svoj nápad, „prečo by alvarionský princ zabíjal Kaila? Preplával by more iba preto, aby utišil nejakého dedičana, ktorý ani nevie čarovať? Hlúposť.“

Taktiež sa v nej ozval slabý hlások, pripomínajúci jej, že nevedela, odkiaľ Kail prišiel. Ani to, kde vzal ako spoločníčku mačkolačicu – bytosť nie práve obyčajnú.

„Utišil?“ zopakovala Nyra, čím na seba upriamila Trishinu pozornosť. Viac však nepovedala.

„Ty o tom niečo vieš?“ chytila sa Trisha toho, že Nyra prehovorila. „Naozaj to môže byť jeden z princov, koho hľadám?“

„Môže a nemusí,“ pokrčila plecami dievčina. „Stratený princ, stratená duša, stratený smer. Všetko možno nájsť spoločne v zemi mágov a možno je tamojšia truhlica odpovedí prázdna.“

„Nyra,“ rázne ju oslovila Trisha, „ak vieš niečo viac, prosím ťa, hovor. Ale nie v takýchto hádankách. Z toho by vyšiel iba veštec, ak vôbec!“

Nyra sa už však neozvala.

„Nyra! Prosím.“ Ani prosenie však Trishy nepomohlo. Začal sa jej zmocňovať hnev. Na jednu stranu bola rada, že má na ceste spoločnosť tak múdreho stvorenia ako je mačkolak, na druhej strane ju však práve mačkolicia povaha vytáčala. Poznať pravdu, to áno – ale stručne a jasne ju dať von? Ani omylom.

Hodila sa do kresla a potichu zakliala. „Trčím na lodi, ktorá ma nesie do neznáma, s mačkou, čo sotva otvorí ústa. Vážne, Nyra, si mačkolak a ja viem, že ty vieš viac, než mi hovoríš. Ale namiesto toho, aby si nebola za mlčanlivého spoločníka, musím o všetkom vyzvedieť od iných.“

Nyrina reakcia sa dala očakávať: ostala potichu.

Trishu to samozrejme ešte viac rozladilo a zahundrala: „Mala som sa radšej poradiť s čarodejmi v Zemi dračích lordov. Raon alebo Rianna by mi pomohli nazerať toho mága a dali konkrétnejší cieľ než je celý Alvarion. Je to ako hľadať ihlu v kope sena, a keď konečne zavetrím nejakú stopu, ani mi poriadne neodpovieš.“ Na chvíľu sa zamyslela, prečo spomenutých priateľov neoslovila predtým, než vyplávala na more a odpoveď na jej myšlienky vyslovila mačkolicica:

„Keby si ich oslovila, odradili by ťa od úmyslu prenasledovať mága, lebo už čarovať nevieš a nemáš sa nebezpečenstvu ako ubrániť. Obzvlášť keby zistili, že ťa za ním ženie pomsta.“

Trisha zacmukala a vzdychla. „Prečo vždy, keď sa ozveš, musíš mať pravdu?“ priznala porazene. Priatelia z detstva, Raon a Rianna, na ktorých myslela, by ju dokázali ľahko odradiť od cesty do Alvarionu a Trisha si tak musela priznať, že nechcela, aby ju niekto odhovril.

„Pretože mačkolak je poslom pravdy,“ odvetila Nyra, aj keď to Trisha vedela.

„Je to hrozné,“ pokračovala Trisha, „vyčítam ti, že so mnou ledva komunikuješ, a keď sa konečne rozhovoriš, tak by som bola radšej, keby si bola len tichou mačkou, pradúcou mi na kolenách.“

Ktovie, či to urobila z dobroty vyplnenia priania alebo zo skrytej irónie – mačkolačica na seba vzala svoju strakatú mačaciu podobu a schúlila sa Trishy v lone. „Pravda je zubatá a hryzie ťa,“ zapriadla, „bude bolieť menej, keď s ňou nebudeš bojovať.“

Striebro-vláška mala pocit, že Nyra nehovorí iba o ich terajšom rozhovore. Žeby som teda naozaj nehľadala iba obyčajného mága, ale rovno princa? premýšľala. Nyra to nepotvrdila ani nevyvrátila. V jej slovách bola pravda, ale na ktorej miske váh?

Pre tento večer vzdala boj s myšlienkami a ponorila sa do pokoja, do ktorého ju kolísali hojdavé pohyby lode, pradenie mačky a jej teplý kožuch.

Deväť kapitola

Zubaté slnko sa kĺzalo pomedzi škáry stromov a rozžiarilo celý les. Už beztak pestrofarebné lístie svietilo teraz omnoho viac a s ligotavým jazierkom vytváralo kúzelný okamih. Práve ním sa nechal očarovať aj Teodor, keď si naberal vodu na cestu.

Svieži vietor strapatil hlavu všetkým stromom a šuchotanie opadaného lístia iba dopĺňovalo podvečerný ruch, v ktorom sa však objavilo ešte čosi. Boli to kroky a nenápadne sa približovali k Teodorovi, ten bol príliš zabratý do myšlienok a spozoroval samozvanca až priveľmi neskoro. Až vtedy, keď mu čosi zviazalo ruky a

oboplo hrdlo. Neskutočná sila ním vrazila do najbližšieho stromu a vybila mu tým dych.

Teodor gúľal očami na všetky strany, nechápajúc, čo sa deje. Snažil sa nohami nejako oprieť o strom, aby sa mohol nadýchnuť, no nedarilo sa mu to.

„Nc, nc, nc,“ zacmukal akýsi hlas a jeho majiteľ vyšiel z húštie, „ten rok nečarovania na tebe zanechal poriadnu jazvu. Nečakal som, že ťa dostanem tak rýchlo.“

Keby sa nedusil, aj tak by mu Teodor nič neodpovedal. Honila sa mu hlavou, iba skutočnosť, že ho ten muž pozná a chce zabiť. U všetkých bohov, prečo ho chce zabiť? Jeho prekvapenie bolo príliš viditeľné, preto naň zareagoval aj neznámy mág.

„Snáď si si nemyslel, že keď o sebe dáš tak veľkolepo vedieť, že sa nič nestane.“ Zasmial sa a pokrútil hlavou. „Temný princ nezabúda. Nikdy na nikoho! A ty choď tam, kde si mal byť už pred rokom!“

Toto by bol zaiste Teodorov koniec, kebyže sa v tej chvíli neobjaví Fey a nezrazí mága z nôh. Neviditeľné laná v okamihu povolili a Teodor sa zošuchol na zem. Nevyskočil na rovné nohy, ako si to predstavoval on, či Fey, nemohol sa totižto pohnúť. Mal podobný pocit, ako nedávno v lese Posledného plaču. Celé telo ho páliło, akoby ho mágia nepriateľa otráвила. Akýsi divný pazúr mu zvieral hrdlo a hrud', mal pocit, akoby sa už nemal viac nadýchnuť. V hlave mu hučal dôverne známy hlas ospravedlňujúci sa niekomu. Nevedel však povedať kto to bol a ani komu jeho „prepáč“ patrilo.

Mág zo seba medzičasom zhodil v ramene zahryznutú Fey: „Prekliata mačka!“ zavrčal na rysa a už sa chystal útok opätovať, no Fey bola znova rýchlejšia a skočila na neho. Bola by sa mu zahryzla do krku, ale mág sa ubránil predlaktím.

Teodor len kútikom oka sledoval dianie a zviechal sa zo zeme. Bolesť mu to vôbec nezľahčovala, ale musel niečo urobiť, i keď netušil čo to bude. Intuitívne siahol za hlavu, akoby tam hľadal zbraň. Sekeru, meč, či šíp. Aj jeho samotného to zarazilo, on je predsá mág, prečo by potreboval nejakú zbraň? Horšie ale bolo, že tam nič nenašiel. Nenechal sa rozladiť a vzal prvú palicu do ruky. Ťažkými krokmi prišiel k bijúcej sa dvojici.

„Fey, zlez z neho,“ požiadal ju asi príliš slabým hlasom, pretože ho sprvu odignorovala, preto ju oslovil hlasnejšie a ona ho následne poslúchla. Mág sa stále schovával za predlaktím, akoby si nebol istý, či si to nerozmyslia. Teodor mu tresol palicou do ruky a zabodol jej koniec tesne vedľa jeho hlavy. Presne tam, kde mal onen mág zdroj svojho čarovania. Amulet zavesený na náušnici, ktorý si všimol už pri tom, ako visel na strome.

Zohol sa k nemu, amulet mu strhol z ucha a odhodil do tieňov lesa. Sám by nevedel povedať, prečo tak spravil. Z nejakého dôvodu si bol istý, že týmto mága odzbrojil.

„Tak a teraz sa môžeme pohovárať,“ riekol Teodor s palicou namierenou k nepriateľovi, „kto ňa poslal?“

Mág sa zamračil, akoby nechápal otázku: „To sa ma pýtaš, akože vážne? Počkaj, ty to fakt nevieš?“ rozrehotal sa na plné kolo, keďže Teodor momentálne nepatril medzi tolerantné osoby a nemal chuť sa s ním naťahovať, koncom palice mu vrazil po papuli.

„Kto je ten temný princ?“ vyštekol novú otázku Teodor.

Pri tomto oslovení sa zháčila aj Fey a neveriaco pozrela na Teodora, potom jej zbystrené zmysly zavetrili spoločnosť: „Sú tu ďalší,“ ohlásila a zježila srst', pripravená na boj.

Teodor sa napriamril a v rýchlosti si prezrel les. Bola to chyba. Jeho nepriateľ využil nepozornosť. Vyrazil mu palicu z ruky a utiekol do húštia.

Fey s Teodorom ho už nestihli nasledovať, pretože spoza jedného z mnohých stromov vyšla dvojica mágov s uroborom na prsiach.

„Pane, našli sme ho!“ skríkol jeden.

Vzápätí sa z tieňa vynoril vysoký muž. Dlhý plášť na chrbte a na prsiach rovnaký znak. Akurát bol honosnejšie oblečený a modré vlasy ležiace na ramenách boli iba jednou z podobností medzi ním a Teodorom. Roztvoril ruky a išiel brata objať, načo Fey začala dunivo vrčať a ako protest sa mu postavila do cesty.

Ostatní mágovia si vymenili pochybovačné pohľady, no neopovážili sa ani pípnuť.

„No tak, Teodor, po roku sa znova vidíme a ty ma privítaš tak nepriateľsky? Stiahni to zviera.“ Zatrlikoval Samael a usmieval sa na brata.

Teodor sa na neho nepohnuto díval, akoby pozeral skrz neho. Bratov podivný úsmev vôkol neho tancoval a tiahol za sebou hmlu, ktorá sa kol neho dlhšiu dobu len varovne pregúľavala, no viac ako meno nevypľula.

„Samael,“ šepol Teodor, ale nenechal Fey ustúpiť. Niečo v ňom ho nútilo byť obozretný. Niečo zdvíhalo varovný prst a pri pohľade na bratov úsmev kričalo faloš!

Samael stiahol pery do úzkej čiary v pochopení, že sa s bratom nezvíta tak, akoby chcel. „Ako vidím si živý a zdravý, to ma teší.“ Zhodnotil a napriamril sa upravujúc si tuniku. „Môžeme teda vyraziť späť do Alvarionu? Otec sa nevie dočkať tvojho návratu.“

Teodor prikývol a vykročil k mágom, okolo brata len mlkvo prešiel. Mal by byť

šťastný, že ho vidí, veď o to mu celú dobu šlo. Chcel sa s ním stretnúť, prečo sa neraduje z jeho prítomnosti? Prečo mu myseľ káže, aby si držal odstup, aby sa ho dokonca bál? Zovrel si v dlani lakeť opačnej ruky a obzrel sa za bratom. Ten sa práve zohýnal pre niečo na zem a rýchlo to schoval do vrečka nohavíc.

Fey zrovnala krok s Teodorom: „Na Alvarionskom hrade sedí zrada a fúka do chodieb faloš. Poriadne si rozmysli komu budeš veriť. Tí, čo stoja na slnku dokážu ostatných spáliť. Lež pozor aj na tých, ktorí stoja v tieni, tí zas zadúšajú svoje obete po nociach.“

Desiata Kapitola

V El Peténe Trishu privítala teplá jeseň. Stromy zhadzovali farebné listy a pobrežím sa preháňal vánok, ktorého chlad zohrievalo slnko. Prístavné mestečko žilo ruchom všedného dňa a najväčšou udalosťou bol zjavne príjazd Slobodného albatrosa, pretože Amariinu posádku ihneď obklopili zástupy ľudí, s ktorými kapitánka kupčila.

Trisha sa poďakovala za možnosť zviezť sa s nimi a rozlúčila sa s veliteľkou lode. Keďže El Petén bol ľudským kráľovstvom, nie magickým ako Alvarion, striebro-vlasá žena s červenými očami tam bola terčom pozornosti a tak siahla po kapucni, aby sa nemusela predierať zvedavcami či poverčivými ľuďmi. Tušila, že jej to nebude nič platné, nakoľko Nyra s jej trojfarebnými vlasmi, opálenou pokožkou a divokým pohľadom rôznych očí na seba lákala pozornosť každého, koho stretli.

A tu sa Trisha zmýlila. Keď sa konečne vymotala z najväčšieho huriavku, uvedomila si, že o ňu nikto nejaví záujem. Ani o jej spoločníčku – a práve v tom bol problém. Po Nyre nebolo ani stopy. Skúsila ju volať a vrátiť sa kúsok cesty, ale ani po dievčati, ani po mačke nenašla žiadnu stopu.

Už sa začínala zmierovať s tým, že je to ďalší z úskokov nepredvídateľnej mačkolačice – často sa na niekoľko hodín alebo dní vyparila, aj keď predtým žila s Trishou a Kailom, a potom sa vrátila, akoby sa nechumelilo. Trisha očakávala, že aj toto bude ten prípad.

„Čoskoro sa s ňou stretneš,“ ozval sa ku Trishy medový hlas. Otočila sa za jeho majiteľkou. Opálená pokožka, sivé mandľové oči, mäsité pery a nespočetne veľa náramkov, či náušnic prezrádzalo, že táto žena pochádza z Púštnych zemí.

„Vítam ťa v El Peténe, moje meno je Alesa,“ uklonila sa zdvorilo, „som

medzníkom na tvojej ceste. Otázky už visia vo vzduchu a okolo nich plavú aj odpovede. Pomôžem ti nájsť tie správne. Poď.“ Chytila ju za ruku a tiahla za sebou.

Trisha sa ani nestihala diviť, iba široko pleštila oči. Nechácala čo sa deje, kto je táto žena a kam ju vedie. O akých otázkach a odpovediach to hovorila? A vlastne prvou vetou naozaj narážala na Nyru?

Alesa voviedla Trishu do svojho malého obchodíku. Z prvého pohľadu vyzeral normálne a prehliadnuteľne, no keď doň človek vstúpil, ocitol sa odrazu vo svete mágie. Všetelijaké kamene, symboly, či pach bylín. Trishy to prišlo tak zvláštne blízke, avšak tá zmes videného a cíteného bola tak rozličná až ju to miatlo.

„Prepáčte,“ šepala Trisha, „ale ako ste ma našli? Prečo som tu? Kto ste?“

Alesa sa milo usmiala: „Priviedol ma k tebe osud. Som jasnovidka a ty si tu, aby si vykročila na svoju cestu správnou nohou.“

Trisha sa zmohla iba na: „Čože?“ Vďačne prijala chvíľu, kedy jej jasnovidka dala možnosť vydýchnuť a utriediť si, čo sa deje. Keď sa ako-tak zorientovala, povedala: „Ja som stratila...“ chcela povedať, že stratila svoju spoločníčku, ale Alesa jej vošla do myšlienky so slovami:

„...správny smer. Vlastne ani nie, smer máš dobrý. Iba si stratila správny vietor, ktorý ťa tým smerom poháňa.“

„Si jasnovidka,“ skonštatovala Trisha, vzdávajúc zdvorilostné vykanie, „a priviedol ťa ku mne osud. Ale ja jasnovidka nie som a tvojim slovám nerozumiem. Hľadám svoju spoločníčku a musím pokračovať vo svojej ceste, takže ak mi nechceš povedať niečo normálnym spôsobom, porúčam sa.“

Chcela sa postaviť od stola, za ktorý ju Alesa usadila, ale hostiteľka ju chytila za ruku. Jej náramky i náušnice kovovo zaštrngali, keď sa nahla ponad stôl, ťahajúc Trishu naspäť na miesto.

„Viem, kam ideš, viem aj prečo a za kým,“ riekla tajomne, „ale ty nevieš, za kým vlastne putuješ. Myslíš si, že v Alvarione ťa čaká vrah tvojho milovaného? Myslíš si, že ti povie, prečo ti ho vzal?“

Tieto slová Trishu v momente priklincovali k taburetke, akoby boli ťažkými závažiami na jej pleciach. *Odkiaľ to vie?* Honilo sa jej hlavou. *Čo to má znamenať?* Zadávala sa púštnej žene do očí, či v nich nespozná ďalšiu z podôb Nyry, ktorá jediná vedela o jej ceste, ale mačkolačicu v nej neobjavila.

„Kto si?“ hlesla slabo, aj keď odpoveď na túto otázku jej Alesa dala už vopred.

„Ťažko veríš v chodníky osudu, ktoré nám bohovia prepletajú, a ťažko sa ti počúvajú slová veštkyne. No spomeň si – azda si ty sama nebola poslom mágie, ktorý veril v osud rovnako ako v to, že slnko ráno vychádza a večer zapadá? Nebola

si liečiteľom, ktorý odkrýval zraky zahmlené strachom či nepravdou? Nebola si tým, kto menil životy ľudí, pomáhal im rásť, dobro velebiť a zlo zaháňať?“

Trishy sa v očiach zaleskli slzy, ktoré ale nepustila do sveta. Nedobre sa jej počúvalo, čím bola, ale už nie je. Neustále ju pri srdci pichala vina, ktorou sa pripravila o svoje čarovanie i všetky znalosti, ktoré jej sudca Kailon zamkol do truhlice bez kľúča.

Alesa prikývla namiesto Trishy. „Tak vedz, že ja som teraz pre teba míľnikom, ktorý ťa povedie, aby si nezišla z cesty. Ja odkalím tvoj zaslepený zrak a pomôžem ti odhaliť pravdu, skrývajúcu sa za masku.“

Trisha sklonila tvár a usadila sa pohodlnejšie, mala pocit, že stretnutie s touto ženou bude dlhšie, než by bola chcela. Stiahla pery do úzkej čiary a dívala sa na svoje ruky. Snažila sa vyčistiť si hlavu a nájsť akúkoľvek otázku, ktorú by položila. Žiadna sa jej neponúkla. Z mysle jej totiž neschádzal pocit viny i bolesť z posledného roka.

„To je v poriadku,“ pohladila ju Alesa po ramene, „stačí, ak budeš pozorne načúvať.“

Trisha prikývla, no keď pozrela na opálenú veštkyňu, hneď sa jej vynorila otázka, ktorá zatriasla jej vnútrom najsilnejšie: „Koho hľadám?“ spýtala sa polohlasom. „Povedala si, že si myslím, že hľadám vraha, ktorý mi povie, prečo zabil Kaila.“

Zovrela si dlane a zhlboka sa nadýchla, akoby ju priznanie Kailovej smrti stále ešte bodalo. „Ak to teda nie je vrah, kto potom? Kto je ten muž, čo sa mi zjavil pri hrobe môjho drahého?“

Alesa bezslovne prešla za stolík, kde mala poukladané všakovaké predmety, ktoré nepochybne predávala. Niečo tam chvíľu robila, až nakoniec vyšla z podnosom, kde boli dve šálky a kanvica s nejakým nápojom.

Posadila sa oproti a naliala tekutinu, bylinky a para stúpajúca zo šálok Trishy prezradili, že sa jedná o čaj.

„Tento čaj pomáha myslieť lepšie fungovať. Podporuje jasné uvažovanie. Občas si ho dávam, keď potrebujem získať na veci iný pohľad,“ predniesla jasnovidka a sama si odpila zo šálky. „Tak a teraz k tvojej otázke. Tvoj muž a ten, koho si zahliadla vo vidine majú spoločného viac, než sa zdá. Avšak nie takým spôsobom ako si myslíš.“

Trisha vzdychla a odpila si z čaju aj ona, pevne dúfajúc, že jej pomôže porozumieť rečiam jasnovidky.

„Ten muž, ktorého si videla je synom Alvarionského kráľa. Teodor,“

premerala si Trishynu zmätenú tvár, „zaiste si počula, že mal dvoch bratov. Jeden ostal na hrade a druhý sa stratil. Nikto nevie kam.“

„Takže je to princ.“ Zhodnotila Trisha, no potom sa len zamračila a dodala: „Čo má nejaký princ Teodor spoločné s Kailom? Nechápem, prečo sa mi ukázal práve on! Ak nie je vrahom, čo potom?“

„Počúvaj ma pozorne a neprerušuj!“ napomenula ju Alesa. „Alvarion je magické kráľovstvo, čo myslíš, čo sa stane ak je prvorodený syn nemág? Avšak ďalší dvaja synovia sú dvojčičky? Jedno nešťastie za druhým. Odjakživa sa traduje, že dvojčičky v kráľovskom rode prinášajú smolu. Lenže nemág na čele magického kráľovstva? To je tak isto nepredstaviteľné. Koľko odporcov, koľko nahnevaných mágov okolo seba ten chlapec musel mať.“

„Prečo mi tu rozprávaš o nejakom chlapcovi z Alvarionu? Čo to...“ Trisha nestihla ani dokončiť, pretože jej do reči skočila znova Alesa.

„Pretože ten chlapec ušiel. Odišiel z Alvarionu, keď sa dozvedel, že má byť ako nečarodejník následníkom trónu magického kráľovstva. Chcel svoj vlastný život. Pokojný. Po boku ženy, ktorú bude milovať a nie pred očami celého kráľovstva, ktoré čakalo kedy urobí chybu.“

„Kail?“ zašepkala Trisha a s týmto poznaním jej padol do žalúdka obrovský balvan.

Jasnovidka prikývla, konečne ju tá žena začala počúvať: „Neprišlo ti zvláštne, že mal plné pochopenie pre tvoju mágiu? Že sa nikdy nepozastavoval nad ničím, čo si robila? Nikdy ťa nezarazil teoretickou znalosťou nejakých magických obradov, alebo kúziel? Koľkokrát ste sa chytili na tom, že ti nikdy nechcel o sebe rozprávať? Odkiaľ prišiel, kde má rodičov a čo jeho súrodenci?“

„Ja..., to...,“ koktala Trisha a tentoraz neudržala prívál trpkých slz. Nevedela o svojom manželovi vôbec nič. Keby len tušila, že je budúcim kráľom Alvarionu. Zarazila sa, čo by vlastne spravila? Donútila by ho prevziať zodpovednosť, alebo by to ignorovala a šťastne s ním ďalej žila? Išlo by to vôbec?

Každopádne by mnohé veci dávali význam. Dokonca by rozumela, prečo s ním bola jeho zvláštna spoločníčka, Nyra.

Alesa si v tichosti popíjala čaj. Nechala ju, nech tieto skutočnosti poriadne strávi, pretože ešte nekončili.

„Celý čas,“ bedákala roztrasene Trisha so slzami stekajúcimi po lícach, „celý čas som mala odpovede pred nosom, ako to, že som to nevidela?“

„Pod svetlom je zvyčajne najväčšia tma,“ predniesla Alesa, „netop sa v chýbách minulých dní, radšej sa z nich pouč a dni budúce naprav.“

Trisha si objala ramená, vedela, že má Alesa pravdu, ale ešte teraz nedokázala nájsť silu ani na poučenie sa, nieto na nápravu.

„Kail a Teodor sú bratia, tomu už teraz rozumiem, prečo mi ale bohovia ukázali Teodorovu tvár?“ hýtala Trisha.

„Dá sa utiecť z magického kráľovstva len tak? A ešte k tomu, keď je daný človek nemá?“ postrčila ju Alesa.

„To Teodor, to on mu pomohol?“ spýtala sa Trisha, načo jej Alesa prikývla. „Takže ja by som mu mala skôr ďakovať a nie ho haniť za vraždu.“ Sklonila hlavu a vložila ju do dlaní. Tak veľmi sa mýlila. Vo všetkom. Veci, ktoré boli pre ňu jasné sú úplne iné. Dokonca aj tie poznané sú neznáme.

„Teraz pred tebou stojí posledná otázka Trisha,“ povedala veľavravne veštkyňa, „chceš zistiť, prečo Kail musel zomrieť? Zistiť pravdu, ktorú ti môže poskytnúť, iba Teodor? Nahliadnuť do temnoty Alvarionu? Alebo ti stačí, čo vieš a vrátiš sa s tým späť do svojej domoviny.“

Trisha preglgla a zadívala sa pred seba. Vedela, čo odpovie, iba ju zastrašila priamosť tej otázky. Ona sa už nemala kam vrátiť. Všetko čo poznala bolo preč, Kail bol niekto úplne iný, než za koho ho mala. Odišiel od nej nenávratne preč, jediné, čo môže spraviť, je zistiť, čo sa v tej prekliatej rodine stalo. Prečo to musel odniesť práve jej milovaný Kail.

„Ako nájdem Teodora?“ odvetila rozhodne Trisha.

„Myslím, že on sa práve navracia do svojej domoviny. Do Alvarionu, nájdeme ho tam.“

„Odkiaľ to vieš?“

„Stretla som sa s ním. Moja rada sa mu stala vetrom, ktorý mu dýcha do chrbta na ceste do Alvarionu. Rovnako ako teraz tebe,“ ozrejmila Alesa.

Trisha prikyvovala a v mysli sa jej vykresľovala celkom nová cesta, alebo aspoň nový cieľ. Nájsť Kailovho brata, ktorého jej bohovia ukázali, a pokúsiť sa s ním zistiť, čo sa stalo. Až o chvíľu si uvedomila, čo vlastne Alesa povedala.

Zamračene sa spýtala: „Počkaj, povedala si *nájdeme*? My dve? Prečo by si niekam chodila so mnou? Veď sa ťa to ani netýka. Teda, nechcem znieť nevďačne, ale ktovie, koľko mi zaberie táto cesta času a nechcem ťa zdržiavať.“

Alesa sa len príjemne usmievala. Trishy pripadal ten úsmev rovnako tajomne, ako keď sa na ňu dívala Nyra. Jasnovidka jej spokojne odvetila: „Povedala som, že som na tvojej ceste milníkom, ale nie takým, okolo ktorého iba prejdeš. Tak, ako tebe bohovia ukázali, kam máš ísť, zoslali aj mne poslanie – putovať s tebou. Nech už je v cieľi tejto cesty čokoľvek, osud nás obe čaká za hradbami

alvarionského hradu.“

Jedznásta Kapitola

Alvarionské kráľovské mesto bolo obrovské a plné života. Aj napriek chladnému popoludniu bolo v uliciach mnoho ľudí. Teodor si všimol, že takmer všetko to boli mágovia; každého zdobil farebný magický kameň, amulet, či už bol zavesený na krku, vsadený do náramku, do prsteňa, diadému alebo do palice, o ktorú sa dotýčny opieral. Iba pramálo bolo ľudí na prvý pohľad obyčajných a bez iskry mágie v očiach.

Jedno však mali všetci spoločné: uhýbajúc z cesty kráľovskej garde, dívali sa na Teodora ako na zjavenie. Niektorí potešene, iní šokovane a všetci do jedného si šuškali. Poniektorí na Teodora ukazovali a krútili hlavami.

On sa cítil stratený a nevedel, ako má na ich pozornosť reagovať. Radšej iba hľadel nadol a snažil sa nevšimáť si ich. Tu a tam sa mu do uší dostalo jeho meno, potom zasa Samaelovo a počul aj Kail, avšak hoci mu pripadalo povedome, nevedel ho k nikomu priradiť. Samaela sa pýtať nechcel. Počas cesty sa s ním len sporadicky rozprával a dával si naňho pozor. Mátalo ho Feyino varovanie a neustále ho sprevádzal čudný pocit ťažoby, keď bol v jeho blízkosti.

„Vitaj doma, braček,“ ozval sa k nemu Samael a Teodor dvihol pohľad pred seba. Zistil, že kým blúdil vo svojich myšlienkach, vošli hlboko do mesta a ocitli sa pred bránou kráľovského hradu. Bola ešte otvorená dokorán a len čo ňou prešli, vykreslil sa pred nimi dlhý chodník vedúci ku samotnému zámku.

Sídlo kráľa bolo rovnako ohromné ako mesto, v ktorom stálo. Hrad bol postavený z bieleho kameňa, ktorý sa nádherne ligotal v slnečných lúčoch. Jeho veže sa tiahli do úžasných výšav a okolo ich vrcholcov krúžili akési dravce. Keď Teodor zaškúlil do tej výšky, uvedomil si, že to nie sú obyčajné vtáky, ale rovno draci, veľkosťou zodpovedajúci rysovi. Prekvapene pozrel na Fey, ktorá tie lietajúce siluety bdelo sledovala, ale nevyzerala prekvapená, že ich vidí.

Chodník ku zámku bol lemovaný stromami s modrou kôrou a rôznofarebným listím, ktoré už znavené jeseňou opadávalo. Celá cesta bola vystlaná šušťavým listím, akoby to bol koberec.

Teodor bol unesený čarovným prostredím, mágia sálala azda zovšadiaľ.

Netypické stromy, perleťový hrad, či nezvyčajné dravce s ešte vyberanejšími zvukmi, ktoré sa rozliehali po okolí a všetko to doplňovali. V ich závoji začul Teodor svoj vlastný hlas, avšak omnoho tenší, než má teraz. Volal na niekoho. Sprvu nerozumel, no keď drobnú osôbku zazrel, ako uteká medzi stromami a hádže lístie na o niečo staršieho blondávého brata. Zreteľne počul.

„Kail, Kail! Určite ma nechytíš!“ kričala jeho malá podobizeň na brata. Ten sa zasmial a rozutekal za ním. Naháňali sa v kráľovskej záhrade až pokiaľ obaja neskončili na zemi a nepokračovali vo vojne s listím.

Teodor sa pousmial, na chvíľu mal pocit, že tá strašná ťažoba zo Samaelovej prítomnosti bola preč, no iba dovtedy, kým jeho topánky nezaklopkali na schodoch vedúcich do hradu.

Zatajil dych a pevne si zovrel dlane. Z neznámych príčin ním lomcoval nepokoj. Akoby sa bál vstúpiť do onoho hradu, akoby z neho nemalo byť návratu. Navyše, keď sa obzrel tak vedľa neho stál Samael a tváril sa nad mieru spokojne. To mu na kľude rozhodne nepridalo, ba dokonca sa v ňom rozozvučal akýsi poplašný zvon a jeho odrazu zachvátila panika.

Fey to na ňom vycítila a obtrela sa o neho: „Poznanie stále prichádza so strachom. Som tu s tebou.“

Teodor vďačne prikývol, aspoň trocha to zmiernilo jeho nepokoj a vstúpil po bratovom boku do hradu. Akonáhle vošli do prvej chodby, neprestával vychádzať z údivu. Vysoké steny, veľké obrazy, dlhé chodby vystielané všakovakými kobercami. Krásne zdobené kahance, či sochy so symbolmi Alvarionu. Bolo to jednoducho úžasne. Strach, ktorý ho zvieral bol ta tam a nahradil ho príjemný pocit, že je doma. Až táto podivnosť zosúladená do jedného obrázku mu dala pocit, že je na správnom mieste.

„Zavolajte otca, zaiste sa bude chcieť s Teodorom stretnúť ešte dnes,“ riekol Samael a nejaký mužiček odcupotal preč, „počkáme na neho v korunnej sieni, dobre?“ prehovoril k bratovi.

Teodor len stroho prikývol a nechal sa viesť s pohľadom upretým do vysokého stropu hradu, kde boli vypísané ozdobným písmom akési mená. Niektoré nepoznal vôbec, iné mu boli matne povedomé. Spájali sa kľukatou čiarou, niekde bola hrubšia, inde tenšia. Niekde končila, inde sa len zatočila. Tesne pred vstupom do onej siene, našiel tri mená. *Kail, Samael, Teodor* a k nim viedla čiara od ďalších dvoch mien. *Zacharon a Lucille*. Chvíľu sa mu prevaľovali v mysli. Boli to mená jeho rodičov a vlastne celá tá spleť čiar a mien bol rodokmeň Alvarionskej kráľovskej rodiny. Svojím spôsobom to bolo úctyhodné, aj keď jemne desivé.

Vstúpili do siene. V okamihu sa do Teodora zabodlo niekoľko párov očí z obrazov. No zaujímal ho iba jeden jediný. Visel nad trónom. Bol to obraz ich rodiny. On s bratmi a rodičmi. Zastavil sa pohľadom na tvári svojej matky, bola tak krásna, vyzerala ako anjel. Zamrzelo ho, že netuší, čo s ňou je. Žije na hrade? Odišla preč? Alebo... prehltoť možnosť, žeby už s nimi nebola.

Ďalší komu venoval svoju pozornosť bol Kail. Rovnako blondavý ako matka, rovnako nevinne pôsobiaci, i keď jeho zubatý úsmev napovedal, že práve vyparatil nejaké nemilé prekvapenie.

„Samael, Teodor!“ oslovil ich hlbokým hlasom muž a Teodor sa sotva stihol prebrať zo zamyslenia, už skončil v mocnom objatí svojho otca.

„Otec,“ šepol Teodor a zase sa ponoril do hmloviny spomínania. *Tentoraz sa ocitol v akejsi komnate. Boli tam police s knihami a písací stôl, za ktorým sedel kráľ Alvarionu. Mračil sa, div sa mu obočie nespojilo a sťažka predychával, akoby sa snažil neúspešne upokojiť.*

„Spýtam sa ťa naposledy synak, povedz mi, kde je Kail!“ oprel do neho rozhorčený pohľad. *Terajšieho Tea by to zaiste zastrašilo, lenže vtedajší Teodor bol omnoho vzpurnejší.*

„Prepáč otec, ale keby som ti to povedal, zmaril by som všetko o čo sa Kail snažil.“ *Odvetil prekvapivým pokojným tónom.*

„A o čo sa snažil ha? Ponížiť ma pred celým mojim kráľovstvom? Pred spojencami?“

„Keby si nemyslel na seba a viac si všimál svojich synov, sledoval to, čo chcú, vedel by si o čo sa snažil! Chcel iba pokoj! Nechcel byť najnenávidenejším človekom Alvarionu!“ *tresol po otcovom stole Teodor. „Nepoviem ti, kde ušiel a rovno ťa varujem, budem tvojich stopárov schválne zvädzať z cesty. Nikdy ti nedovolím nájsť ho!“*

Otec na chvíľu ukázal svoju porazenú tvár. Očividne ho zaboľelo, čo mu syn vyplňul na stôl, no rýchlo ju schoval a postavil sa aj on. „Daj si pozor Teodor, to čo robíš môže byť veľmi ľahko považované za zradu a opovrhovanie kráľom!“

Teodor sa iba ticho napriamril a založil ruky na hrudi.

„Každý má svoju zodpovednosť a stavať sa proti nej je nezmysel. Osud si stále nájde cestu. Kailov údel je byť kráľom a nezabráni tomu ani on a ani ty.“

„To uvidíme!“ *odsekol Teodor a otočil sa. Práve v tej chvíli sa skutočný Teodor odtiahol od otca a veľmi ťažko prekonával nával hnevu a zmätku, keď sa díval na jeho terajšiu usmiateu tvár.*

„Teodor, môj syn,“ zopakoval jeho meno kráľ. V tvári sa mu zračilo dojatie zo synovho návratu. Nepochybne aj on myslel nato, čo spomienka odhalila Teodorovi,

pretože vrúcny hlasom povedal:

„Nerozišli sme sa v dobrom. Odpusť, synak. Srdce mi takmer puklo, keď si bez stopy zmizol po našej hádke.“

Bolo vidieť, že kráľ svoje deti miluje. Prežíval úprimnú radosť z Teodorovho návratu. Pokračoval: „Celý rok si sa skrýval môjmu zraku. Vďaka bohom, že ťa priviedli k rozumu a ozval si sa nám.“

Teodor pochopil, čo si o ňom jeho otec myslel: že v návale hnevu odišiel a naschvál sa pred ním schovával. A on pritom celý posledný rok vôbec netušil, kým je a iba sa bezcieľne túlal svetom. *Čo sa po tej hádke udialo? Vyzerá to tak, že práve po nej som stratil pamäť*, hŕtal v duchu.

„Neviem, či práve im by sme mali ďakovať,“ zamrmlal Teodor, „nikto ma neprivedol k rozumu otec a ani som netrucoval schovaný kdesi vo svete.“ Odkročil od otca a pozorne si ho premeriaval, netušil kde sa to v ňom berie, ale musel byť obozretný aj voči nemu. Veď práve po ich hádke sa niečo stalo a on stratil pamäť.

„A kde si teda bol?“ ozval sa prvý raz Samael a zaujato sledoval brata. „Čo sa s tebou stalo?“

Teodor skákal pohľadom od jedného k druhému a chvíľu uvažoval, či im povedať pravdu, alebo si niečo vymyslieť? Bude lepšie, keď si budú myslieť, že si nič nepamätá? Budú sa cítiť chránení jeho nevedomosťou a možno nebudú tak ostrážiti a spravia chybu. Alebo ich má nechať v tom, že si všetko pamätá, ale tam je zase riziko, že sa mu niečo stane. Veď len pred pár hodinami musel čeliť mágovi a ani nezistil prečo.

„V podstate som nebol ďaleko. Túlal som sa na hraniciach,“ vysvetľoval pozvoľne Teodor, „nevedel som však prečo tam som, nepamätal som sa, ako som sa tam ocitol. Odkiaľ som prišiel, dokonca ani svoje meno som nevedel. Iba pred pár dňami som ho zistil. Z nejakého dôvodu som stratil pamäť a len pomaly sa mi vracia. Ani si nie som istý, či sa vôbec niekedy vráti celá.“

Ako kráľ, tak aj jeho druhý syn, Samael, po Teodorových slovách ostali prekvapení, ba až šokovaní. „Nič si si nepamätal,“ vydýchol Samael, „zдал si sa mi v tom lese akýsi divný.“

„Stratil si pamäť,“ zadumal sa kráľ, „keď si odišiel, hľadali sme ťa, ale nikto ťa nevedel nájsť a teraz hovoríš, že po celý ten čas si vôbec netušil, kým si a kam patriš. Tu smrdí mágia a nie ledajaká.“ Zamračil sa, ale nie hrozivo – skôr utrápene. Chcel zistiť, čo sa vtedy udialo, pretože očividne niekto ukryl spomienky jeho syna a ponechal ho ako tuláka bez mena.

„Zistíme, čo sa ti prihodilo, Teodor,“ rozhodol sa, „teraz je hlavné to, že si

doma. Odpočiň si.“

ĎavnástaKapitola

Po celý čas, kým dorazili do Alvarionu, Trisha dúfala, že z niektorého tieňa vylezie mačkolačica, ale nebolo po nej ani stopy. Bolo to skutočne osudové – jedna spoločnička odišla, druhá prišla. Aj napriek tomu, že ju Nyra neraz privádzala k zúfalstvu svojim mlčaním alebo obrazným vyjadrovaním, Trisha musela uznať, že jej chyba a chce, aby sa k nej vrátila. Spoliehala sa na Alesine slová o ich blízkom opätovnom stretnutí.

Čím boli bližšie k hlavnému mestu, tým viac striebro-vlásoka chápala, prečo vyzerá ako rodený Alvariončan. Každý druhý človek tam mal vlasy nie práve prirodzených farieb – modré, zelené, fialové či viacfarebné, a zvyšok výzoru Alvariončanov v ničom nezaostával. Odievali sa do živých farieb, nezriedka krikľavých, a často ich sprevádzali rovnako čudné zvieratá.

„Nyra by tu ešte pôsobila ako slabý odvar čaju,“ poznamenala, obzerajúc si vzdialené ružovo-vlasé dievčatko hrajúce sa s okrídleným psom modrej srsti. Nečudovala sa, že kapitánke Amarie, zvyknutej na bežných ľuď, pripadal Alvarion zvláštny. Zároveň však nemohla povedať, žeby jej toľká rozličnosť prekážala.

V EnchMagicien sa zložili v hostinci. Aj keď Trisha by najradšej okamžite vyhľadala princa Teodora, Alesa ju zbrzdila, aby si aspoň oddýchla po ceste. „Ráno je múdrejšie večera,“ povedala, „aj tak by ťa o tejto hodine už do hradu nepustili.“

Vydržala byť ako-tak pokojná, kým sa navečerali. Potom skúsila ísť na jasnovidku inak: „Alesa, mohla by si sa skúsiť pozrieť, kde je Nyra? Mohli by sme ju dnes nájsť a na hrad sa vypraviť v jej spoločnosti.“

„Ja nie som mág ani čarodej, Trisha. Nevieť nikoho nazeráť, už som ti to hovorila. A žiadneho mága sa pýtať nebudeme, už sme to skúšali,“ zavrtila hlavou Alesa. „Nech to zopakujeme aj desaťkrát, výsledok bude rovnaký. Nyra je mačkolak a pokiaľ si neželá byť nájdená, tak sa môže na hlavu postaviť hoci aj sám alvarionský kráľ a nenájde ju.“

Trisha vzdychla. „Musím niečo robiť, inak sa zbláznim.“ Nikdy síce nechápala, prečo a kam mačkolačica mizne, ale už si na toto jej chovanie zvykla. Ale prečo sa nechcela nechať nájsť? Kým ešte Trisha vedela čarovať, tak niekedy pomáhala hľadať stratených ľudí nazeraním cez zrkadlo alebo vodu. Podarilo sa to dokonca aj vtedy, keď bol už dotyčný mŕtvy. O smrti však teraz nemohla byť ani reč;

najmä nie po Alesinom uistení, že sa s Nyrou čoskoro uvidia.

„Prisahám!“ rozľahol sa hostincom hlas akéhosi muža, sediaceho pri inom stole, a jeho buchnutie po stole. Trisha s Alesou tam pozreli a jednomyseľne vstali, pripravené odísť, aby sa zbytočne nepriplietli do nejakej šarvátky.

„Videl som ho na vlastné oči, je to princ Teodor!“ pokračoval ten muž. „Bol som v skupine, ktorá ho priviedla domov. Princ Teodor je živý, zdravý a vrátil sa na hrad.“

Rozšírila sa vrava a mnoho ľudí si presadlo k tomu hlučnému mužovi. Vypytovali sa ho mnoho vecí a on na všetky odpovedal, až napokon niekto položil otázku, ktorá rozbúšila aj Trishino srdce:

„A čo princ Kail? Jeho ste nenašli? Hovorilo sa, že mu princ Teodor pomohol ujsť a potom odišiel za ním.“

Striebro-vláška vyplašene pozrela na Alesu. Myslela na jedinú: *oni to nevedia. Alvarion nevie, že ich princ je už vyše roka mŕtvy*. Zbledla pri pomyslení, že ona je tá, kto prináša zármutok do tejto zeme. Chcela tu zistiť, prečo Kaila nejaký mág zavraždil, a pritom tu nikto vôbec netušil, že k niečomu takému došlo.

Hodila sa späť na lavicu a hlavu si skryla do dlaní. Iba tlmene, cez buráčajúce búšenie vlastného srdca, počula mužovu odpoveď: „Princ Kail s ním nebol. Kráľ pokračuje v jeho hľadaní.“

Slnéčné ráno sa len poľahky škrabalo spoza vysokých striech a vrcholcov stromov. Chladný vietor šuštil opadaným listím a z nádvorí i hradu sa ozýval ruch služobníctva, ktoré pracovalo už od skorých ranných hodín.

Teodor sa práve prebúdzal do nového dňa. Prehadzoval sa na posteli až ho slnečný paprsok celkom neprebral. Roztvoril oči a nemohol sa prestať kochať príjemnou vôňou, ktorá ho celého obklopovala a naplňovala. Nevedel prísť na to, čo to je, alebo k čomu, či komu to priradiť. Beztak sa mu páčilo zobudiť sa do takéhoto dňa.

V sne musel niečo jesť, pretože si podvedome oblízol jazykom pery a prekvapila ho príjemná chuť jahôd. Ani si nedokázal spomenúť, kedy naposledy jahody jedol, no predsa ich cítil a spolu s nimi prišiel aj hrejivý pocit lietajúcich motýľov v bruchu. Nedokázal si vysvetliť, čo sa to s ním dialo, no nebolo to neprijemné. Postavil sa a poriadne ponatáhoval, akoby bol on mačka a nie Fey, ktorá ho len s jedným pootvoreným okom sledovala.

„*Je čas vstávať,*“ ozval sa odkiaľsi rozhodný ženský hlas, načo sa on strhol a obzeral sa po celej miestnosti. Nikoho však nevidel.

„Počkám ťa na priedomí,“ riekla žena znova a tentoraz ju už našiel, bola bohužiaľ len slabým odvarom, iba akýmsi duchom. Zhmotnenou spomienkou. Otvorila dvere a stratila sa v ohromnej žiare slnka. I keď dvere, ktorými vyšla, smerovali na chodbu, kde žiadne slnko určite nebolo. Šiel za ňou, no len čo siahol na kľúčku, zatočila sa mu hlava a objavila spomienka.

Ocitol sa vo vnútri nejakého domčeka. Patril zaiste čarodejnici, pretože po bokoch stien boli povešané zviazané bylinky. Na stolčeku pred krbom knihy a akési kamene. Toto nebola výbava bežného človeka.

Ako sa tak obzeral, pred oknom zazrel ryšavú ženu. Tichým krokom za ňou vyrazil. Zatajil dych, keď jej krásnu zvodnú postavu ožarovalo slnko. Videl ju len ako siluetu, beztak to bolo viac než medom pre jeho oči. Srdce sa mu rozbúchalo ako divoký zvon a on nevedel povedať, či to patrí k spomienke, alebo je to jeho terajší pocit.

Nežne ju objal kol drieku a obtreľ si o ňu líce. Zhlboka sa nadýchol lahodnej vône stúpajúcej z jej šiat, krku a vlasov. Spoznal v nich vôňu, ktorú cítil od rána.

„Óh, ako ja milujem tvoju vôňu,“ zapriadol zaľúbene jeho vlastný hlas, bol mu síce povedomí, ale takto v spomienke ešte nikdy neznel. Akoby to bola úplne iná osoba.

Nádhera deva sa pomaličky k nemu obrátila, dbajúc na to, aby ju nepustil. Položila mu ruky okolo krku: „Vážne,“ zdvihla kútik do jemného úsmevu, „len vôňu? Ja na tebe milujem všetko. Tvoje oči, vlasy, ruky...“ zamlčala sa nakrátko a pobozkala ho, keď sa od neho oddialila, dodala šibalským hlasom, „a v neposlednom rade pery.“

Temer už ani nedýchal, keď sa jej zahľadel do očí. Bozk bol vrcholná predstava všetkého a roj motýľov sa v ňom išiel od samotného šťastia zblázniť. Jazykom si strel chuť jahôd, ktoré mu pripomenuli dnešné ráno. On vlastne spomínal asi už v snení.

Úsmevne sa s ňou posadil povedľa stolčeka, bol najšťastnejší muž, aký len v tomto svete mohol existovať. Takú krásnu spomienku ešte nemal. Vzal si do rúk teplú šálku. Bola pripravená vedľa. Šok ale nastal, keď na hladine čaju zazrel podobizeň niekoho úplne iného. Nie seba. Nie Teodora, ale iného muža. Bol to...

Spomienka skončila a on klesol do kolien, pridržiavajúc sa dverí. Rýchlo ich zavrel a predýchával skutočnosť, že má pamäť niekoho iného a keby len tak niekoho! Mal spomienku svojho blondávého brata, Kaila! Prečo? A vlastne kto bola tá žena, čo s ním žila? Kde to bolo?

„Čo sa to sakra deje?“ uľavil si Teodor držiac sa za hlavu.

Fey ticho zoskočila zo svojho pelechu a podišla k nemu: „Čas všetko ukáže,

odpovede prídu. Musíš byť len trpezlivý.“ Posadila sa a dvojfarebnými očami na neho hľadela.

Teodor na ňu zamračene fľochol: „Trpezlivý? Máš pocit, že rok je krátka doba? A vôbec, ako môžem mať spomienky dvoch ľudí?“ zavrčal rozladene.

Fey si pred neho iba mĺkvo ľahla.

Práve v tej chvíli ktosi zaklopal: „Princ Teodor ste už hore? Váš otec si vás žiada vo svojej pracovni.“

Teodor sa pozviechal zo zeme a zaháňal neprijemný pocit rozpoltenosti. Otvoril dvere a odvetil mladému sluhovi: „Áno, ďakujem, hneď tam budem.“

Mladík sa uklonil a skúmavo si ho prezrel: „Je vám dobre princ? Ste nejaký bledý, nechcete priniesť vodu, alebo niečo na raňajky?“

„Nie, nie, ďakujem. Je to v poriadku,“ odpovedal Teodor a zavrel dvere. Až potom si uvedomil, že on vlastne nevie, kam má ísť. Nepamätá si, kde má jeho otec pracovňu. Už – už sa išiel spýtať Fey, keď mu pohotovo odpovedala: „Áno, zavediem ťa tam. Obleč sa.“

Teodor si pomyslel svoje o tom, že to zvieru musí byť prinajmenšiom jasnovidec, ale radšej to nekomentoval.

Otcova pracovňa vyzerala presne tak, ako si ju pamätal. Tmavšia miestnosť vyplnená policami kníh a zvitkov. Robustnými tmavými závesmi. Krbom a pracovným stolom, za ktorým sedel jeho otec aj tentoraz. Na stene za ním bola podobizeň Teodorovho dedka. Ponášali sa na neho otec, on a aj Samael, minimálne modrými vlasmi. Bola to asi hlavná črta Anselovcov, kráľovského rodu.

„Volal si ma?“ ozval sa prvý Teodor, nechcel totiž stáť v tichu a nechať dobiedzať myšlienky na tú krásnu devu, ktorej meno si nepamätal.

„Áno,“ pritakal kráľ, „prišiel som na to, ako ti odomkneme spomienky. Prípadne celé navrátíme.“

Teodor sa zamyslel, odomkla mu ich už veštica a o návratenie sa pokúšala tiež, lež bohovia jej to nedovolili. Chcel aj namietajúť, ale keď videl pootvárané knihy so záložkami po stole, po zemi a otcove kruhy pod očami, pochopil, že tu sedí azda celú noc a to len kvôli nemu. Preto radšej mlčal a len prikývol, veď čo také sa môže stáť? Buď si spomenie, alebo nie.

Otec poodťahoval kreslá pred krbom a na jedno ho posadil. „Možno to bude trochu neprijemné synak, ale snaž sa mi nebrániť.“ Varoval ho a sotva to doriekol už sa okolo Teodora začali plaziť hmlovité paprče. Oblízovali mu členky, kolená, zápästia, akoby ho chceli spútať. Pomaly vystúpili ku vlasom a akási sila ho prikula

ku kreslu. Potom už cítil iba nepríjemný tlak v hlave.

Kútikom oka zazrel otcov žiariaci náramok, musel však privrieť oči, pretože celým telom mu prebehol bolestivý krč. Kdesi v dialke začul hlas, ako na neho kričí: „Kde je! Ukáž mi ho Teodor, kde je Kail?!“

Cez hukot vlastnej krvi v ušiach, nedokázal prísť na to, komu ten hlas patrí. Znova ho zachvátil krč, tentoraz bol omnoho väčší. Dokonca mal pocit, že sa prehol i na kresle.

„Teodor nebojuj so mnou!“ žiadal ho otec prísne.

Lenže on len zovieral dľaňami opierky kresla a snažil sa vyhnúť z hlavy ten hlas, ktorý sa neustále spytoval na Kaila a na miesto, kam mu pomohol újsť. Roztvoril oči na malú štrbinu a intuitívne sa pozrel do rohu, kde videl svoj amulet na nejakom stolíku. On ho však nedával dole a vlastne sa aj celá miestnosť zmenila. Toto nebola otcova pracovňa! Bol zase niekde inde! Znova spomínal...

„Kde si ho schoval?“ hromžil hlas bez majiteľa. „Ako sa ti ho podarilo schovať pred celým magickým svetom! Akú ochranu si mu dal?“

„Si blázon, keď si myslíš, že ti to poviem,“ odvetil unavene Teodorov bolesťou stiahnutý hlas. No zároveň cítil, ako sa mu kútiky úst samé zdvihli do škodoradostného úsmevu.

„Podceňuješ ma,“ odvrkol muž, ktorého videl len ako siluetu osvetľovanú ohňom z krbu, „nikto nie je v ovládaní mysle tak dobrý ako ja. To zahŕňa aj najtemnejšie a najstráženejšie kúty tvojej pamäte! Tak kde je!“ zvrieskol na neho a spolu s jeho rozladeným hlasom, zachvátil Teodora znova silný krč. Celý sa napol a mal pocit, že prestal aj dýchať. Nepríjemný pocit, akoby sa mu niekto vrtal pazúrom na zátylku v hlave, sa len umocňoval.

Posledné, čo cítil bola slabosť a neskutočné sklamanie. Potom sa už vrátil naspäť do prítomnosti, kde ho práve čosi zdrapilo za ramená a odhodilo z dosahu otcovej mágie. Kráľom niečo vrazilo do polic na stene a on temer bezvládne spadol na zem.

Ozvalo sa ostré krákanie a mágia pominula, všetky sviece zhasli, nastalo ticho a tma.

Teodor sa preguľal z chrbta na bok: „Si v poriadku?“ spýtal sa. Zviechal sa na nohy a znova pocítil staré známe pálenie celého tela. Mal pocit, že sa to objaví stále, keď je v styku s mágiou. Doknísal sa k otcovi a pomohol mu postaviť sa. Bol doudieraný, ale nejako vážne zranená bola iba jeho pýcha, nič viac.

Kráľ prítakával a treštil oči na všetky strany. Nechápal, čo to bolo, čo sa stalo a ešte chvíľu predychával zvláštne okolnosti.

„Neboj sa synak,“ riekol potichu, skôr akoby ubezpečoval seba, než jeho, „ja prídem na to, ako ti spomienky vrátiť.“

„Nie,“ pokrútil hlavou Teodor, „myslím si, že toto bolo iba varovanie. V stráte mojich spomienok má prsty niekto, alebo niečo iné. Nebudeme to pokúšať. Ak sa majú vrátiť, vrátia sa a ak nie, tak si vytvorím nové. Hlavne už do toho nezasahuj.“ Nato, že pred pár minútami ho niekto doslova mučil (aj keď len v spomienke) si aj on sám pripadal až priveľmi uvedomelo, ale potvrdil mu to až otcov prekvapený pohľad.

„Kedy si tak dospel?“ nechápavo zacmukal. „Cudzina ti očividne prospela a hoc s tebou nesúhlasim, budem rešpektovať tvoje prianie a nebudem sa v tom viac vrtať.“

„Ďakujem,“ prikývol mu Teodor a hneď nato niekto zaklopal na dvere.

„Pane, prepáčte, že vás ruším, ale prišla nejaká žena. Vraj s vami musí rozprávať.“

Kráľ sa upravil a otvoril. „Rozprávať so mnou chce veľa ľudí, nevidím najmenší dôvod vyhovieť jej,“ odsekol strážnemu a už sa chystal zatvoriť.

„Prináša správy o princovi Kailovi,“ vychrílil mládenec, „poslali sme ju do kráľovskej siene. Bude vás čakať tam.“ Oznámil a odkráčal preč.

Teodor s otcom na seba šokovane pozreli. Obaja síce iným spôsobom, ale obaja boli prekvapení. Teodor o to viac, keď vedel, že niekto už pred rokom zistil, kde Kail býva. Bohužiaľ netušil, kto to bol a či ho aj naozaj našli.

Vzdychol si a vykročil za otcom, ktorý sa už rútil do siene. Po ceste sa k nim pridala aj Samael. Z jeho prítomnosti mal Teodor stále tiesnivý pocit a vôbec tomu nepomáhal ani fakt, že sa mu objavila spomienka, ako sa niekto zahráva s jeho myšliou. Kútikom oka pozoroval svojho brata, neustále na ňom bolo čosi, niečo pred čím ho jeho „vnútorné ja“ chcelo varovať. Niečo...

Pokrútil hlavou, no pohľad z neho nespúšťal ani keď vošli do siene. Obaja nasledovali otca, avšak jeho pozornosť nezaujal ich nevídaný hosť, ale Samaelov prsteň, jeho amulet. V tom momente sa znova vrátil na ten bolestný výsluch do spomienky. Videl pred tvárou prsteň v zatnutej pästi, ako na neho mieri fialovým svetlom. Odhaľovalo ale aj zlovestný úsmev jeho majiteľa. Bol to presne taký úsmev, aký videl u veštici v spomienke a vtipné bolo, že k nemu skutočne našahoval ruku, no nie kvôli privítaniu...

Ten muž. Lstivý podvodník, vlk v baraňom rúchu! Bol to Samael! Jeho vlastný brat, len o pár sekúnd staršie dvojča! Čo všetko dokázal spraviť, aby Kaila našiel a čo všetko asi spravil, až ho našiel?

Teodorom zatackalo a chytil sa za brucho, akoby mu malo prísť zle. Neodvážil sa obzrieť za bratom, bol natoľko rozhorčený, zmätený, že len mĺkvo prešiel k oknu.

„Si v poriadku, Teodor?“ spýtal sa ho otec a on cítil, ako na neho všetci pozreli.

Stroho prikývol a otvoril okenice: „Potrebujem len trochu čerstvého vzduchu, nevšímajte si ma a pokračujte.“

„Tak, chcela si s námi hovoriť,“ prehovoril kráľovský otec venujúc sa zvláštnej návšteve, „spušť. Som zvedavý, čo za správy nám nesieš ohľadom môjho najstaršieho syna, budúceho kráľa Kaila.“

Žena, ktorá si vyžiadala kráľovu prítomnosť, bola Trisha. Jej jasnovidná spoločníčka stála obďaleč a pre kráľa mohla pôsobiť ako pokorná služobná neznámej bielovlásky, aj keď bola ovešaná zlatom viac než ona.

Trisha mala v ústach sucho. Prišla síce za kráľom, avšak v jeho spoločnosti sa prirútili aj princovia, ktorí sa navlas podobali. Hlava sa jej zakrútila, lebo obaja vyzerali ako tvár, ktorú jej bohovia odhalili počas Meribenu. Obaja teda boli bratmi Kaila, dvojčatá. Im a ich otcovi má teraz ona oznámiť, že ich brat a syn, dedič trónu, zomrel ďaleko za morom, v zemi, ktorá o Alvarione slycha iba v legendách.

Odkiaľala si. „Moje meno je Trisha,“ začala pomaly, „a prichádzam za vami zo Zeme dračích lordov, kde som žila s vaším synom Kailom. Pôvodne som sem prišla kvôli niečomu inému, ale zistila som, že vôbec netušíte, čo sa s Kailom stalo.“

Zavráta pohľad do zeme, lebo prezradiť nahlas Kailov osud jeho rodine bolo podobne bolestné, ako keď to priznala sama sebe. Ako keď tomu uverila. Bolo to, akoby znova prežívala ten hrozný okamih – a hoci v menšej miere, predsa jej stislo srdce.

„Kail zomrel,“ povedala a v hrdle jej vyschlo, „zabil ho nejaký mág zhruba pred rokom.“ Bála sa pozrieť do očí kráľa Alvarionu – otcovi, ktorému práve oznámila, že mu umrel syn a následník trónu.

Po tých páru slovách všetko zmlklo, celou sieňou sa nieslo desivé ticho. Neuveriteľný šok na tvárach kráľovskej rodiny bol viac než citeľný a nik sa neodvážil prehovoriť. Akoby sa hocijakým ďalším slovom len potvrdila neblahá zvesť.

Dokonca aj Teodor sa obrátil od okna a preguľával si v mysli slová zvláštnej ženy. Spájal si vlákna svojej pamäte dohromady. Nenávistne pohliadol na brata. Nechcel tomu veriť a predsa sa mu táto možnosť naskytla sama. Kaila zabil pred rokom mág a iba jeden človek bol tak neúnavný, že použil mágiu na vlastného brata, aby Kaila našiel! Nemal dôkaz, ale aj tak vedel, že mal pravdu. Bol to Samael.

Za všetkým stál on!

Našťastie skôr, než stihol s čímkoľvek vyrukovať, ozval sa jeho otec: „Ako sa opovažuješ! Nakráčaš si sem len tak a vykládaš mi o tom, že môj syn je mŕtvy? Môj syn, následník kráľovského trónu zomrel po boku akejsi ženskej z vidieka?!“ Zúriivo sa postavil. „Si veľmi naivná, keď si si myslela, že ti uverím! A ešte viac naivnejšia, keď si myslíš, že ťa za takéto šírenie sprostých rečí nepotrestám!“

Tu medzi neho a Trishu skočila Teodorova rysia spoločníčka Fey. Hlboko zavrčala a kráľ i bielovláska o krok ustúpili. „Aj kráľ by mal vážiť svoje slová rozumom,“ prehovorila, „iba hlupák ostane radšej zaslepený nevedomosťou, pokiaľ pravda chutí trpkú. Trisha nie je poslom klamstva, ale pravdy, ktorá je pre ňu bolestná a predsa ju s úctou priniesla až sem.“

Obzrela sa na Trishu a Trisha zabudla dýchať, keď sa do nej zapichli dve rôznofarebné oči; modré a zelené.

„Čo hovorí, je pravdou, a ja som svedkom tej pravdy,“ doložila šelma, načo sa otriasla, akoby si z kožucha vytriasala vodu. Počas toho pohybu sa menila. V lúčoch poludňajšieho slnka jej kožušina stratila fialovú farbu a zaleskla sa ryšavými, bielymi i čiernymi odtieňmi. Celá mačacia postava sa zmenšila a odrazu s nimi v sieni nestála rysia slečna Fey, ale strakatá mačka Nyra.

„Nyra!“ zvolala Trisha, strácajúc sa v tom, čo sa dialo. Rysia tvár bola len ďalšou z podôb mačkolačice a v tej sa premávala po alvarionskom dvore. „Ty si tu! Prečo si im to nepovedala skôr? Na čo si čakala?“

„Poslom tejto pravdy nie som ja, ale ty, Trisha,“ odvetila jej mačka, ako keby to bola logická odpoveď, a opäť upriamila pozornosť na kráľa. „Kail umrel rukou mága z tejto zeme a zanechal po sebe manželku Trishu. Žila som v Zemi dračích lordov s nimi. Mojim slovám snáď alvarionský kráľ uverí, keďže práve on ma daroval Teodorovi a ten....“

„A ten ťa poveril, aby si ostala s Kailom. Chránila ho a bola spojením medzi nami dvoma,“ vydýchol pochopene Teodor a uprel šokovaný pohľad na mačkolačicu, „prečo si mi nič nepovedala? Prečo... mohla si aspoň niečo...“ krútil nechápavo hlavou.

„Aj plody zo stromu opadnú až keď sú zrelé,“ odvetila Nyra spôsobom svojším pre mačkolakov, „aj čas a pravda musia zrieť.“

Alvarionský kráľ sa ťažobne usadil na svoj trón, zvesil tvár do dlaní a nesúhlasne krútil hlavou. Jeho syn, najstarší syn, budúcnosť Alvarionu a je mŕtvy? Mal to byť nejaký smiešny žart?

„Otec, musíme nájsť toho mága, musí...“ nestihol dokončiť Teodor, pretože

kráľ mu rozzúrene skočil do reči: „Teodor ty láskavo mlč!“

Teodor sa zarazil a prekvapene civel na otca: „Prosím?“

Kráľ zdvihol tvár a nahnevano prebodával očami svojho najmladšieho syna. „Ak by nebolo teba, Kail by stále žil! Nikde by neodišiel a aj keby odišiel, tak by sme ho našli! Ty si ho schoval a zvádzaš nás z cesty! Keby si to nespravil, môj syn by stále žil!“

„To nemôžeš myslieť vážne,“ šepol neveriaco Teodor.

„Myslím to vážne,“ tresol dlaňou po operadle, „keby bol Kail v Alvarione, bol by v bezpečí!“

„Otec, verím, že si zarmútený, ale to som aj ja a tým, že ma budeš obviňovať z toho, že som Kailovi ako jediný pomohol k dosiahnutiu jeho snu, ničomu nepomôžeš!“ Obrátil sa Teodor pokojne. „A mylíš sa, nebol by v Alvarione v bezpečí, ak si to totiž nepostrehol, zabil ho mág. Mág z tohto kráľovstva a veruže tu bolo mnoho mágov, ktorí nesúhlasili s jeho vládou.“ Bol to len okamih, no predsa si nemohol odpustiť krátky pohľad k Samaelovi, ktorý jasne naznačoval, že patrí medzi tých neprajníkov.

Samael to však tiež postrehol a prezieravo sa brata zastal: „Otec, Teodor má pravdu. Nevyťahuj staré krivdy a chyby. Kaila zabil niekto z tohto kráľovstva, musíme sa zamerať na jeho nájdenie.“

Kráľ Zacharon po dlhej odmlke prehovoril najskôr ku Trishy: „Alvarion si cení, že si priniesla správy o princovi Kailovi. Oplakala si ho, nechaj trúchliť aj nás.“

Trisha pochopila, že kráľ ju posielal preč a pocítila hrot krivdy. Prídem sem, vdova po alvarionskom princovi, po synovi tohto kráľa, a on ma len tak pošle preč? Bez toho, aby zistil, kto Kaila zavraždil?

„Mám odísť?“ spýtala sa neveriacky a zrejme vyznela necitlivejšie než chcela, lebo kráľ ju prudko prebodol pohľadom. „Neprišla som sem po roku trúchlenia preto, aby som sa hneď vrátila do tej prázdnoty! Chcem zistiť, kto zabil Kaila, chcem ho nájsť a... chcem...“ Uprostred vety zmĺkla, lebo jej v hlave zarezonovali Nyrine slová zo začiatku ich cesty: čo urobíš, až ho nájdeš?

Zahanbene sklopila zrak k zemi a zavalila ju horúčava. Ani teraz, keď odhalila obrovský kusisko z Kailovej minulosti, nedokázala povedať, čo urobí, až nájde jeho vraha. Pomstí ho? Dokáže to?

„Úbožiatko pomätené,“ oslovil ju Samael, pristúpiac k nej a chytiac ju okolo pliec. „My zistíme, kto to Kailovi urobil. Nájdeme ho a potrestáme. Priniesla si nám zvesti až spoza mora, choď si po takej dlhej ceste odpočinúť a nechaj nás, nech sa postaráme o zvyšok.“

Trishu jeho prívetivý hlas neupokojil. Oslovila druhého princa – toho, za ktorým ju nasmerovali bohovia i Alesa: „Princ Teodor, prosím, musíme nájsť...“ Tu ju za ruku chytila Alesa, lebo kráľ vstal a zúrivy ziaľ v jeho očiach sa nevyspytateľne blížil ku bielovlasej žene.

„Trisha, poďme. Vyhľadáš ho neskôr. Poď,“ šepkala jej do ucha jasnovidka.

Trisha sa nechala odtiahnuť preč, no stále sa Teodorovi do uší vkrádal jej hlas: „Princ Teodor, prosím... Teodor... Kail...“

Keď boli preč, Alvarionský kráľ položil ruku na plece Samaela a povedal mu: „Nechávam to v твоjich rukách, Samael. Nájdi vraha môjho syna a prived' mi ho. Budem sa mu dívať do očí, kým vyhasne jeho biedny život.“

Potom bez toho, aby sa čo i len pozrel na Teodora, odišiel z trónnej siene.

Teodor si počkal, kým ich otec opustí sieň úplne a vyrútil sa na Samaela. Zdrapil ho za dokonale upravenú vestu a pritiahol k sebe: „Viem, že v tom máš prsty!“ precedil cez zuby.

„Skús mi to dokázať,“ odvetil pokojne Samael a neprijemne sa uškrňal, „zmenil si sa Teodor, predtým si bol múdrejší. Vedel si lepšie taktizovať, tvoja terajšia impulzivnosť ťa bude stáť hlavu.“

„Nájdem toho vraha, aj keby si ním bol ty sám! A keby aj bol ten vrah niekto iný, prisahám, že nájdem spojitosť s tebou!“ nenechal sa zastrašiť Teodor.

„Vieš, Kailovým vrahom môže byť ktokoľvek, dokonca aj ten, ktorý ho naoko tak veľmi bráni a pritom sa ho tajne snaží odstrániť z cesty, aby sa mohol on sám stať kráľom.“ Zanožil Samael a ani sa nemusel vyvliekať z Teovho zovretia, pretože ho zo šoku pustil sám. Načo sa Samael ešte viac uškrnul, opravil vestu a spokojne odkráčal preč.

„On to chce hodiť na mňa,“ zajachtal zhrozene Teodor a díval sa do zeme.

„Musíš nájsť Trishu a s ňou nájdete aj Kailového vraha,“ poradila mu Nyra.

Trinásta kapitola

Hlučný hostinec sa kúpал v lúčoch zapadajúceho slnka, bol miestom, kde by žiaden človek nešiel hľadať cudzinku a už vôbec nie ženu.

„Naozaj je tu?“ spýtal sa Teodor neveriaco, načo mu Fey len prikývla. Z dverí práve vypadol akýsi opitý muž a čosi preplietal o tieňoch a hviezdách. Teodor iba pokrútil hlavou, natiahol si kapucňu, aby mu nik nevenoval prílišnú pozornosť

a vstúpil do hostinca.

Hluk hudby a vravy ho zovrel do svojho tiesnivého objatia. Pach piva, kúdol dymu z cigár a fajek pred ním schovával jeho nasledujúce kroky. Mnoho mohutných mužov, ktorí určite nepatrili k mágom. Mágovia totiž nepracovali fyzicky, teda nemali dôvod byť svalnatí.

Trisha si teda vedela nájsť miesto, kde ostať! Je v magickom kráľovstve a ona vojde do asi jediného hostinca, kde sa zdržujú nemágovia. Dudral si v mysli Teodor. *Tu by rozhodne nebolo dobre prísť o svoje krytie.* Nevedel síce dôvod, prečo by proti nemu, ako magickému princovi mali niečo títo ľudia mať, ale nechcel to riskovať.

„Hej,“ sykla na neho Fey a mykla hlavou na stranu, „tam je, asi by ste sa mali odtiaľto odpratať. Nech tvoja návšteva ostane nepovšimnutá.“

Teodor prikývol a pozrel sa k miestu, kam ukazovala. Trisha sedela akurát pod lampou a jej biele vlasy žiarili ako čerstvo napadaný sneh. Vyzerala akoby sa nad niečím rozčulovala, nemusel ani hádať nad čím to bolo, po tej „milej“ návšteve u dvora. Beztak pôsobila akosi kúzelné.

Oproti nej sedela jasnovidka, žena, ktorá mu odomkla spomienky. Nechápal ako sa oni dve dokázali nájsť, no malo to tak očividne byť.

Vykročil k nim, spočiatku veľmi nerozmýšľal nad tým, ako bude vyzeráť ich stretnutie, no čím bližšie mu bol. Tým viac sa ho zmocňovala neistota. Každý jeho krok bol pomalší, akoby už k nim ani nechcel ísť. V hlave mal tornádo myšlienok a netušil ako začne rozhovor.

Už bol temer pri nich, keď do neho nejaký muž nechtiac vrazil a on sa skoro natiahol na stôl, kde Trisha s Alesou sedeli. To Teodorovi rozhodne na istote nepridalo. Muž ho len potľapkal po pleci, akoby sa mu chcel tým ospravedlniť a odišiel preč.

Teodor si rozpačito odkašľal a zdvihol k nim pohľad, snažil sa zahnať tú neprijemnú paniku, ktorá ním celým otriasala. „Ja, prišiel som, aby...“ koktal a pokúšal sa nájsť jeden rozumný dôvod, prečo ich vyhľadal. Predtým mal v hlave vír myšlienok, teraz tam bolo prázdno.

„Vy asi nechodíte často medzi ľuďmi,“ šepľala Alesa a zdvihla kútiky úst do úsmevu.

„To,“ zarazil sa Teodor, pretože nevedel, či chodil medzi ľuďmi alebo nie, nepamätal sa, „určite nie do takejto spoločnosti. Tú teda často nevyhľadávam. Mohli by sme ísť niekam stranou? Potrebujem sa s vami pozhovárať.“ Konečne zo seba vydal súvislú vetu, no to osvietenie bolo preč, akonáhle sa pozrel na Trishu. Do žalúdka mu totiž spadol ťažký kameň. Akoby predstavoval pravdu, ktorá si

nástojčivo žiada jeho pozornosť.

Pri pohľade na ňu cítil, ako ho hmlovina spomienok obopína a snaží sa stiahnuť k sebe. Avšak teraz si nemohol dovoliť spomínať. Nie tu a nie pri nich. Majú naliehavejšie veci na práci, než sú jeho spomienky.

Štvorica opustila ruch miestnosti s výčapom a vkĺzli do izbičky, ktorú si mladé ženy prenajali v hostinci. Pani domáca síce dudrala čosi o tom, že nie je žiadny vykričaný dom, prečo si každá žena musí nosiť svoju prácu práve ku nej, ale viac sa o návštevníkov nezaujímal.

Alesa zapálila sviece a všetci sa usadili. Fey si našla dokonalé miesto na posteli, kde sa v podobe strakatej mačky skrútila do kĺbka a drialala.

„V prvom rade sa ti a vlastne vám obom chcem ospravedlniť za správanie môjho otca,“ vyslovil sa Teodor, „nemal takto vyletieť, žiaden kráľ by nemal. No to... sem to nepatrí. Prijmite prosím ospravedlnenie.“

„Len ťažko sa prijíma ospravedlnenie za niekoho, kto tu nie je a očividne o ňom ani nevie,“ odvrkla Trisha. Stále trpkou prekusávala zaobchádzanie s jej osobou.

„Trisha,“ zahriakla ju Alesa a pokračovala vľúdnejšie k princovi, „nie je tvoja chyba, ako sa kráľovský otec správal. Nie jeden človek by mal zatemnený úsudok, keby sa dozvedel o skone svojho blízkeho. Trisha, ty by si to mala chápať najlepšie.“ Neodpustila si poznámku jasnovidka a elegantne si položila ruky na kolená. „Verím však, že toto nie je jediný dôvod prečo si prišiel.“

„Nie, to nie je.“ sklopil pohľad Teodor. Trishyn hlas v ňom rozozvučal neskutočný roj motýľov. Cítil sa ako v spomienke, keď ju držal v náručí. Pokrútil hlavou, aby zahnal ten síce neprijemný, lež momentálne nevhodný pocit. „Chcete nájsť Kailoveho vraha, to chcem aj ja a hoc môj otec naivne verí, že mu v tom Samael pomôže. Obávam sa, že ten sa bude snažiť vyšetovanie zvädzať, alebo nájde obetného baránka.“

„Obetného baránka?“ zopakovala Trisha a doplnila ju Alesa: „To znie, akoby chcel niekoho chrániť. Utajiť pravého vinníka.“

„Presne tak a síce to nemám ešte zatiaľ potvrdené, ale viem koho sa snaží chrániť,“ nadškrtol Teodor a tesne pred vyzradením onoho mena sa zarazil, prečo je k tým ženám tak otvorený? Veď ani jednu z nich v skutočnosti nepozná a predsa má pocit, že sa pri nich nemusí strážiť a dávať pozor. Nemusí si pozeráť ponad rameno ako na hrade. Po dlhšej dobe sa cítil v bezpečí.

Letmo pozrel na Trishu, mal pocit, že to v ňom vzbudzuje ona a veruže sa nemýlil. Stačil jeden „nechránený“ pohľad a už sa stratil v spomienkách. Ale

tentoraz ho hmlovina zdrapila úplne a on sa v bezvedomí zviezol na zem.

Obe ženy na čele s Nyrou boli na nohách.

„Čo sa stalo?“ skríkla Trisha a dvoma krokmi bola pri bezvládnom princovi. Nyra s Alesou si vymenili veľavravné pohľady. Obe vedeli, čo sa deje a rovnako tak aj vedeli, že to muselo prísť.

„Musíme ho dať na posteľ,“ nakázala Alesa, načo chcela Trisha začať prostetovať, no ona ju umlčala, „iba spomína Trisha. Nič sa mu nestalo.“

„Čože? Ako to môžeš...“ zarazila sa Trisha a zamračene sa pozrela na Alesu i na Nyru. Ako mohla predpokladať, obe vedeli viac, než hovorili.

Nyra zoskočila z postele a už viac nebola mačkou, lež divokou mladou ženou. Pomohla Alese a Trishy dostať princa na posteľ. Vyzeral, akoby len spal a pritom sa myšľou ocitol na celkom inom mieste.

Spomienky, ktoré mu obyčajný Trishyn pohľad odomkol, sa vŕkol neho rútili ani stádo splašených koní. Mal pocit, akoby cváľal na chrbte jedného z nich a kam sa pozrel, tam ho do svojho diania strhol iný výjav z minulosti.

„...choď až za more, Kail, a ani tam sa neobzeraj...“ znel mu v ušiach jeho vlastný hlas a uvidel sám seba ako postavu vzdáľujúcu sa každým krokom.

Fey mu priadla v náručí, keď sa na vlnách hojdala loď, ktorá ho kamsi viezla.

Bol v prístave, za okamih zasa v lese, potom v akomsi neznámom meste. Nikde sa nepotuloval žiadny mág – Alvarion to byť nemohol. V diaľke videl rozsiahle pohorie, vzpínajúce sa do nebeských výšín, a uvedomil si jeho názov, Dračí chrbát. S ním prišlo aj poznanie, že sa nachádza v Zemi dračích lordov.

Ale prečo tam bol? Pokiaľ si pamätal, tak do tej krajiny nikdy nevstúpil, posledný rok sa túlal iba po El Peténe a Alvarione. Bol to Kail, koho poslal za more...

Pokiaľ si pamätal... a o to šlo. On si predsa nepamätal. Žeby sa s Kailom vypravil do tej zeme aj on? Alebo ho tam vyhládal? Hlava mu šla rozskočiť a chcel už mať pokoj, aby o všetkom premýšľal – ale to sa už prirútil ďalší žrebec so spomienkou na dedinu, v ktorej stretol Trishu. Tú bielovlasú ženu, ktorá sa odvážne postavila pred kráľa Alvarionu. Lež táto jej podoba, akú poznal, sa pred jeho zrakom zmenila na ryšavú zelenookú mladú dievčinu, ktorá žiarila životom a šťastím. Mávala naňho, volala ho k sebe. Tak nádherne sa smiala, jej úsmev ho hrial pri srdci.

Vstúpil do domu, kde žila, a len čo prekročil prah dverí, ocitol sa zasa niekde inde. A síce pri potoku, cez ktorý sa držal za ruky s Trishou. Poznal tento rituál, spájal životy dvoch ľudí do jedného. Odriekali spoločne slová, ktorým teraz nerozumel, lebo ich sotva začul v zbesilom tempe spomienok. Jednu vec však počul jasne. Svoje meno. Alebo skôr meno, ktorým ho oslovila Trisha.

Kail.

Kail, Kail, zvonilo mu v ušiach a on nechápal prečo, až kým sa nepozrel na hladinu potoka, kde uvidel namiesto svojho odrazu tvár brata. Tvár Kaila. Trishinho manžela. Toho, za ktorého sa v tejto spomienke vydala.

Ani tu mu neúprosny čas nedovolil zotrvať a premýšľať, lebo ho vyhodil do okamihu, kedy pocítil ochromujúcu bolesť celého tela. V nose ho štípal ten prekliaty pach mágie, ktorý ho často prenasledoval. Už nič nevidel, bola iba tma a tá bolesť.

A napokon Trishin zachrípnutý hlas, volajúci k nebesiam Kailovo meno. Z jej vzlykania ho mrazilo na chrbte a mal pocit, akoby sa po ňom samom načahovala smrť.

...a nebolo tomu tak?

Zrazu pred sebou uvidel les, v ktorom sa pred rokom prebudil – les na hraniciach Alvarionu s El Peténom. Ďaleko od Trishy, ďaleko od Zeme dračích lordov. A tu už nerozumel vôbec ničomu.

„Putá čiernych jazdcov povoľujú,“ začul hlas svojej mačacej kamarátky Fey – a či Nyry, ako znelo jej druhé meno, „pešiak uniká z väzenia čierneho kráľa.“

„Princ Samael, váš brat práve opustil hrad,“ riekol zdvorilo muž s uroborom na prsiach, „máme ho priviesť späť?“

„Nie, to nebude nutné,“ usmial sa Samael a hral sa s drobnou náušnicou v dlani, „sledujte ho z bezpečnej vzdialenosti. Nevrátili sa mu všetky spomienky, inak by mi už čelil osobne, beztak je pre nás veľkou hrozbou a musíme nájsť správny spôsob ako sa ho zbaviť.“ Uvažoval Samael nahlas, no potom len kývol na postaršieho služobníka v zbroji a ten šiel vyplniť jeho rozkaz.

Samael sa zatiaľ posadil do zamatového kresla pred zrkadlo a obzeral si amulet, onedlho niekto zaklopal zas. Tentoraz však nie na dvere, zdalo sa, že to prišlo spoza veľkého obrazu, ktorý bol podobizňou Lucille, kráľovskej matky.

„Konečne,“ utrúsil Samael a odtiahol obraz. Za ním sa okrem tajnej chodby skrýval aj muž. Bol to mág, pôsobil dosť strhane, akoby doteraz pred niečím utekal. Bola to alvarionská stráž, pred ktorou chcel ujsť, pokúsil sa totiž zabiť princa Teodora.

„Vidím, že si prišiel zdravý, to ma teší,“ predstieral záujem Samael a nechal utečenca vstúpiť, „mám pre teba novú úlohu Rokan.“

Mág sa zachvel, ale neopovážil sa odmietnuť, preto len mĺkvo čakal, čo si pre neho vymyslel princ tentoraz.

„Môj plán na prevzatie vlády nad Alvarionom sa začal trocha kľukatíť a preto

potrebujem od teba poslednú službu," riekol princ a nalial si z karafy víno, „chcem, aby si ešte dnes večer zabil môjho otca.“

Rokan, ako ho princ nazval, na neho vyvalil oči a pevne dúfal, že to nemyslí vážne. Avšak Samael nikdy nežartuje a už tobôž nie o takýchto veciach.

„Vy...“ koktal mág, „vy hovoríte o kráľovražde. Za to má čakať smrť.“

Samael pretočil znudene očami: „Iba ak ťa chytia a vôbec za pokus o zabitie princa ťa tiež nečaká nič pekné. Zhodou náhod by strážne mohli nájsť tvoje útočisko, tvoje meno by bolo spojené s pokusom o zabitie princa a teda ružové dni by nečakali ani tvoju rodinu.“ Samoľúbo sa prešiel po svojej komnate a zastavil sa pri krbe. „Uvažuj, práve teraz by som mohol zavolať na strážne a udať ťa za tvoj nevydarený pokus. Namiesto toho ti dávam možnosť vykúpiť sa.“

Rokan zaťal dlane: „Vy ma skôr vydierate a nedávate možnosti vykúpiť sa. Bol som blázon, keď som sa vám upísal.“ Mračil sa na svojho princa, no potom jeho črty zmäkli v pocite výhry. „Princ Teodor ma pripravil o môj amulet, nemám ako napadnúť vášho otca.“

„Verím, žeby si na niečo prišiel,“ zatriľkoval Samael a hodil mu náušnicu, ktorú si doposiaľ žmolil v dlani, „ber to ako darček za tvoje verné služby.“ Víťazoslavný úsmev bol teraz na princovej tvári, keď si vychutnával porazený obličaj svojho verného sluhu.

Štrnásť kapitola

Slnčné ráno bolo spomienkou skorej jesene, obdobie, ktoré vládlo teraz sa už približovalo k zime a teda nový deň prišiel v šedivom šate. Zatiahnutá obloha sivými mrakmi prinášala bolesť hlavy a to nie len pre tých, čo to prehneli s pivom, či vínom. Studený vietor búchal do okeníc domov a darebne preberal každého spiaceho človeka. Dokonca prebral aj toho, ktorý spomínal.

Teodor rozlepil oči a chvíľu sa mu zdalo, že sa nachádzal v slnkom osvietenom domčeku zo spomienok. Cítil tiež vôňu svojej milovanej ženy a kdesi vďaľke počul zurčanie potôčika, pri ktorom si ju vzial. No iba do okamihu, kedy sa zurčanie nezmenilo na dážď a okolie nevymenil zatuchnutý hostinec a slnko neschovali mohutné mraky.

Posadil sa. Nachádzal sa znova v skutočnosti, ktorej vôbec nerozumel. Bol v hostinci, prišiel za cudzinkou, manželkou jeho brata, aby mu pomohla nájsť jeho

vraha. No pri tom... Uvedomil si, že je v miestnosti sám. Netušil kam sa tie dievčatá stratili, či aj to sa mu len zdalo? Našiel ich vôbec?

„Vyzeráš stratene Teodor,“ šepala Nyra vo svojej mačacej podobe a odrazu sa na neho dívala z kresla, „bola to ťažká noc, však?“

Teodor sa zhlboka nadýchol, aby na ňu nevyletel, pretože zase sa zdalo, že vie niečo, čo mu nehovorí. „Ak myslíš, že nájsť dvojicu žien a stratiť pri nich vedomie, kvôli spomienkám, ktoré navyše nepatrili mne je ťažkou nocou. Tak dajme tomu, že súhlasim.“

„Ako vieš, že nepatrili tebe?“ dobiedzala do neho Nyra.

„Pretože som Teodor! Ja nie som Kail!“ skríkol na ňu a nahnevano sa postavil. „Kail je predsa mŕtvy! Nemôžem byť on, mám len jeho spomienky. Ale prečo mám jeho spomienky?“ Chytil si spánky a masíroval ich. Hlava sa mu ešte stále krútila a išla od zmäteného poznania rozkočiť.

„Mať niekoho spomienky, neznamená tou osobou byť?“ zaševalila Nyra a podišla k priateľovi. Obtrela sa o jeho nohy a hlasito priadla.

„To by ale znamenalo, že som aj Kail a aj Teodor a to nie je možné!“ odvrkol Teodor.

„Nie je?“ veľavravne na neho pozrela a potom už len nezaujato nadhodila. „Tvoje hostiteľky sa čochvíľa vrátia, mal by si si utriediť myšlienky.“

„Fey, nemôžeš len tak...“ nestihol dohovoriť, pretože práve sa otvorili dvere a vstúpila Trisha s Alesou. Teodor zatajil dych. Aj keď vonku nesvietilo slnko a aj keď Trisha vyzerala inak, než v spomienke. Aj tak žiarila a jemu sa srdce rozbúšilo ako divoký zvon.

Fey okolo neho usmievavo prešla: „Ktoré zo spomienok sú tvoje?“ zatríčkovala potichu, aby to počul, iba on.

„Prepáčte, ak som vám včera narobil nepríjemnosti,“ zatiahol rozpačito Teodor, „nemal som v pláne...“ zamyslel sa ako nazvať svoju dočasnú neschopnosť, no spravila to za neho Trisha.

„Odpadnúť?“ zasmiala sa. „Bolo celkom zaujímavé vidieť, ako princ Alvarionu leží úplne bezbranný na zemi v hostinci.“ Doberala si ho, i keď včerajšia situácia jej neprišla taká vtipná.

„Ehm,“ odkašľal si Teodor, tváriac sa, že onú poznámku prepočul, „Trisha musím ti položiť nepríjemnú otázku. Ak chceme nájsť Kailoveho vraha, musím vedieť, či si ho videla na vlastné oči a teda vedela ho popísať, ukázať keby si ho stretla.“ Tváril sa síce vážne, no vnútram mu lomcovala akási tieseň. Mal iba spomienky Kaila a predsa mal pocit, že hovoril o svojej smrti, akoby to bola smrť

niekoho iného. Bol zmätený sám zo svojich pocitov. Jedna jeho časť kričala, že nie je Kailom a druhá práve naopak. A tá druhá bola čím ďalej tým hlasnejšia, hlavne, keď sa díval na jeho ženu.

Trishu jeho otázka nezarazila. „Nevidela som ho, iba som cítila jeho smrtiacu mágiu, bola spálená,“ povedala. „Najskôr som si myslela, že viem, ako vyzerá, lebo počas Meribenu mi bohovia ukázali tvár mága nad Kailovým hrobom. Neskôr sa ale ukázalo, že to nebola tvár jeho vraha, ale tvoja, a že ťa mám nájsť.“

Teodor sa zamračil nad skutočnosťou, že si myslela, že je Kailov vrah, ale nevyjadroval sa k tomu. Pozastavil sa ešte nad spálenou mágiou, ako to Trisha nazvala a znova mu do nosa udrel ten nepríjemný pach a zase si precítil aj tú bolesť, ktorá s ním prišla. Snažil sa horúčkovo priradiť túto mágiu k niekomu, ale nevychádzalo mu to. Potom to pominulo rovnako náhle, ako prišlo a on si mohol vydýchnuť.

„Takže cez teba toho vraha nenájdeme,“ vzdychol si a oprel sa o stolček so zrkadlom, „kiedy som si dokázal spomenúť aj na niečo užitočné v oblasti tejto veci. Niečo čím by som vedel napadnúť Samaela.“

Alesa sa chytila jeho slov: „Napadnúť Samaela? Nemyslíš si snáď, žeby za tým všetkým stál on?“

Teodor sa odmlčal, čím jej dal celkom jasný súhlas.

„Už predtým si povedal, že by bol schopný nájsť obetného baránka,“ poznamenala Trisha, „ale prečo by Samael napádal Kaila? A vôbec, prečo Kail nežil v Alvarione, ale ušiel do Zeme dračích lordov? Ale najviac ma zaujíma, prečo sa mal Kail stať kráľom zeme mágov, keď nevedel čarovať?“

Teodor si povzdychol, tieto dve ženy vôbec nič o Kailovi netušili a preto sa pustil do vysvetľovania: „Začnem asi od Kaila. Bol to prvorođený princ Alvarionu a teda právoplatný dedič trónu. Ja so Samaelom sme dvojčatá a síce obaja mágovia, no nesieme so sebou vraj nejaké prekliatie a náš otec veril tomu, žeby bolo jednoduchšie usadiť na trón Kaila. Než vyberať medzi mnou a Samaelom.“

Kail bol nemág, ako obe viete a preto sa veľa mágov búrilo proti otcovej myšlienke, aby bol kráľom. Nemôžem povedať, žeby jeho nápad bol zlý, pretože keby Kaila usadil na trón a nechal ho oženiť sa s nejakou lady, ktorá vládne mágii, celý Alvarion by to upevnilo. Aj v Alvarione totiž žijú nemágovia, sú v menšine, ale sú tu a toto otcove gesto by im dalo pocítiť, že aj oni sú právoplatnými Alvariončanmi.“ Zhrnul otcove pohnútky s Kailom, keď to takto povedal nahlas, jeho otec bol múdry človek. To mu nik nemohol odoprieť, bohužiaľ nenačúval vlastným synom.

„Lenže mágov je v kráľovstve viac a na kráľovskom dvore sú iba oni. Čiže keď

sa prevalilo, že Kail bude kráľom, všetci sa do neho pustili. Nie nejako otvorene, nik si predsa nechcel znepriateľiť kráľa, ale za dverami a keď bol sám, tak ho deti urodzených mágov napádali. Ich rodičia to prehliadali. Stál sa skrátka nepriateľom Alvarionu, nepriateľom alvarionských mágov.“ Sám bol prekvapený, akú krivdu pri týchto slovách cítil, akoby sa to dotýkalo priamo jeho.

„Spočiatku som to prehliadal aj ja a ubezpečoval ho, že sa to všetko zmení, keď bude kráľom. Avšak po jednej nepríjemnosti, kedy priamo na kráľovskom dvore nejaký mág verejne vystúpil proti Kailovi som pochopil, že mágovia ho nikdy neprijmu a stále mu budú usilovať o život. Preto som mu pomohol újsť. Utiect' od prekliateho Alvarionu a všetkých mágov tu. Nech aspoň niekde v diaľke nájde šťastný život.“

Pohľadom skočil k Trishy a znova ho zaplavil príjemný pocit. Dokonca sa aj usmial, pretože vedel, že spravil dobre. Že obaja spravili dobre. Kail našiel odvahu utiect' a Teodor mu v tom pomohol.

„Síce bol krátky, no ten šťastný život našiel,“ vysvetlil svoj úsmev Teodor a pokračoval, „dal som mu ochranu, aby ho nikto nenašiel, ale...“ zarazil sa. Samael od neho síce zistil, kde Kail je, ale aj keby prišli do tej dediny, nemali by byť schopní ho nájsť. On mal byť zraku mágov schovaný! Teodor sa horúčkovito postavil.

„Nie je možné, aby ho našli, nie keď som tu bol ja. Niečo sa mi muselo stáť, nejako ma museli vyšachovať z hry, inak by...“ znova sa zamlčal.

„Bola som čarodejnica a viem, čo to znamená poskytnúť niekomu ochranu mágiou. Ochrana trvá, pokiaľ ju tvorca nezruší alebo nezomrie. A keďže sa mi zdáš pekne živý, tak si ju musel zrušiť. Možno z donútenia, neviem, to by si mal vedieť ty.“ Uvažovala Trisha.

„Teodor stratil spomienky na svoj predošlý život, Trisha,“ povedala jemne Alesa.

„Takže jediný – okrem vraha – kto vie, ako a kto sa ku Kailovi dostal, stratil pamäť,“ pochopila bielovláska, „to je buď príliš veľká náhoda alebo príliš divoká hra osudu. Alebo to len niekomu dobre nahráva do karát.“

Nevedela, ktorej možnosti má veriť. Mala pocit, že Teodorovi môže veriť – vlastne ju to miestami až zarazilo, vzhľadom nato, že ho sotva pozná. Lež bola naklonená možnosti, že za nitky skutočne ťahá niekto iný.

„Alebo všetko dokopy,“ zapriadla Nyra spokojne.

Teodor sa nad rečami mačkolačice nepozastavoval a radšej sa podelil so svojimi myšlienkami, už mu nepripadalo zvláštne, že Trishy a Alese veril, bol si totižto istý, že môže. Možno mu k tomu pomohli Kailove spomienky. „Videl som

v jednej zo spomienok, ako ma Samael očaroval a snažil sa nájsť Kaila. Bohužiaľ sa mu to aj podarilo, avšak nepamätám sa, žeby ma donútil stiahnuť z neho ochranu. To síce nič nedokazuje, vzhľadom na to, že som stratil prevažnú časť mojej pamäte.“ Prehrabol si nervózne vlasy a napokon sa narovnal.

„Bohovia,“ zatiehla nečakane tenkým hlasom Alesa a dívala sa pred seba, akoby nevidela posteľ, ale čosi iné. Chytla sa za ústa a z očí sa jej vygúľali slzy. „To nemôže byť pravda.“

Trisha priskočila k priateľke a zovrela jej plece: „Čo sa deje, rozprávaj, Alesa.“

„Musíš sa okamžite vrátiť!“ nakázala Alesa trasúcim sa hlasom. „Videla som smrť, smrť kráľa Alvarionu. Tvojho otca!“

Teodor zatajil dych. Alesa je vešticou, je teda možné, že práve naozaj videla budúcnosť jeho otca? Zafal päste pri predstave, žeby na Alvarionskom tróne bola ďalšia krv. Musí tomu zabrániť! Bez ďalších slov sa vyrútil z izby. Dole schodmi preletel ani víchor a už vybehoval z hostinca, kde ho zastavila štvorica ozbrojencov. Boli to vojaci Alvarionu.

„Vďaka bohom, že ste tu,“ odľúkol si Teodor, nepozastavujúc sa vôbec nad tým, prečo tí vojaci sú v meste a nie na hrade, „môj otec, kráľ je v ohrození. Musíme ho ihneď...“ nestihol dohovoriť, pretože ho jeden z vojakov chytil za lakeť a zviazal mu ruky k sebe. Zatiaľ, čo druhý mu strhol amulet z krku.

Teodor sa vyľakane díval na mužov v brnení. *Čo sa to deje, prečo sa k nemu správajú ako k zločincovi? Ved' nič predsa neurobil.* Keď tu mu myslou prestrelila Samaelova vyhrážka, že zvalí na neho Kailovu smrť a teraz je mŕtvy, alebo v blízkom čase bude aj jeho otec. A on tomu nebude môcť nijako zabrániť! Pretože bude uväznený!

„Počkajte, vy to nechápete, môj otec je v ohrození,“ rozčuľoval sa Teodor a snažil sa vymámiť z ich zovretia, no strážne ho len silnejšie uchopili a jeden z nich mu predniesol jeho obvinenie.

Teodorovi sa z tváre vytratila všetka farba, obvinili ho z vraždy, z vraždy vlastného otca! Nevedel povedať, čo viac ho zbolelo, či tá krivda, alebo skutočnosť, že jeho otec už nie je medzi živými.

Skleslo zvesil hlavu a nechal sa poslušne odvieť na hrad. Ničomu by nepomohlo, keby sa snažil hájiť a robil neprijemnosti. Iba by to viac utvrdzovalo v jeho vinu. Každopádne títo strážcovia neboli tí, pred ktorými by sa mal brániť. Svoju obranu si musel nechať pre Samaela a všetko pretočiť tak, aby bol on ten vinný!

„Čo to robíte?!“ volala za odchádzajúcimi strážami Trisha. „Kam ho vediete? Je to váš princ!“ Aj bez jej kriku bolo v hostinci poriadne rušno. Každý sa obracal a

šuškal si, prečo asi tí muži odvádzajú kráľovho syna.

Trisha, Alesa a Nyra vybehli pred hostinec, ale videli už len chrbty kráľovských stráží, ako sa vzdávajú smerom ku hradu. Teodor mal zviazané ruky za chrbtom a štvorica mužov okolo neho tvorila nepreniknuteľnú stenu chodiacej cely.

„Čo sa to deje? Alesa, Nyra, jasnovidka a mačkolačica o niečom musia vedieť!“ apelovala bielovláska na spoločníčky.

„Had zvlieka kožu a jeho jed preniká do nevinnej obete,“ povedala polohlasom Nyra, čomu Trisha ako obvykle nerozumela. S nádejou sa obrátila k Alese.

Jasnovidka zavrtela hlavou, držiac si zopnuté dlane pri perách akoby v modlitbe. „Bohovia, nedopustite, aby ho zmáčala tak veľká krivda,“ šepala si do dlaní a potom odpovedala Trishy: „Vedú ho do hradu, chcú ho obviňovať z útoku na kráľa.“

„Aké prezieravé dieťa púšte,“ priplazil sa k ich ušiam mužský hlas a všetky tri sa naraz zvertli. Bol to muž, ktorý prišiel do hostinca so strážami, ale len málokto si ho všimol, lebo všetku pozornosť ukradli muži odvádzajúci princa. „A ako ďaleko od domova. Povedz, veštkyňa, vieš, kto stojí za útokom na kráľa, keď obvinenie princa Teodora nazývaš krivdou?“

Alesa zavrtela hlavou.

„Tak prečo si si potom taká istá jeho nevinou?“ spýtal sa muž, ktorého výzor prezrádzal, že je mágom. Nešlo len o dlhý plášť s vyšitým uroborom – prezrádzal ho obrovský ónyxový medailón, spočívajúci na jeho hrudi na vrchu oblečenia.

„Bol tu predsa s nami. Od včerajšieho večera bol v tomto hostinci s nami,“ odpovedala namiesto jasnovidky Trisha.

Mág si Trishu pozorne premeral a opýtal sa, akoby sa uistoval: „Vy ste vdova po našom princovi Kailovi?“ Po jej prikývnutí pokračoval: „Môžete dosvedčiť, že princ bol od včerajšieho večera vo vašej spoločnosti? Vás všetkých.“

Trisha s Alesou prikývli, načo on doložil: „Slovo manželky princa Kaila a jasnovidky pred súdom môže pomôcť odhaliť pravdu. Pôjdete so mnou do hradu. Ste jediní, kto môže princovi Teodorovi zachrániť kožu.“

Naznačil im, aby ho nasledovali, a oni tak učinili. Nyra sa vybrala na cestu s nimi, pričom si mraučala: „Pravda vypláva na povrch, aj keď je voda zakalená lžami natoľko, že ju nik nevidí.“

Štvorica napredovala rýchlo, i keď dievčatám prišlo divné, prečo ich onen mág vedie tou dlhšou cestou. Akoby zo zadu hradu, prečo nešli hneď za Teodorom, aby ho mohli čo najskôr očistiť a dopátrať sa tak k vrahom Kaila a už aj kráľa. Nespytovali sa a len mlčky nasledovali zvláštneho mága.

Mestečko, v ktorom bol hostinec už ani nevideli, zato ich obklopovali

rozsiahle háje farebných stromov s modrou kôrou. Lístie šušťalo a sivé mraky im div nespadli na hlavu, ale neboli jediné, ktoré viseli vo vzduchu. Nachádzalo sa tu ešte čosi...

Mág odrazu zastavil, akoby boli na mieste, pričom do hradu ešte kus cesty chýbal.

„Čo sa deje?“ spýtala sa Trisha, avšak odpoveď nedostala, teda aspoň nie takú, akú si predstavovala.

Nyra sa celá zježila a postavila pred Alesu s Trishou, pričom doteraz lenivo chodila za nimi a začala neprívetivo vrčať. Dievčatá hneď pochopili, prečo sa jej správanie tak zmenilo, od mága sa totižto plazili zeleného paprče dymu. Prevaľovali sa jeden cez druhý a miesili sa so vzduchom. Horšie ale bolo, keď sa dotkli čohosi živého. Stromu, či trávy, všetko totiž umrelo, akoby im tá mágia vysala život.

Alesa uskočila dozadu, ale Trishu mágia ochromila. Nestihla ju síce zasiahnúť, lež zápach, ktorý sa s ňou šírila, zalomcoval celým jej telom. Zlovestný štipľavý smrad jej priniesol spomienku na deň, kedy zomrel Kail – v celom dome vtedy bolo cítiť to, čo teraz tu. A taktiež počas nedávneho Meribenu, kedy jej pálené drevo a perie vrazilo do nosa presne rovnakým zápachom.

Hlava sa jej zakrútila a ona mala pocit, že padá. V skutočnosti ale spadla iba na kolená, lebo ju prigniavilo poznanie, že mágia tohto muža je arómou smrti Kailovej a má aj ju zadupať do ríše Maerta. „To ty!“ zvolala, pričom sa nadýchla zeleného dymu, „Ty si zavraždil Kaila!“ Potom sa rozkašľala a keďže ju zelený dym už celkom obklopil, nevidela, kto ju odstrčil z dosahu štipľavej mágie.

Bola to Nyra. Mačkolačica, ktorá na seba v okamihu vzala dievčenskú podobu, mala viac sily, než sa na prvý pohľad zdalo. Len čo odsotila Trishu a tej sa ujala Alesa, Nyra sa bleskurýchle priblížila k mágovi. Nespozoroval ju, lebo sa skrývala v jeho kúzle, a keď na neho vyskočila zo zelenej hmly, ostal nemálo prekvapený. Aj keď sa ho len dotkla, akoby ho tiež chcela odstrčiť na stranu, v jej dotyku bola neviditeľná sila. Táto sila mága odhodila o niekoľko metrov a prilepila ho chrptom ku stromu.

„Ste obe v poriadku?“ spýtala sa svojich spoločníčok a tie prikývli, aj keď Trisha ešte zopárkrát zakašľala. Jednu ruku stále držala vystretú pred sebou, držiac tak mága vo svojom mačacom kúzle.

„Nevedela som, že mačkolaci vedia aj čarovať,“ poznamenala Trisha, načo jej mačkolačica odvetila:

„Je toho veľa, čo o nás svet nevie.“

Potom sa všetky tri priblížili k mágovi, ktorý sa snažil prekonať Nyrinu

mágiu, aby sa mohol dostať ku svojmu amuletu a vypustiť na ňu odvetu. Lenže odpor, ktorý jeho pohybu mágia kládla, neprekonal.

„Sila pravdy sa nedá prekonať,“ utrúsila mačkolačica s kamenným výrazom v tvári.

„On je ten vrah. Jeho mágia ma pred rokom odlákala od Kaila. Jeho mágia Kaila zabila.“ Trisha sa podelila o svoje uvedomenie aj s Alesou a Nyrou.

Práve mačkolačica na ňu pohliadla ľadovým pohľadom a mrazivo sa jej spýtala: „Čo urobíš? Hľadala si Kailovho vraha a našla si ho. Čo teraz urobíš?“

Trisha sa mlčky vpíjala do tváre mága, ktorého nepoznala a predsa po ňom pátrala. Nedokázala sa zbaviť štipľavej arómy, ktorá v nej rozbublala krv a chcela ju primäť k pomste.

„Kvôli tebe som o všetko prišla,“ povedala polohlasom, „vzal si život Kailovi. Môjmu manželovi. Tvojmu princovi! Prečo si to urobil? Kail bol preč, nikomu neškodil, žil celkom iný život a ty si ho aj tak zavraždil! Prečo?!“ vyprskla mu do tváre a cítila, ako sa jej zmocňuje hnev. Pochopila, že aj keby jej tento mág povedal pravdu – o čom pochybovala – tak by jej to nestačilo. Ako by predsa mohla odpoveď zmierniť nešťastie, ktoré sa na ňu zosypalo?

„Bol preč, ale nebol,“ zachroptel mág nezmyselnú odpoveď, „jeho meno ostávalo a to bolo silnejšie, než samotný Kail. Kým totiž sedelo na tróne ako budúci kráľ, nik iný o kraľovaní nesmel uvažovať, aj keď bol Kail schovaný niekde u čarodejnice v ďalekej dedine.“

Trisha jeho odpoveď počula, ale nezmyselnosť dôvodu, prečo Kail zomrel, nechápala. „Skrátka ste ho tu nemohli vystáť, ani keď vám na tróne nezavadzal,“ zašepkala. „A komu tak prekázalo jeho meno? Veď váš starý kráľ sa do hrobu nechystal, kým bol Kail preč, tak prečo a komu vadilo, že až jedného dňa zomrie, ostane dedičstvo na Kailovi? Trón aj tak nebol voľný.“

Zrazu si uvedomila, že smrť kráľa Alvarionu prišla náhle v období, kedy sa ona dozvedá pravdu o smrti jeho následníka. „Toto nemôže byť náhoda. Kto je za tým?! To ty? Chcel si celú kráľovskú rodinu vyvraždiť?“ zrúkla naňho a hnev, ktorý v nej zovrel, sa premietol do činu. Schmatla mága pod krk.

„Ten, kto sa zbrojí pomstou, pri odpovediach neustane,“ vložila sa do diania Nyra, pripomínajúc Trishy, čo jej povedala pred odchodom do Alvarionu. „Ale ten, kto sa zbrojí zvedavosťou, nakrmi svoju dušu odpoveďami.“

„Mrzí ma to, Nyra,“ šprihla rozzúrená Trisha, „mne odpovede nestačia.“ Pomyslenie nato, že je iba kúsoček od pomstenia svojho milovaného, jej prinášalo nečakané uspokojenie. „Bohovia ma už vytrestali, nemám čo stratiť. Iba život. A

život bez Kaila nie je životom.“

„Takže nechceš vidieť, čo odhalí pravda, keď jej hladinu rozčerí aj posledná kvapka poznania?“ oponovala jej Nyra. „Nechceš zistiť, prečo ti bohovia zjavili Teodorovu tvár? Nebolo to iba preto, aby si sa s ním porozprávala v nejakom hostinci a nechala ho odvieť do väzenia za niečo, čo nespáchal.“

Trisha sa zachvela. Mačkolačica znovu prezradila, že v pozadí všetkých udalostí sa deje niečo hlbšie, čo nik okrem nej nevidí.

„Si iba niekoľko krokov od nahliadnutia do jazera pravdy. Cúvneš pred cieľom? Necháš sa zlákať na cestu pomsty?“ dobiedzala ďalej mačkolačica.

„On musí...“ zajachtala Trisha a v jednom okamihu boli všetci presvedčení, že Trisha povie „zomrieť“. Aj samú seba napokon prekvapila, keď dokončila vetu: „...zodpovedať sa spravodlivosti.“

Pätnásta kapitola

Väzenie v magickom kráľovstve nebolo ničím špeciálne. Vyzeralo úplne rovnako ako každé iné. Bola tam zima, vlhko a jediné svetlo prinášali fakle na stenách. Možno jediná odlišnosť bola tá, že v strede celej väznice bol drevený stôl opradený magickým závojom, ktorý chránil to, čo na ňom ležalo. Amulety všetkých zajatcov. Teraz tam bol iba jeden, ametyst, patriaci alvarionskému princovi.

Ten sedel skrčený v kúte svojej cely a čakal kedy za ním ktokoľvek príde, či už jeho sudca, alebo obhajca, alebo ten, ktorý to na neho našil. Každopádne musel čakať.

Prehrával si udalosti v hlave, teda hlavne jednu konkrétnu. Jeho otec je mŕtvý. Odišiel, navždy. Už sa s ním nebude môcť porozprávať, zase uzmierniť. Rozhádany musel opustiť tento svet a on mu už ani nebude môcť povedať žiadne vľúdne slovo.

Zvil sa do kľbka, aj keď s otcom mal všelijaký vzťah, predsa to bol jeho otec a mal ho rád. Bolela ho predstava, že je preč a zároveň mu jeho odchod zhodil poriadne ťaživý kameň do žalúdka. Ešte otca ani nestihol oplakať a už ho postavili do pozície jeho vraha.

Do uší sa mu doniesli zvuky krokov, ktoré sa približovali. Nieкто poslal preč

stráže a len čo sa za nimi zavreli vzdialené dvere, do svetla fakiel pred Teodorovou celou vstúpil jeho brat.

„Ako sme mohli dospieť až sem, Teodor?“ ozval sa. Jeho slová sa okolo zajatca plazili a primäli ho venovať dvojčatu pozornosť.

Samael pokračoval: „Vrátiš sa po roku, kedy nik netuší, či vôbec žiješ a hneď po tvojom návrate sa dozvieme o Kailovej smrti a zomrie aj náš kráľovský otec. Navyše zomrie práve v čase, kedy nie si vo svojej komnate a opäť nikto nevie, kde sa nachádzaš. Nevyzerá to pre teba ružovo, nebudem ti klamať.“

Teodor vyskočil na rovné nohy, bratov úlisný hlas v ňom rozdúchaval vatru hnevu a o to viac, keď ho obvinil zo smrti kráľa i následníka trónu.

„Neopovažuj sa!“ zavrčal Teodor. „Nepodari sa ti to zhodiť na mňa!“

Samael sa chytil za srdce, akoby sa ho bratove slová dotkli. „Ja nič nerobím, Teodor. To okolnosti ukazujú na teba. Netvár sa, že si sa nikdy nechcel stať kráľom. Dobré viem, že si Kailovi nepomáhal ujsť iba z dobrej vôle a bratskej lásky. Takže keď sa s tebou objavila správa o jeho skone, rozhodol si sa urýchliť udalosti? Už si sa videl na alvarionskom tróne, braček?“

Teodor cúvol, akoby ho bratove slová zatlačili do temnoty jeho cely. Strašne by chcel namietat, lež nemohol. Vedel totiž, že Samael má pravdu. Počul dokonca svoj vlastný hlas, ako odpovedá na Kailovu otázku, prečo mu pomáha.

„Ak ti pomôžem v tvojom prianí, môže sa vyplniť moje vlastné. Chcem byť kráľom Kail a ak ty to odmietaš, chopím sa trónu ja. Nenechám ho Samaelovi.“

Samael zavrtel hlavou a zacmukal. „Znovu sa pýtam, ako sme mohli dospieť až sem?“ zalamentoval, načo do Teodora zabodol nevraživý pohľad, ktorý bol iba zlovestnou predzvestou jeho ďalších chladných slov:

„Ako si to mohol prežiť? Uistil som sa, že si mŕtvy a s tvojím životom vyhasol aj tvoj amulet. A potom, po celom božskom roku pokoja od teba, sa z ničoho nič tvoj amulet opäť rozehorel. To ťa ani Maerte v podsvetí nechce, že ťa poslal naspäť?“

Na chvíľu sa odmlčal, nechávajúc svoje slová vyniknúť. Vzpínal sa nad uväzneným bratom pyšne ani páv, hľadiac naňho zvrchu. Potom šprihol: „Tentoraz ťa zničím. Tvoje meno, tvoju povesť a napokon aj tvoj život a len tým vyplním žiadosť ľudu, ktorý bude chcieť pomstiť kráľa, ktorého si ty priviedol do hrobu. Možno si mu nezasadil smrtiaci úder, ale popohnal si ho k smrti tým, že si sa objavil. Cesta na alvarionský trón bola čistá. Nikto ma už neohrozoval. Až kým sa neobjavilo moje dvojča.“

Týmto Samaelovým priznaním sa karta celkom obrátila. V jednu chvíľu aj sám Teodor začínal o sebe pochybovať a za okamih sa ukázala celkom iná intriga od

slizkého Samaela. Odhalenie tejto veľkej pravdy zrazu dávalo všetkému zmysel. Každý úkon, ktorý zasiahol kráľovskú rodinu, bol iba Samaelovým čistením svojej cesty na trón!

Teodora obliala horúčava. Z bratových pohnútok mu prišlo zle, avšak ešte jedna vec mu brala sily z údov.

Uistil som sa, že si mŕtvy a s твоjím životom vyhasol aj tvoj amulet.

Ako? Ako mohol byť mŕtvy? O čo tu ide? Keď vyhasne amulet, znamená to úmrtie jeho nositeľa. To Teodor vedel. Vôbec však nerozumel tomu, čo sa za tým skrývalo. Veď...veď on je teraz tu!

A ako Trisha povedala, pekne živý.

Dávalo by to zmysel. Vyhasnutý amulet, Kailova zrušená magická ochrana. A strata jeho pamäte...

Žeby v tom bolo naozaj niečo viac? Žeby to nebola len čistá zhoda náhod? Zlostne fľochol na brata. Skutočne by príčinou toho všetkého mohol byť on? Zavrčal a chcel k nemu vykročiť s ústami plnými nadávok, avšak pohľad sa mu zahmlil a on odrazu padol na kolená.

Oblapila ho ohyzdná slabosť, akoby z neho niekto vytiahol všetku energiu. Svet vŕkol sa rozkrútil a on mal pocit, že padá a veruže aj padal, lež do spomienok.

Ocitol sa zrazu na koni. Hnal ho klusom niekam do lesa. Cítil neskutočnú potrebu okamžite ujsť a dostať sa ku Kailovi!

Roztržitá myseľ mu behala na všetky smery! Raz kričala na Samaela, že je zradca! Raz rozčarovane smútila nad tým, že Samael zistil, kde sa ich brat nachádza a že má od neho ochranu. Potom si zúfala, že sa ho Samael pokúsil zabiť, no najsilnejšie volala na Kaila! Musel mu zaistiť bezpečie, musel ho varovať!

Popohнал koňa do trysku a sotva čo stihol vojsť do útrob lesa, začul praskanie, pocítil akýsi tlak a potom ostrú bolesť. Pripomínala mu oheň a on úplne stratil kontrolu nad koňom. Skĺzol sa po jeho chrbte a dopadol na lopatky. Šok so strachom ho bozkali na líca a on sa sotva vydriapal na nohy, kôň mu stihol medzitým ujsť a k zemi ho znova prikovala ďalšia bolesť. Brala mu dych i možnosť rozmýšľať. Videl len záblesky a počul niekoľko hlasov. Cez praskanie mágie a hukot vlastnej krvi v ušiach len ťažko rozoznával, kto to je.

Neopísateľná bolesť ním prechádzala ani tisícero ihlíc a on v nej spoznal presne to, čo ho doposiaľ sprevádzalo pri kontakte s mágiou. Bola to bolesť z tejto spomienky, z tohto dňa!

Pri každom novom kúzle sa mu telo samovoľne prehlo v neprijemnom krči a jeho hrdelný krik sa strácal v rachote mágie. V hlave mal prázdno, aj myšlienka na

záchrana Kaila bola preč. Naplňovala ho len bolesť a nepriateľove čary.

Prestával myslieť, prichádzal jeho koniec, no v tej agónii sa predsa objavila nádej. Spomenul, ako pred nejakým časom nazeral Kaila. Iba on jediný mohol, keďže on jediný bol s ním spojený magickou ochranou, ktorá mu dovoľovala nazerať ho. Práve bol pri potôčiku a bral si svoju ryšavú krásku. Odniekiaľ, nevedno či z tej spomienky, no nazbieral posledné zvyšky svojej mágie a silno tresol dlaňami o zem. Spoločne s týmto gestom sa od jeho tela zdvihla aj energia tvoriaca štít a odhodila jeho nepriateľov niekoľko metrov preč.

Bolesť v okamihu prestala a on sa len prevalil na bok a z posledných síl vyštveral na nohy. Pomalými a krátkymi krokmi sa snažil dostať od mágov preč. Vedel, kto ich poslal. Bol to jeho brat! Samael! Pokúsil sa ho zabiť už na hrade, no on mu ušiel, tak za ním poslal svojich poskokov!

Telom mu prechádzal hnev, no ani ten mu v tejto chvíli už nepomohol. Silu mu to nenavrátilo. Prepletal nohami a nový krok sa mu načínal stále ťažšie. Predsa sa snažil dostať čo najďalej, vedel, že ku Kailovi sa mu až nepodarí dôjsť. Na dôkaz svojich slov spadol tvárou k zemi.

Musí ho aspoň varovať! Musí! Včerpane si pritisol amulet k perám a zavolať svoju štvornohú priateľku. Ona jeho volanie však nemohla počuť, nemal na to dostatok sily a hoc jej meno opakoval, ďalej ako ku vyhasínajúcemu amuletu jeho hlas nedošiel.

S trpkým uvedomením, že je úplne bezmocný sa posadil a oprel o kmeň stromu. Stiahlo mu hrdlo, keď videl ako sa k nemu rútia Samaelovi mágovia a oči mu zaliali slzy, keď prehováral k amuletu varovanie, o ktorom vedel, že už nik nebude počuť.

„Musíš ho varovať. On o ňom vie a príde si po neho!“

Po týchto slovách prišiel mäkký pád do lístia, tma a chlad. Bol koniec. Teodorov koniec. Jeho spomienka skončila presne tam, kde sa bez spomienok pred rokom zobudil.

Vrátil sa späť do svojej cely a na kolenách, sa snažil lapiť dych. Nevedel či pôjde skôr zvracať, alebo odpadne. Ešte stále sa mu všetko točilo a v ústach sa hromadila žlč. Videl práve svoju smrť! Ako môže niekto vidieť a hlavne prežiť vlastnú smrť. Žalúdok mu robil saltá a on sa márne snažil pochopiť, ako to, že je stále živý.

Keď tu čosi zašramotilo, to sa práve Samael prevážil na ľavú nohu a v Teodorovi vzkypel hnev.

„To ty!“ zavrčal a dvoma krokmi bol temer pri mrežiach. „To ty si ma zabil!“

Nechal si ma zabiť! A kvôli čomu! Kvôli trónu?“ štekal ako besný pes až zrazu zmlkol a žalúdok sa mu zase raz stiahol v ďalšom uvedomení. „Zbavil si sa mňa, aby si sa mohol dostať ku Kailovi, pokiaľ som bol živý, hoc si poznal jeho polohu, nemohol si ho kvôli mojej ochrane vidieť... A teraz si zabil ešte aj nášho otca...“ Preglgol trpkosť tohto okamihu a vystrašene sa díval na brata.

Samael sa pohrdavo usmial a založil si ruky: „Niekomu sa konečne vrátili spomienky?“

Na toto rypnutie už Teodor nestihol reagovať, pretože do väzenia vtrhol strážny a oznámil Samaelovi príchod troch žien. Po Samaelovom odvrknutí, prečo ho s tým otravuje! Strážnik dodal, že priniesli so sebou aj mága z jeho ochranky, ktorého držali zviazaného. Tu sa Samael napriamril a bez strácania času vyrazil za neznámymi dievčatami.

Trisha, Alesa a Nyra si dávali dobrý pozor, aby im mág neunikol. Pre Nyru to znamenalo držať ho neustále v zajatí mágie. Tak sa spolu s ním ocitli až v alvarionskom hrade, kde ich nechali čakať na príchod princa Samaela, aby pred ním mohli očistiť Teodorove meno a aby mu predali mága, ktorý zavraždil Kaila.

Ani len netušili, že sa rútia do jamy levovej, kde na nich namiesto pochopenia číha strojca všetkého intrigánskeho zla. Hoci už Teodor naznačil možnú spojitosť Samaela a nejasných udalostí, Samael bol pre nich momentálne jediný z kráľovskej rodiny, za kým mohli ísť.

V chladnej miestnosti, ktorá bola chudobná na akúkoľvek výzdobu, Nyra stále držala zajatého mága. Keď sa konečne otvorili dvere a princ ich poctil svojou prítomnosťou, Trisha nešetřila princa jalovými rečami a rovno prešla k veci:

„Tento tu je vrah Kaila a chcel zabiť aj nás. Hoci by som ho najradšej vystavila svojej spravodlivosti, predávame ho vám za podmienky, že sa mu dostane trestu za jeho činy.“

Nyra prepustila mága spod svojho kúzla a on spadol na kolená, ako keby ho privalilo vrece kameňov. Bojazlivo pozrel na princa Samaela.

Princ si založil ruky za chrbát a skúmavo pozrel na trojicu žien až sa zastavil na tej, ktorá s ním rozprávala. „Kailov vrah?“ zopakoval a prešiel sa k oknu, nedivajúc sa na oného nepodareného mága. „To vieš ako, že práve on zabil Kaila?“

Trisha sa zamračila, nepáčilo sa jej, že pochybuje o jej slovách, no asi to je v povahe tohto princa: „Spoznala som jeho mágiu, rovnaká totiž bola na mieste, kde Kail zomrel.“

Samael zlostne fľochol na mága, dievčatá si to však vyložili, ako zlosť zo zabitia jeho brata. Bolo to bohužiaľ inak, Samaela našťvalo, že sa nechal tak

smiešne odhaliť.

„Tento muž sa pokúsil zabiť aj nás,“ ozvala sa Alesa, „objavil sa tesne po tom, čo odvedli vášho brata, princa Teodora v zajatí preč.“

Samael sa napriamril a sledoval diane za oknom. Uvažoval ako naložiť s tými ženami, prišli až na hrad. Veľa ľudí ich videlo, nemôžu len tak zmiznúť. Asi ich podcenil, nemal posielat iba jedného mága a ešte rovno toho, ktorý rozdúcha ich zlosť.

„Je zvláštne, že sa tento muž objavil tesne po smrti kráľa a po odvedení princa za vraždu, ktorú nespáchal pri troch ženách, ktoré ako jediné môžu dosvedčiť jeho nevinu.“ Rozmýšľala nahlas Alesa a pozorovala princovu reakciu. Bolo zbytočné s ním čokoľvek hrať. Už Teodor nadškrtol Samaelovu zradu a všetko, čo sa udialo potom ju iba jasne podtrhuje.

Keď princ prehovoril, bolo to najprv ku Trishy: „Ty si cítila rovnakú mágiu... Bez sporu to tohto človeka usvedčuje, pretože kto sa vyzná v mágii, ten vie, že každý mág po sebe necháva nezameniteľnú stopu vedúcu k nemu. Keď si ju vycítila, tak si tiež vládla mágii. Ale už nevládneš. To zas vycítim ja.“

„A ty tiež nie,“ doložil ku Alese. Jeho pohrdavý pohľad sa im nepáčil. Napokon pozrel na mačkolačicu a kvôli nej ním zalomcoval vnútorný nepokoj. Napriamril sa a v rýchlom, takmer nepostrehnuteľnom pohybe k sebe privolal magický amulet zajatého mága. Ónyx mu priletel do ruky skôr, než si to Nyra, ktorá ho mala v držaní, všimla.

„Takže mojím jediným protivníkom si ty,“ povedal Samael mačkolačici. Hodil amulet svojmu poskokovi so slovami: „Postaraj sa o tie dve, túto prerastenú mačku s jej mágiou zvládnem sám.“

Teraz už nebolo pochyb o jeho vine. Samael, jeho služobník aj Nyra boli okamžite prichystaní zahájiť útok za pomoci svojej mágie. Avšak skôr, než stihol ktokoľvek čo i len prstom pohnúť, sa dvere do miestnosti samé otvorili a dovnútra vpochodoval vysoký muž s bielymi vlasmi aj dlhou bradou a strhol na seba všetku pozornosť.

„Princ Samael!“ zahrnel jeho skúsený hlas. „Neviem, aké účty si tu vybavujete, ale až kým rada neprešetří okolnosti udalosti posledných dní, sú súboje zakázané. Pokiaľ to bude nutné, pripravíme vám aj vašim priateľom domáce väzenie.“

Samael okamžite ustúpil a sklonil hlavu v nečakanej poslušnosti.

„Rada?“ šepľala Trisha otázku ku Alese.

„Rada starších,“ ozrejmila Nyra namiesto jasnovidky, „vybraní mágovia, ktorí

obklopujú kráľa, jeho radcovia. V neprítomnosti panovníka sú tými, čo vyberajú nástupcu trónu. A teraz sú očividne aj sudcami, lebo kráľ umrel za nejasných okolností.“

Na ich škodu sa ku členovi rady ako prvý ozval Samael: „Radca Gideon, verím, že rada ospravedlní môj výbuch zlosti. Objavila sa tu žena, ktorá ukrývala môjho brata Kaila na úteku a prišla sem zvestovať jeho smrť. Ako vidíte, vo svojej spoločnosti má mačkolaka a jasnovidku a ona sama bývala čarodejnicou. Napadli ma. Môj poddaný ma iba bránil.“

Ak to bolo možné, tak jeho klamstvo dievčatá ešte väčšmi pobúrilo. Najmä Trishu, ktorá bez ohľadu nato, že stojí proti jednému z najmocnejších mágov sveta, na staršieho muža vyhrkla: „On chcel zabiť nás! Umlčať nás, pretože poznáme pravdu o Kailovej smrti! Neprávom obvinil aj svojho druhého brata z činu, ktorý nespáchal! Aj to vieme dosvedčiť a preto sme tomuto princovi nepohodlné!“

„To sú vážne obvinenia. Jedno vážnejšie ako druhé. Hádzete na seba navzájom špinu, ale rada vás očistí.“ Mág Gideon zvrchu pozrel na každého z nich. Pohľadom dlhšie spočinul na mačkolačici a riekol: „Medzi vami sa nachádza posol pravdy, ktorý nemôže klamať. Za jeho pomoci odhalíme skutočné zákulisie posledných dní. Pôjdeš dobrovoľne alebo ťa musím odvieť?“

Nyra povedala len: „Pravda je už tak blízko povrchu, že stačí natiahnuť ruku a lapiť ju.“ Pozrúc na Trishu dodala: „Viacerí si teraz zamočia ruky. Niektorí skutočnosťou, iní zasa krvou. A nad všetkými bude visieť meč pravdy.“ Prikročila k mágovi, čím mu naznačila, že s ním pôjde dobrovoľne.

„Rada vás zavolá na zasadnutie, kde sa všetko rozhodne. Do tej doby nikto z vás neopustí hrad.“

Samael stroho prikývol a zavolal na stráža a rozkázal im: „Odveďte tieto dve ženy do temnice.“

„Čože?“ rozčuľovala sa Trisha. „A začo nás chceš dať zavrieť? Že sme si dovolili nájsť Kailovho vraha? Alebo ťa obvinili z tvojich činov?!“

Samael sa už chystal niečo šprihnúť, keď sa odchádzajúci Gideon zastavil a riekol ku strážam: „Nebude nutné odväzať nikoho do temnice. Nikto z ničoho zatiaľ obvinený nie je, takže nie je potrebné takéto zaobchádzanie.“

Podišiel ku Samaelovi, ktorý mal na tvári mnohé výrazy, len nie tie, aké by svedčili v jeho nevinu. „Princ Samael, ak dovolíte váš amulet,“ nastavil mu ruku, načo mu Samael vložil svoj prsteň do dlaní, „a teraz vás požiadam, aby ste odišli do svojich komnát a nevychádzali pokiaľ vás nevyzveme.“

Otočil sa k strážam. „Môžete odprevadiť princa Samaela a taktiež zabezpečiť

týmto dvom slečnám komnatu, kde budú čakať na svoj výsluch a samozrejme princa Teodora prepustiť zo žalára a odviesť do jeho komnaty.“ Obrátil sa a viedol Nyru preč.

Kvapky rytmicky dopadali na kamennú podlahu. Blikotajúce svetla z fakiel a chlad sálajúci z každého kúta temnice. V jednom z nich sedel aj alvarionský princ. Schúlený s hlavou položenou na kolenách. Premýšľal nad všetkým a o všetkom. Pred očami mu prebehoval celý Teodorov život a súbežne s ním i ten Kailov. Situácie, v ktorých boli spolu videl z dvoch pohľadov a precítil si pocity jak Teove tak Kailove. Bolo to na zbláznenie.

Prečo mal spomienky oboch? Pamätal si úplne všetko, pocit, aký mal Teodor pri čarovaní, tak isto aj závišť Kaila, keď sledoval bratov čarovať. Pamätal si dokonca smrť jedného a aj toho druhého.

Vložil si tvár do dlaní a nechápavo krútil hlavou. Kým vlastne je? Spomienky Teodora sú skutočné, ale rovnako ozajstné sú aj tie Kailove!

Pohľad mu spadol na drobnú mláku pri jeho nohách. Z hladiny vody sa na neho díval Teodor. Avšak keď kvapka sčerila hladinu, objavil sa Kail. Hlasito zakľal a postavil sa. Hlava mu šla vybuchnúť a zmätok naberal nový rozmer! Tak veľmi si chcel spomenúť a keď si spomenul, ostalo mu ešte viac otázok, než predtým a už vôbec ničomu nerozumel!

Z myšlienok ho vytrhlo vŕzganie dverí, dakto práve vchádzal do temnice. Teodor sa pohotovo napol, *snáď už neprichádza jeho kat?* Štvorica mágov v zbroji vošla dovnútra, odomkli mrežu, vzali jeho amulet, ktorý bol položený na stole mimo celu, a viedli ho kamsi preč. Bez slovička, bez vysvetlenia a on sa mohol len márne spytovať, čo sa deje, nik nemal chuť hovoriť so zradcom. Obvinený oficiálne ešte nebol, no polovička kráľovstva ho za vraždu kráľa už popravila.

Zaviedli ho do jeho vlastnej komnaty. Zamkli dvere a postavili sa pred ne. Amulet mu však nevrátili. Pripadal si ako v krajšom väzení. Nebol v chlade a vlhku, ale v bavlnke, no väzňom ostával aj tak.

„Povie mi už konečne niekto, čo sa deje?“ zakričal na stráže a tí už stratili trepezlivosť, preto mu jeden odvrkol spoza dverí.

„Rada starších rozhodne o tvojej vine!“

„Rada starších?“ zopakoval a okamžite sa mu rozjasnilo. „To znamená, že bude súd a teda nádej pre mňa. Kráľ bol zabitý a neuviedol žijúceho následníka, takže to všetko budú vyšetrovať a konečne sa dopátrajú pravdy!“

Skoro si podskočil od radosti, pretože magickú radu Samael nemal ako

ovplyvniť, takže sa váha konečne nakláňa na jeho stranu!

Na druhú stranu Samael nebol vôbec nadšený z tohto vývoja situácie. Isteže radu starších očakával, ale až potom, čo sa zbaví nepohodlných ľudí! Jeho plán bol dokonalý. Zviesť vinu za smrť otca na Teodora a toho následne popraviť. Posledný žijúci z kráľovskej rodiny – teda on – by sa stal kráľom. Stačilo sa už len zbaviť tej ženskej, čo poplietla hlavu Kailovi a teraz tu hlásala o jeho vrahovi. Lenže ten hlupák, ktorého tým Samael poveril, nezvládol ani to!

„Premohli ťa ženy, ty idiot!“ šprihol zlostne, aj keď dotýčny s ním v izbe nebol. „Dve ženy a jedna mačka, to je azda výsmech!“ Neodvažoval sa hovoriť príliš nahlas, aby ho nezačuli strážne pred jeho domácim väzením – vlastnou komnatou.

Zavrčaním si uľavil od zlosti. Sadol si na okraj postele. Dívajúc sa do prázdna, nervózne podupkával nohami a škrabal sa po brade. *A v konečnom dôsledku premohli aj mňa*, pomyslel si porazene. Stačilo tak málo k jeho víťazstvu! Teraz sa mu cítil na hony vzdialený.

„Pán môj,“ doplazil sa k nemu hlas jedného z jeho verných mágov. Slúžil mu už dávno predtým, než jeho družinu Samael poslal zavraždiť Teodora.

Samael vyskočil na rovné nohy a ani sa neunúval zamaskovať úľak. „Ako si sa sem dostal?“ Pátral po ňom, no nikde dotýčného nevidel. Až keď upriamil zrak na pootvorené okno, pochopil.

Jeho komnata bola privysoko nato, aby si Samael trúfol ujsť cezeň, avšak pre niekoho, kto má krídla, prekážkou nebolo.

Animágus bol v podobe vrabca s myším chvostom, ušami i labami. Hoci inde by priťahoval pozornosť, v Alvarione bol rovnako nenápadný a prehliadnuteľný ako obyčajný vrabec inde vo svete. „Dopočuli sme sa, že rada dala všetkých uväzniť v komnatách,“ ozval sa opäť mužský hlas, pričom vrabec sa sotva pohol.

„Ostaň v tejto podobe, magická premena by mohla prilákať strážne,“ šepol Samael. „Rada vyspovedá mačkolačicu a dozvie sa pravdu,“ pokračoval potichu. „Keby mačky nebolo, mohol som do bratovej mysle vložiť falošnú spomienku a rada by si ju prečítala ako priznanie Teodorovej viny. Ale mačkolaka neoklame žiadna mágia, pozná pravdu a kým žije, tak zo mňa je katov terč.“

„Musíte ujsť, pane,“ navrhol mu animágus, „zachrániť si život. Nechať celé dianie prehrmieť a neskôr sa vrátiť dokončiť dielo.“

To Samael rázne odmietol: „Nie. Teraz by ušiel iba hlupák. Rada má môj amulet, bez neho sa môžem vrátiť akurát tak na vlastnú popravu a nie pomstiť sa!“ Pokrútil hlavou a zaškripal zubami. „Musím dostať svoj amulet a potom sa uvidí, ako to bude s kraľovaním.“

„Moja družina vám bude stále verná. Nechajte to na nás,“ prehovoril animágov hlas, nato sa vrabčí myšiak náznakovo uklonil a vyletel cez škáru, ktorou pred chvíľou vošiel dnu.

Šest'násta kapitola

Princov vyzdvihli z ich komnát až na druhý deň. Ani jeden z nich nezažmúril oka – Teodor od vzrušenia a zvedavosti z pravdy, Samael z obáv a napätia. Keď ich stráže priviedli do siene, kde sa mal súd konať, ostatní tam už boli zhromaždení.

Sudcami bola šesťčlenná rada starších. Boli medzi nimi muži i ženy vo veku, kedy sa už počítajú skúsenosti a nie roky. Všetci sedeli na stolcoch po stranách siedmeho, najvyššieho pozláteného stolca. Tento bol prázdny a na ňom bola položená kráľovská koruna. Pred prázdny miestom kráľa Alvarionu sedela strakatá mačka Nyra s hlavou hrdo zdvihnutou a chvostom pôvabne zatočeným okolo láb.

Obďaleč sa nachádzali aj Trisha s Alesou. Na rozdiel od princov ale nemali ochranku ani nepôsobili ako zajatkyne.

Uprostred miestnosti stál vysoký okrúhly stolík, na ktorom ležali tri magické amulety: Teodorov, Samaelov a mága, ktorý mal napadnúť Trishu s Alesou. Toho priviedli krátko po princoch. Majitelia amuletov okamžite spozorovali, že ich kamene sú pod magickou ochranou rady; bolo ju vidieť ako belasú žiaru nad drahokamami.

„Keďže sme všetci začneme.“ Hovorcom rady sa opäť stal Gideon. „Predmetom dnešného zasadnutia rady starších je rozsúdenie princov alvarionských, Samaela a Teodora, v ich zapojení do smrti kráľa Zacharona a princa Kaila.“

Ukázal dľaňou na pokojnú mačkolačicu a hovoril ďalej: „Vo všetkom nám výdatne pomohol posol pravdy, mačkolak menom Nyra. Pripomínam, že mačkolaci sú nielen poslami pravdy, ale aj dračích bohov, a tak slovo mačkolaka nemôže byť spochybnené či napadnuté. Boh múdrosti Kailon vkladá mačkolakom do úst len pravdivé slová.“

Potom ukázal na Trishu a Alesu so slovami: „Po vyspovedaní mačkolačice sme zistili pravdu o tu prítomnej Trishy a Alese. Boli prepustené, pretože pre kráľovstvo alvarionské nepredstavujú hrozbu a nie sú nijako späté so smrťou príslušníkov kráľovského rodu. Na tomto zasadnutí sú prítomné ako svedkovia.“

Spojil ruky do vševediaceho gesta a zabodol pohľad do posledného zajatca:

„Začneme mužom, ktorý bol obvinený zo smrti princa Kaila Anselu,“ riekol neprijemne pokojným hlasom, „Narath Riok, predstav pred radu.“

Oslovený mág so sklonenou hlavou prešiel medzi princov a postavil sa pred svojich sudcov.

Teodor by sa pri ňom nepozastavoval, kebyže kútikom oka nezahliadne jeho tvár. Jeho vnútro zabubnovalo, tento muž bol skutočne Kailovým vrahom. Pamätal si ho, ako nad ním stál, keď bezmocný ležal v tráve a umieral.

„Máme svedkov, ktorí ťa usvedčili v zabití Kaila,“ rukou ukázal Gideon na Alesu s Trishou i na Nyru, „nebudeme sa ťa pýtať na tvoju určite dobre nacvičenú výpoveď. Pravda totiž leží pred nami. Moja otázka na teba je jednoduchá, nemal si žiaden prospech v tom, aby si zabil následníka trónu Alvarionského. Prečo si tak potom spravil?“

Mág neisto prešliapol, ale nehovoril nič, iba sa stále pozeral do zeme.

„Máš jedinečnú a poslednú možnosť vysvetliť, prečo si konal ako si konal,“ riekla silným hlasom žena z rady, „inak si to zistíme sami, ale potom žiadne zľahčenie trestu nepríde. Uvažuj, buď nám povieš pravdu, alebo si ju zistíme.“

„Poslal ma princ Samael,“ riekol mág stále nezdvíhajúc pohľad zo zeme, „donútil ma ísť. Vyhrážal sa mi. Upísať sa Samaelovi znamenalo balansovať na hrane noža!“

Samael hlasno zavrčal, no nič svojmu zradnému poskokovi nepovedal. Zato Teodor áno.

„To ale nijak nezľahčuje tvoj podiel viny! Nemusel si Kaila zabíjať a predsa máš na rukách jeho krv!“

„Ticho!“ zahriakol ho Gideon. „K tvojej výpovedi sa ešte dostaneme, nenarušuj priebeh súdu.“ Napriam sa a vyzeral omnoho hrozivejšie, než doposiaľ. „Takže ťa k tomu naviedol princ Samael. Pod vyhrážkou tvojej smrti, alebo ublížení tvojej rodine.“

Mág viackrát prikývol žmoliac si prsty.

„Vieš, že pravdu máš napísanú v mysli?“ spýtal sa iný muž z rady. „Krivá výpoveď je ďalším priestupkom na tvojom mene. A ja jasne vidím, že si šiel zavraždiť Kaila dobrovoľne, dokonca rád, aby si sa uistil, že nemág nikdy nesadne na trón. Samael ti dal len ten správny popud. Nie je tak?“

Mág sa celý rozochvel a začal potiť. Gúľal očami z jedného rohu do druhého. Vyzeral, že čo chvíľa skolabuje.

„Vinný za Kailovu smrť, plne si uvedomujúc následky svojho konania! Na svoje meno si pridal ešte aj krivé vypovedanie a teda opovrhovanie radou mágov!“

vyniesol rozsudok Gideon obracajúc sa na svojich spoločníkov a každý jeden z nich prikývol. Čím mágovi podpísali jasný lístok na popravu.

„Odvedte ho do žalára, kde počká na svojho kata,“ riekla jedna zo starších a trojica mágov chytila odsúdenca pod pazuchy, pripravení s ním vyraziť preč. „Jeho amulet nech rozdrví čefuste diamantového draka, aby ani jeho svetlo nemohlo byť pripomienkou moci, čo vzala život následníkovi trónu.“ Na tento jej pokyn jeden z trojice strážnych mágov vzal ónyx.

„Vrahovi princa Kaila sa dostane trestu,“ zhodnotil opäť Gideon, „avšak, ako sme počuli, nejednal sám. Princ Samael Ansel!“ vyzval jedno z kráľovských dvojčiat. „Sám na svojich rukách krv nenesieš, avšak ty si hlavou intríg, ktoré viedli k usmrteniu princa Kaila a kráľa Zacharona. Z tvojich úst vyšli priame príkazy pešiakom, ktorých si poslal urobiť špinavú prácu. Popieraš snáď svoje konanie?“

Samael mlčal. Po celý čas upieral zrak na amulety a celou myslou sa upínal k tomu svojmu. Čo by s ním len dokázal! Všetkých by tu zmietol ako vlna a razom by bolo po súde.

„Nie si hlúpy, vieš, že nemá zmysel klamať. My poznáme pravdu. Chceš sám povedať rade, prečo si namieril svoje zbrane proti bratovi a otcovi?“ spytoval sa Gideon.

Keďže Samael stále mlčal, radca to povedal namiesto neho: „Ani tebe nevoňal nemág ako kráľ magického kráľovstva. Pohrdol si teda vôľou svojho otca a kráľa Zacharona. Rovnako ako si pohrdol jeho životom, keď si poslal jedného zo svojich nasledovníkov, aby ho zavraždil. A prečo si to urobil?“

„Pretože si chcel byť kráľom ty!“ vyhrkol ďalší člen rady, rozhorčený Samaelovým konaním. „Jestvovala snáď lepšia príležitosť? Objavil sa stratený princ Teodor. Stačilo zvieŕť vinu za smrť kráľa na neho a ty ako posledný žijúci člen kráľovského rodu by si sa ochotne ujal dedičstva.“

Rozsudok zaznel sieňou ako hrom: „Si vinný zo zosnovania vraždy princa Kaila a kráľa Zacharona. Stráž, odvedte ho do cely, kde počká na kata! Jeho amulet nech je rozdrvený rovnako ako u predošlého obvineného!“

Objavila sa ďalšia trojica strážnych mágov. Kým dvaja sa blížili k Samaelovi, tretí vzal jeho amulet. Samael ani teraz neprotestoval.

A ani nemal prečo. V trojici, ktorá sa ho chopila, totiž spoznal mužov zo svojej vernej družiny mágov. Jeho prsteň s magickým amuletom držal v ruke animágus, ktorý mu včera v komnate sľúbil pomoc. Teraz bola tá pomoc tu.

Ich tváre však spoznal aj niekto iný. Niekto, kto ich videl tesne predtým, než ho zabili. Teodor. „ZADRŽTE!“ zreval, no bolo neskoro. Animágus hodil prsteň

Samaelovi a ten ho v letku chytil; ametyst okamžite zažiaril. Takisto zažiarili aj amulety animága, dvoch mágov stojacich pri Samaelovi a trojice, ktorá držala Naratha. Všetci šiesti boli totiž zo Samaelovej družiny. Bez povšimnutia sa odeli do zbroje strážcov a teraz plnili sľub daný svojmu princovi.

Všetci z rady starších sa vyšvihli na nohy, iba jeden však očakával takýto zvrat a to ten, ktorý vedel čítať v mysli. Tú Samaelovu prečítať nevedel, no jeho poskokov áno, preto reagoval rýchlejšie, než tí ostatní a vyslal na princa svoje ochromujúce kúzlo.

Samael si ho všimol a pohotovo reagoval, sotil do jeho dráhy Naratha, mága, ktorý ho zradil. S úsmevom a bez štipky súcitu ho nechal v spároch rady. Potom už len nastal rachot a po siedmich mágoch, po siedmich zradcoch Alvarionu nebolo ani stopy. Jediné, čo po nich ostalo bol dym a mnohé prekvapené tváre.

Teodor stál ako prikovaný a šokovane sledoval, ako sa kúdol dymu miesi so vzduchom. Jeho najväčší sok, jeho brat, človek, ktorý zničil ich rodinu a nie raz sa ho pokúsil zbaviť... bol preč. Ušiel pred spravodlivosťou, pred spočítaním všetkých svojich hriechov.

„Musíme ho nájsť!“ skríkol a vzal zo stolíku svoj amulet, ochranná mágia z neho už pominula. „Okamžite vyšleme jazdcov, animágov a začneme ho nazerať. Ten muž nesmie ujsť pred svojím trestom! Toto mu nemôže prejsť!“ Nazúrene sa rútil halou a chcel ísť zalarmovať všetkých mágov.

„Ešte nie si kráľom Teodor,“ schladil ho Gideon, „ak toto Samael plánoval od začiatku, zaiste ho tak rýchlo nenájdeme.“

„A navyše máme tu tohto,“ ukázal starší, ktorý chcel uväzniť Samaela, ale podarilo sa mu chytiť Naratha, „možno by nám mohol nejako pomôcť.“

„Samael ho tu nechal, takže pochybujem, že niečo vedel,“ odsekla žena z rady.

Už-už sa schyľovalo k Teodorovmu protestu alebo aspoň výbuchu emócií – ba bol schopný rozbehnúť sa naslepo do sveta a pátrať po Samaelovi na vlastnú päsť! Zastavili ho však slová predošlej ženy: „Po princovi Samaelovi budeme pátrať. Rada starších má na to svoje prostriedky. Hoci je prezieravým a veľmi silným mágom, spravodlivosť ho jedného dňa doženie. Každý z nás nato osobne dohliadne.“

„Pravda dobehla lož,“ vložila sa do diania dovedy nemá pozorovateľka Nyra. Mačka ladne prešla pomedzi napätých radných a zastavila pred Teodorom. „Vrah bol obvinený, jeho bábkar odhalený a čas sa postará o to, aby neušiel trestu. Čo však s tým tretím, ktorého priviedli pred spravodlivosť?“

„Rada sa stále nevyjadrila k princovi Teodorovi,“ doplnil ju Gideon.

Teodor zaľal pľaste, skutočne mal chuť sa vykašľať na nejaké vyjadrenie k jeho osobe, ale tým by urazil radu starších a to rozhodne nechcel, lebo by si tým iba strpčil život. Poslušne sa otočil k nim a čakal.

„Teodor Ansel, po prešetrení a objasnení určitých skutočností ľa rada starších zbavuje všetkých obvinení, ktoré na teba uvalil tvoj brat Samael Ansel. Týmto ľa prehlasujeme za nevinného v okolnostiach zavraždenia kráľa Zacharona Ansela a taktiež princa Kaila Ansela.“ Vyjadril sa Gideon, načo ho doplnil ďalší z rady: „Tiež sme sa zhodli na tom, že sa staneš budúcim kráľom Alvarionu!“

Teodor sa zhlboka nadýchol, konečne to prišlo. Bude kráľom Alvarionu! Predsa však cítil vo svojom vnútri tieseň, doposiaľ neznámu... a vlastne možno nie až tak neznámu. Cítil Kailov strach z kraľovania, z toho, žeby ho neprijali. Pokrútil ostro hlavou, aby z nej vyhnal obavy a uklonil sa rade.

„Bude mi ľou,“ šepol pokorným hlasom.

Šedemnásta kapitola

V nasledujúcich dňoch sa nad Alvarionom rozhostil sivý mrak smútku za zosnulým kráľom. Podľa tradície sa čakalo tri dni od smrti, kým uložia panovníka do hrobky medzi jeho predchodcov. Počas týchto troch dní sa v Ench Magicien zoskupovali ľudia zo širokého okolia – z takých končín Alvarionu, do ktorých sa stihla dostať zvesť o smrti v kráľovskej rodine. Schádzali sa najmä príbuzní a dôležité šľachtické rody mágov aj nemágov. Mnohoraké návštevy sa chodili pokloniť zosnulému kráľovi, ktorý vo veľkom chráme bohov podsvetia vyčkával na svoj odchod do ich ríše.

Deň pred pohrebom prebehla poprava vraha princa Kaila. Na tom mrazivom predstavení sa zišli najmä nemágovia. Práve pre tých bol Kail ako nemagický princ Alvarionu nádejou v lepšľ život, v koniec utľáčania mágmi. Volali po smrti toho, kto im vzal obľúbeného princa a dočkali sa svojej pomsty.

Čo sa už ale nedialo na verejnosti, lež v podzemných jaskyniach alvarionského hradu, bolo zničenie vrahovho amuletu. Diamantový drak, ktorý mal svojimi zubmi rozdrviť Narathov ónyx, bol skutočným drakom: bytosťou žijúcou v jaskyniach, ktorej kožu pokrývali skaly a z nich čnejúce kryšťály. Zuby mal ploché, vôbec nie ostré ako draci mávajú, avšak jeho potravou nikdy nebolo mäso, lež kamene a tie drvil práve svojimi diamantovými zubmi.

Trisha všetko toto dianie sledovala z prvej ruky. Rozhodla sa ostať na hrade do pohrebu kráľa. Aj keď mala iba raz možnosť vidieť ho a neukázal sa jej v

najkrajšom svetle, ctíla ho ako rodiča svojho manžela a tak ho chcela vyprevadiť do siene predkov. Zároveň s ním mali do hrobky pochovať meno Kaila a hoci mala obavy, či zvládne po druhý raz sa s ním lúčiť, zotrvala.

Skrze okno komnaty, v ktorej ju ubytovali, sledovala davy mágov a nemágov, ako postupujú od hradu ku chrámu, na ktorého streche sa vynímala podobizeň boha Maerta, a v ktorom sa klaňali mŕtvemu kráľovi. Od svitu do mrku sa tam vystriedali stovky, ba až tisíce ľudí.

Premýšľala nad Alvarionom i nad sebou. Prišla sem, aby našla pravdu o Kailovej smrti a to sa jej podarilo. Lenže čo teraz? Má sa vrátiť do Zeme dračích lordov? Do dediny, kde už nie je nápomocnou čarodejnicou, ale iba prekliatou bylinkárkou, na ktorú sa ľudia pozerajú pomedzi prsty kvôli jej hriechom? Pristihla sa pri myšlienke, že by ostala v Alvarione a vyskúšala žiť tu. Nejaký kúsoček miesta by si už našla. Veď jej už bolo povedané, že do výzoru Alvariončanov zapadá na výbornú... Tu by sa nemusela hanbiť vyjsť na slnko. Netrýznili by ju tu spomienky na Kaila. Tie nedokázala spáliť tak, ako jeho luk a šípy. Hoci by si priala zabudnúť na tú veľkú bolesť, nedalo sa.

A v tomto hrade to bolo ešte horšie. Z obrazov sa na ňu usmievali Kail, Teodor i Samael. Pri jednom sa jej chcelo plakať, pri druhom sa od zlosti triasla. Nebolo jej tam ľahko, ale keď si raz zaumienila vydržať, tak musela začať zuby.

Spoločnosť jej robili aj Alesa s Nyrou. Trisha už vzdala počúvať ich rozhovory, lebo nepoznala nič neznesiteľnejšie než debatu jasnovidky a mačkolačice. Tvárili sa, že hovoria o obrovských tajomstvách vesmíru a pritom nepovedali nič, čomu by človek rozumel. Ale aj tak bola vďačná za ich prítomnosť. Aspoň sa necítila osamelo.

Nepokojné myšlienky ju zaviedli aj ku nastávajúcemu kráľovi Teodorovi. Keď s ním naposledy hovorila, bol zmätený z akéhosi spomínania, do ktorého upadol v hostinci. Hoci odvtedy ubehli sotva dva dni, zdalo sa jej to ako večnosť. Cítila sa, akoby nedokončili rozhovor, aj keď ich spoločný cieľ – nájdenie Kailovho vraha – bol hotový. Možno to v nej vyvolávali Nyrine slová, ktorými ju zabrzdila od osobnej pomsty Narathovi. Keď sa na nich mačkolačice znovu pýtala, tak dostala nejasnú odpoveď.

Nechceš vidieť, čo odhalí pravda, keď jej hladinu rozčerí aj posledná kvapka poznania? Dobiedzal do nej Nyrin hlas. Trisha si najprv myslela, že tou poslednou kvapkou bolo odhalenie mena nového alvarionského kráľa, teda Teodora, ale Nyra tvrdila, že to nemá nič spoločné s pravdou, o ktorej ona hovorí.

Nechceš zistiť, prečo ti bohovia ukázali Teodorovu tvár? Isteže to chcela vedieť. No vystihnúť Teodora, aby sa s ním pohovárala – aj keď nevedela, o čom by s ním

hovorila – bolo nemožné. Každý od neho niečo chcel. Stal sa najdôležitejším človekom v kráľovstve a nemal jedinú chvíľočku na oddych. Azda s výnimkou noci, kedy ho aspoň nechali vyspať.

Nebolo to iba preto, aby si sa s ním porozprávala v nejakom hostinci a nechala ho odvieť do väzenia za niečo, čo nespáchal.

Tu už Trisha nevydržala dobiedzanie mačacieho hlasu vo svojej hlave, prudko vstala a vyšla na chodbu. Nevedela sa v ňom ktovieako orientovať, ale dokázala nájsť cestu von. Dúfala, že keď si prevetrá hlavu, bude mať vo veciach trochu jasnejšie.

Teodor si ani nepamätal kedy bol takto vyžadovaný takmer pri každej maličkosti. Všetci od neho niečo chceli, žiadali a pýtali sa. Bolo toho toľko, načo musel myslieť a s čím musel rátať, chodieval spávať tak strašlivo unavený a predsa ho spánok dlho nepotešil.

Ani táto noc nebola výnimkou, niekde v jej polovičke sa strhol a ľakom temer posadil. Od zasadnutia magickej rady mával nočné mory, snívalo sa mu o návrate Samaela. Ten človek je preč a aj tak ho desí! Vlastne desí ho práve to, že je preč! Nevie o ňom totižto nič. Akoby sa zľahol pod zem, žiaden animágus, žiaden stopár ho nedokáže nájsť. Žiadne nazeranie im nevie pomôcť, akoby mal na sebe nejakú ochranu.

Teodor sa unavene posadil na kraj postele. Natiahol na seba kabát a utrel si spotené čelo. „Prekliaty Samael!“ šepol do temnoty a postavil sa k oknu. „Použiť proti mne ochranu, ktorú som ja použil proti Alvarionu, aby nenašli Kaila. To je...“ zaťal päsť a žmúril do tmavej noci, keď čosi v kúte jeho izby zašramotilo a on sa znova strhol, pričom mu srdce vynechalo jeden úder. Amulet na krku, s ktorým chodieval spať sa divoko rozžiaril. Nič tam ale nebolo. Teda nič, čo by mu mohlo brať pokoj, iba malá šedivá myš. Hlasito zakľal a vyšiel z komnaty. Musel ísť na vzduch, nájsť niekde pokoj, aby sa aspoň na chvíľu zbavil toho protivného strachu.

Nečakal, žeby jeho nočná prechádzka mala mať spoločníka a už vôbec nečakal, že ním bude Trisha. Narazil na ňu v jednej z mnohých chodieb, kráčala so sklopenou hlavou, očividne stratená vo svojich myšlienkach a on sa pristihol pri tom, ako sa usmieva pri pohľade na ňu.

„Dobry večer,“ riekol k nej, keď vôkol neho prechádzala nevšímajúc si dianie okolo.

Strhla sa a zdvihla zrak k nemu, sotva zvládla vykokať pozdrav.

On sa len milo usmial a vľúdne prehovoril: „Čo ťa v týchto neskorých

hodinách vyhnalo z postele? Nevieš na hrade spať? Či majú tvoje potulky iný dôvod?“ snažil sa nadviazať rozhovor, aby si aspoň trochu oddýchol od záležitostí, ktoré trápia jeho.

Keď z nej opadlo prekvapenie, Trisha odvetila: „Ťažko sa dá spať, keď sa vedľa teba rozprávajú jasnovidka s mačkolačicou. Skúšal si ich už niekedy počúvať?“ Pousmiala sa a popravde riekla: „Mám v hlave priveľa myšlienok. Dúfala som, že ich vietor odnesie preč. Ale prečo nespí budúci kráľ?“

Teodor sa zasmial na predstave rozhovoru jasnovidky a mačkolaka, no potom zvažnel: „Rád by som spal, ale spánok asi nie je výsada, ktorú budem v dohľadnom čase mať. Tiež som mal v pláne nechať odfúknuť vetrom svoje myšlienky a zlovestné sny,“ obzrel sa k nej a ukázal na cestu, „ak nebudeš namietat, môžeme sa ísť prejsť spoločne. Aspoň ti ukážem alvarionské záhrady, v túto hodinu budú asi studené a tmavé, čiže veľa z nich neuvidíš, ale bude tam vietor.“ Uškrnul sa a sám nechápal, kde sa v ňom berie chuť žartovať, no páčilo sa mu byť v uvoľnenej atmosfére.

Trisha nenamietala a nechala sa budúcim kráľom viesť. Tiež jej padlo vhod, keď sa konečne mala chuť usmievať. Vlastne už si ani nepamätala, kedy sa usmievala naposledy a pri Teodorovi jej to išlo skoro samo.

„Udivuje ma, že si ostala na hrade,“ pokračoval v rozhovore Teodor, „myslel som si, že po potrestaní Naratha sa vrátiš domov. Teda neber to tak, žeby som ťa tu nechcel, ale prekvapilo ma to. Koniec koncov si dosiahla toho, prečo si sem prišla.“ Skúmavo si ju prezeral. „Alebo je tu ešte niečo?“

„No, Kail bol manžel a zajtra Alvarion pochová môjho svokra a pamiatku na manžela, tak som si myslela, že by sa patrilo ostať. Beriem to ako taký záver svojej cesty.“ Nadýchla sa čerstvého vzduchu, v ktorom bolo cítiť sneh.

„Kail, samozrejme,“ prikývol a prešiel po terase k zábradliu, o ktoré sa oprel lakťami, „tam ležia naše skvostné záhrady, aké neuvidíš, pretože je tma.“ Ukázal pred seba a usmial sa. „Kail ich mal strašne rád, chcel ti ich jedného dňa ukázať. Až to tu všetko utíchne a otec ho konečne zbaví titulu budúceho kráľa. Mala byť jar, všetko malo krásne kvitnúť. Vzduchom sa mala niesť sladká vôňa kvetov a štebotanie vtákov. A v strede tej zelene si mala byť ty, jeho nádherná ryšavá manželka.“ Sklopil pohľad na svoje dlane. „Aspoň tak si to vysníval, no namiesto toho sme tu my dvaja. Vo vzduchu visí zima a je hlboká noc. Sme dosť ďaleko od jeho predstavy.“

„A ja nie som nádherná ryšavka, ale žena s krvavými očami a vlasmi stareny,“ doložila Trisha, aby bola vzdialenosť od Kailovej predstavy úplná.

Teodor sa pri jej slovách zháčil, akoby povedala niečo nesprávne. „Stareny?“

Pozorne si ju prezrel a mäkkým hlasom riekol: „Tvoje vlasy sú ako perleť hviezd a mesačný svit.“ Ani si poriadne neuvedomil, čo povedal a keď stíchol, tak sa zamyslel, prečo to vypustil z úst. Ten kompliment z neho vyšiel sám od seba a tak ľahko.

Všimol si Trishin šokovaný výraz a tak sa rýchlo ospravedlnil: „Prepáč, neviem, čo to...nemal som...“

Ona sa však netvárila akoby videla ducha kvôli nemiestnej poznámke, ale kvôli tomu, že skutočne mala pocit, akoby k nej hovoril duch. „To mi hovorieval aj Kail. Keď som sa ho pýtala, či ma bude mať rád aj ako šedivú babku.“ Šok v jej tvári prešiel do úsmevu, lebo si spomenula, ako Kaila občas otravovala presne takými otázkami, ako uviedla.

Zasmiala sa a chcela prezradiť, čo jej Kail vždy odpovedal: „Zvykol mi nato povedať, že mi zoženie...“ Nedopovedala však, pretože jej do reči skočil Teodor:

„...zoženie nektár z ohnivých orchideí, ktoré v tebe udržia vášeň naveky.“

Teraz sa už na neho Trisha naozaj pozrela vyľakane. „Odkiaľ to vieš? To tu hovoríte všetkým ženám, ktoré sa boja šedivých vlasov?“ Skúsila to zahrať do vtipu, ale ani jej samej nepripadal vtipný.

„Nie, nie,“ pokrútil hlavou on a neschádzal mu pritom úsmev z pier, „to bol špeciálne Kailov výmysel pre teba. Nemal rád, keď si sa sama nejako urážala, alebo podceňovala. Pre neho si totiž bola všetka dokonalosť sveta uložená v jednej osobe.“ Prešiel si dlaňou cez tvár akoby sám chcel pochopiť, prečo jej hovorí takéto slová, no nebolo nato žiadne vysvetlenie.

„A to všetko viem preto, lebo som si spomenul na jeho život. Pamätám si všetko, čo on. Na vašu svadbu. Na vaše zoznámenie, ako ťa stretol v dedine, keď si tam niekomu pomáhala. Tak si mu učarovala, že sa nebol schopný ani pohnúť. A potom si za ním prišla, spýtala si sa ho odkiaľ prišiel, či potrebuje s niečím pomôcť a on sa len usmieval, ako blbec.“ Vyvrátil tvár do nebies a na líce mu spadla prvá snehová vločka. „Neviem prečo si pamätám jeho spomienky, ani prečo cítim to, čo on. Avšak deje sa to a ja neviem, ako s tým naložiť.“

Vydýchol a od pier sa mu zdvihol obláčik pary, ešte chvíľu sa díval do čiernych mrakov, akoby uvažoval, či chce vidieť jej zdesenie, alebo radšej nie. No nakoniec sa na ňu pozrel.

Ako očakával, úsmev jej celkom zamrzol. Oči sa jej leskli a na líci jej roztápajúca sa snehová vločka kreslila studenú slzu. „Čo si to povedal...?“ slová sa jej odparili a viac povedať nedokázala. Teodorovo zvláštne bremeno doľahlo i na ňu a tiež sa musela oprieť o zábradlie, lebo mala pocit, že sa jej krúti svet.

Pamätá si celý Kailov život! Revalo jej vnútro. Každý jeden okamih, každé slovko, každý dotyk, každý krok... ako môže mať niekto spomienky dvoch osôb? Ako si brat môže pamätať bratov život, keď prežil iba jeden?

„Ty máš Kailove spomienky, ale nevedel si o tom. Vraveli, že si stratil pamäť. Alesa... Alesa mi povedala, že si sa celý rok túlal bez vedomia, kto vlastne si. Celý uplynulý rok.“ Chytila Teodora za rameno a napäto sa mu zahľadela do očí, aj keď nevedela, čo presne z nich chce vyčítať. „Odkedy zomrel Kail, prešiel rok.“

Minútu posvätného ticha, kedy obaja urputne chytali pointu toho všetkého, no stále im unikala, pretrhlo ostré krákanie vrany. Trisha od ľaku nadskočila a Teodor zakľal. Keď si všimol, že je to iba čierny vták, vydýchol si.

Trishy sa však neuľavilo. Pri zvuku vychádzajúcom zo zobáka Maertových poslov jej po chrbte vždy behal mráz. Vrana naďalej krákala, poskakujúc po zábradlí, a natriasala si krídla. V bielovláske by sa krvi nedorezal. Celá stuhla a zabudla dýchať. Popri krákaní vrany sa mrazivým vetrom niesol tichý hlas, ktorý počuli obaja:

Môžeš poraziť čierneho kráľa a oslobodiť z jeho väzenia toho, koho doň vrhli čierni jazdci?

„Nie...“ šepala Trisha tak, ako pred rokom, kedy sa tak strašne previnila a sudca Maerte ju súdil práve týmito slovami. Zovrela Teodorovo rameno silno a zachvela sa.

Putá čiernych jazdcov povoľujú. Pešiak uniká z väzenia čierneho kráľa. Tentoraz hlas vo vetre zaujal Teodora, lebo práve toto počul, keď si po prvý raz spomenul na Kailovu minulosť. Vyslovila to mačkolačica.

Preglgol, nechápajúc, čo tie slová znamenajú. Beztak so sebou prinášali tenký závoj spomienok, lež nestihol sa do nich ponoriť, pretože Trisha mu bolestivo zaryla nechty do ramena. Obrátil sa k nej a opatrne ju chytil za zápästie, aby sa oslobodil. „Celá sa trasieš,“ prehovoril k nej, no nezdalo sa, žeby ho vnímala, „mali by sme ísť dovnútra.“ Urobil pár krokov, ale Trisha za ním nešla. Stála na mieste s pohľadom upretým kamsi do zeme.

„Čo som to spravila...“ krútila hlavou. „Kailove spomienky... Čo sa to len stalo? Čo som to...“ Chytila sa za hrudník v oblasti srdca, habkajúc po vzduchu.

Teodor k nej pomaly prikrročil a zamračene si ju prezeral, keď sa jej spýtal: „Trisha, čo si spravila?“

„Nie, to ja...“ krútila hlavou a kebyže jej v tom momente neposkytne podporu, padla by na kolená. „Za všetko môžem ja.“

„Čože?“ zatiahol nechápavo Teodor a odplašil havrana, ktorý stále protivne

krákal, čím trhal Trishinú pozornosť na ešte menšie kúsočky. „Trisha ja ti vôbec nerozumiem, musíš sa upokojiť a povedať, čo si spravila, čo sa stalo.“

Lenže Trisha nebola schopná rozprávať, nedokázala sa upokojiť. Celý tento okamih bol hrozivou pripomienkou toho, načo nechcela myslieť. A práve teraz sa topila vo vlastných spomienkách, vo vlastnom pociťovaní viny.

Teodor si v mysli zakliadal, bol tak blízko k pravde a zároveň nikdy nebol ďalej. Súcitne sa zadíval na bleďú vdovu a šúchal jej pleciami, za ktoré ju pridržoval, aby nepadla.

„To nič,“ vydýchol a snažil sa ju povzbudiť jemným úsmevom, „nemal som sa pýtať, prepáč mi to.“ Potom si ju stiahol do náručia a chvíľu ticho stáli v objatí. Iba Teodor vedel, že to nebol čin dobrosrdečnosti a pokusu upokojiť ju. Na hrudi sa mu totiž rozžiaril ametyst a v tej chvíli sa vnoril do Trishyných spomienok. Nebolo ťažké v nich hľadať, keďže momentálne nemyslela na nič iné.

Dozvedel sa o všetkom. O tom ako pred rokom od žiaľu porušila zákony mágie, ako chcela prekabátiť strážcov podsvetia a ukradnúť im Kaila. Napokon aj to, že to bola nakoniec ona, kto ostal prekabátený.

„Odvtedy som označená za hriešnicu.“ Odtiahla sa od neho a smutným pohľadom hľadela na jeho amulet. Nebola už čarodejnica, ale zistiť, kedy mág čaruje ešte zvládla. Na prekvapenie v jeho tvári pokrútila hlavou, bolo pre ňu jednoduchšie podeliť sa o ťaživé spomienky takto, než by ich mala vyrozprávať.

Preto bez ďalšieho prerušenia pokračovala vo vysvetľovaní toho, čo už zvládla povedať nahlas: „Počas Meribenu som sa lúčila s minulosťou a práve vtedy mi bohovia ukázali tvoju tvár. Bol to on, hovorili. Ja hlúpa som si myslela, že si Kailov vrah a pritom mi len ukazovali, že v tebe je kúsok Kaila. Ja som ťa prekliala, Teodor, poslala som na teba Kailove spomienky, aj keď som to nechcela. Odpusť mi to, prosím. Chcela by som to odčiniť, ale ja už mágiu nevládnem a nikdy nebudem.“

Teodor od nej odstúpil a šokovane si ju premeriaval. V tejto chvíli netušil, čo si o nej myslieť. Spracovával skutočnosť, že sa pokúsila oživiť mŕtveho a tým sa dopustila najväčšieho tabu vo svete mágie! Zároveň ho znepokojovalo, že jej bez dovolenia vstúpil do mysle a hoc o tom vedela, nechala ho všetko si pozrieť! Dokonca to rozvinula.

Tackavo podišiel k zabradliu a oprel sa oň, až keď sa díval na čiernu záhradu, až vtedy sa do neho zapichla ťažoba zistenia, že nejakým spôsobom prežil svoju a bratovu smrť. Zakrútila sa mu z toho hlava a bol rád, že sa mal čoho držať.

„Zomrel som...,“ šepol trpkou, „zomrel som približne v rovnaký čas ako Kail. A predsa tu stojím. So spomienkami Kaila aj Teodora.“ Pretiahol si dlaňou tvár,

akoby mu to pomohlo v premýšľaní.

„Ty si sa snažila priviesť Kaila k životu, ale som tu ja. Teodor s jeho spomienkami. Je možné, že sa na mňa počas toho tvojho čarovania nalepili jeho spomienky?“ Mračil sa na celý svet až sa napokon obrátil k Trishy a nachvíľu zmĺkol, keď znova pokračoval znel omnoho zufalejšie, než by sa na budúceho kráľa Alvarionu patrilo: „Ak áno, kto potom som? Teodor, či Kail?“

Osemnásť kapitola

Pre deň smútku nemohlo byť príhodnejšie počasie, než vládlo nad Alvarionom. Sivé mraky plné ľadových slz, mrzutý vietor nepríjemne vrážajúci do tvári návštevníkov chrámu smrti a námraza škrípajúca pod nohami.

V tento deň si všetci museli pritiahnúť plášte až ku krku, nad Ench Magicienom sa rozprestrel Maertove krídla a mrazivo dávali poznať svoju moc. Nie jeden mág, alebo prostý človek sa musel v týchto chvíľach obzerať za chrbát.

V tmavom chráme, ktorý uctieval meno boha smrti- Maerta, bolo mnoho ľudí. Všetci prišli povedať posledné zbohom bývalému kráľovi a zároveň si uctiť jeho pamiatku.

Kruhovú miestnosť naplnenú ľuďmi stále pôsobila tmavo a nepomohli tomu ani kahance s ohňom po stenách. Mŕtve oči sôch kráľov a kráľovien, ktoré stáli po obvode sa dívali na každého, čo prišiel. Súdili ich, no iba jeden mal pocit, že ich pohľad je nalepený na ňom.

Bol ním Teodor, ako budúci kráľ prišiel vyprevadiť svojho predchodcu. Nič ťažšie si azda ani nevedel predstaviť. So sklopeným zrakom prešiel až do stredu miestnosti. Tam ležal dôvod, pre ktorý všetci prišli. Sám Zacharon Ansel, bývalý kráľ Alvarionu. Na kamennom stole, so zažatými sviecami vôkol jeho tela, ležal bledý kráľ. Mŕtvy otec.

Teodor prehltoľ hrču tvoriacu sa mu v hrdle a poľahky ho pohladil po studenej koži. Od kedy zomrel, nedokázal k nemu prísť. Nedokázal sa pozrieť na jeho telo a potvrdiť tak, že jeho otec je skutočne preč. Avšak bol a on to teraz musel prijať. Zafal pľaste, aby prekonal nával úzkosti a vzal si uhlík ležiaci povedľa

kamenného stolca. Na jedno voľné miesto v rohu stola dokreslil runu, aby jeho otec mal ľahší prechod na druhý svet.

V Alvarione sa totiž verilo, že loď, na akej sa mŕtvi plavia pozostáva z rún a prianí pozostalých. To znamenalo, že čím viac a silnejších tých rún a želaní bolo, tým pevnejšia loď bola a teda šanca, že sa duša dostane na správne miesto a neutopí sa v posmrtnej rieke je väčšia.

Len čo Teodor odstúpil od zosnulého kráľa, vystriedali ho členovia rady starších. Každý z nich posilnil Zacharonove lôžko svojím prianím aj runou po príklade princa. Ako posledný tak učinil radca Gideon, ktorý pri Zacharonovi ostal. Díval sa ponad neho na zhromaždený ľud – bolo tam toľko národa, že sa zďaleka nevošli do chrámu, ale zástupy ľudí pokračovali aj vonku.

„Ľud alvarionský!“ zvolal Gideon, ale jeho hlas počuli iba tí, čo sa zmestili do chrámu. „Uplynulé dni poznačili Alvarion tragédiou. Náš kráľ, Zacharon Ansel, bol povolaný do záhrobnej ríše. Dnes sa schádzame, aby sme si uctili jeho pamiatku a aby jeho meno utkvelo naveky v histórii tejto zeme.“

Sklopil zrak na bledého kráľa a vrúcne, jemu sa prihovárajúc – no stále nahlas, aby to počuli i ľudia – pokračoval: „Zacharon Ansel, viedol si zem alvarionskú ku dňom jej slávy celých dvadsaťosem rokov. Vo svojej múdrosti si zveľaďoval našu zem. Staral si sa o svoj ľud; ako o mágov, tak o nemágov. V našej pamäti a v alvarionských kronikách ostaneš kráľom, ktorého poddaní nasledovali, kráľom spravodlivým a dbajúcim o bezpečie kráľovstva. Teraz si sa vydal na cestu, z ktorej niet návratu. Putuješ na miesto, kam ťa nasledovať nemôžeme, pokiaľ aj my nebudeme povolaní. Nech ťa tvoj posmrtný koráb bezpečne nesie vodami podsvetia. Nech ťa strážca podsvetia privíta vo svojej ríši so ctou, s akou sa my sa tebou lúčime. Nech v jeho ríši usadneš na čestné miesto s predkami, po boku kráľovnej Lucille i vášho syna, princa Kaila.“

Potom na okamih zmĺkol a keď sa znovu ozval, hovoril hlasnejšie, vyzývajúc celý dav: „Večná česť a sláva kráľovi Zacharonovi!“

Alvariončania, mágovia i nemágovia, spoločne jeho slová zopakovali: „Večná česť a sláva kráľovi Zacharonovi!“

„Tvoju dušu nesie krdeľ vrán do ríše boha Maerta, avšak tvoje telo ostáva s nami, aby sa aj v budúcnosti deti našich detí mohli prísť pokloniť tvojej veľkosti,“ dokončil Gideon, načo sa pred kráľom krátko uklonil a odstúpil od neho. Nechal tak priestor pre ďalšieho mága, aby pristúpil.

Tento však nebol členom rady. Alvariončania ho vidali iba pri príležitostiach ako bola dnešná: pri pohreboch. Jeho dlhočizné rúcho bolo podšité havraními

pierkami, ktoré sa vo svetle fakiel atramentovo leskli a pri každom jeho pohybe šuchotali. Ich šuchot sa odrážal od stien mĺkveho chrámu a každému nahnal na chrbát zimomriavky. Nejednen človek sa obzrel ponad plece, či za ním nečíha vrana, ktorá ho chce vziať so sebou.

Tento mág odetý do havranieho hávu vzal do dlaní svoj amulet a priložil si ho k perám. Šepol tiché kúzlo a kameň sa rozžiaril. Maslová žiara obopla mŕtveho kráľa a postavila ho z kamenného lôžka. V tomto momente všetci prestali dýchať, dokonca aj Teodor zatajil dych a napäto sledoval, ako telo jeho otca pláva vzduchom na piedestál vedľa svojho otca.

„Navždy uchovám tvoju veľkosť, kráľ môj,“ poklonil sa muž v havranom rúchu a kráľovo telo začala obmotávať jeho mágia až sa celé schovalo pod kamením. Stalo sa sochou, rovnakou sochou, akou bol jeho otec a tiež jeho otec a vlastne všetci králi, či kráľovné.

Sochár sa po ukončení svojho diela uklonil pamiatke minulého kráľa a tiež aj kráľovi budúcemu. Potom za šuchotania havraních krídel odišiel zo siene a všetci si až vtedy uvedomili, že v chráme sú aj vrany, pretože začali krákať, akoby sa zdravili s havraním mágom.

Teodor sa zhlboka nadýchol a prešiel k soche svojho otca. Kamenná tvár sa na neho dívala z výšky a jemu to pripomínalo nemilé okolnosti, počas ktorých otca opustil. Mĺkvo sklopil zrak a vytiahol z pláštá náramok. Pomädľil v rukách vyhasnutý amulet a navliekol šperk soche na zápästie.

„Je mi ľúto, že sme nemali viac času,“ riekol Teodor k otcovi, „je mi ľúto, že náš posledný rozhovor bol hádka. No najviac mi je ľúto, že som ti nestihol poďakovať, že som ti nestihol povedať, ako veľmi som ťa miloval a uctieval.“

Pohliadol prvý raz otcovi do mŕtvych očí, nepochybujúc o tom, že ho počuje: „Veľakrát som s tebou nesúhlasil, veľa razy som nechcel pochopiť, prečo robíš to, čo robíš. Vlastne ani doteraz mnohým veciam nerozumiem, no beztak viem, že všetko, čo si vykonal bolo v záujme kráľovstva. V záujme lepšieho zajtrajška Alvarionu a tento tvoj odkaz budem ctiť i naďalej a snažiť sa, aby nikdy nevyhasol.“

Obzrel sa na ľudí, všetci k nemu upierali zraky a jemu sa roztriasli kolená, až teraz pocítil pravú váhu zodpovednosti: „Mojím najväčším prianím, ktoré skladám tu, v sieni svojich predkov je, aby Alvarion pod mojou vládou rástol tak, ako pod vládou môjho otca. Aby ľud alvarionský bol spokojný so svojim kráľom! Budem sa snažiť dokázať vám, že zajtrajšok môže byť rovnako slnečný ako pre mágov, tak pre nemágov!“ Na dôkaz svojich slov rozťahal ruky a z jeho divoko žiariaceho amuletu, vyletel fialový drak. Dúchol mocným dychom na spiace knôty sviec, visiacich zo

stropu a ponurú sieň obliel fialový oheň.

„Na svetlý zajtrajšok!“ zvolal Teodor a ľud jeho slová zopakoval. Niesli sa davom ako ozvena až vylietli z chrámu a tam sa podávali ďalej. Zdalo sa, že ľud alvarionský svojho kráľa prijal, no Teodor dobre vedel, že nestačí len rečniť, bude mať veľa práce, aby si ich skutočne získal. No zatiaľ aj toto považoval za úspech.

„V Maertovej ríši,“ upozornil na seba znova Teodor silným hlasom, „môjho otca čaká môj brat. Princ Kail. Odišiel už pred mnohými dňami, avšak nemali sme možnosť rozlúčiť sa s ním. Nie tak, ako sa na prvorodeného princa patrí!“

Vyhodil pripravený prach v dlani do vzduchu a jeho fialový drak, ktorý doteraz poletúval vzduchom doň dúchol a vytvoril z neho podobizeň. Bol to Kail, omnoho prievitnejší a omnoho nereálnejší, ale bol to on. Na všetkých sa usmieval, vyzeral ako slnko a mával každému, kto sa na neho pozrel.

„Nezvládol som ťa ochrániť,“ riekol Teodor trpkou, „tak mi aspoň dovoľ vzdať tvojmu menu česť a navrátiť ho späť domov.“ Rukou nakreslil do vzduchu runu a tá priletela až ku Kailovej podobizni. Zakrúžila okolo neho a ďalším dýchnutím draka sa stratila aj s Kailom. Vo vzduchu ostal tancovať iba papierik, ktorý poslušne dopadol Teodorovi do dlane.

Niektorí pohoršene, iní nechápavo, ďalší nadšene, no všetci sledovali princa a vyčkávali, čo vykoná. Toto nebola Alvarionská tradícia a teda nik nevedel, čo si od tohto rituálu sľubovať.

Teodor prešiel k soche svojho otca a na piedestál k jeho nohám položil papierik s Kailovým menom. Nebol mág, nebol ani kráľ. Bol len princom, ktorý nevedel kázať mágiu a predsa mal byť kráľom, lež mu to nebolo dané a opustil ríšu živých skôr, než by si to jeho vek mohol požiadať.

Položil dľaň na papier a ten sa vpil do kameňa. V podobe rýh sa zvečnilo Kailovo meno na piedestáli kráľa. Aj keď ním nestihol byť.

Teodor sa narovnal a ignorujúc šokované pohľady mágov z rady, či nebudaj šľachty sa vrátil na svoje miesto a čakal kým sa tento čierny deň skončí.

Rozlúčka s kráľom a jeho najstarším synom sa skončila, keď sa deň pretváral vo večer. Kvôli ťažkým mračnám padlo šero skôr než malo a halilo sochy alvarionských kráľov v chráme do chladných tónov pohasínajúceho dňa. Fialové plamene sviečok, plápolajúce im nad hlavami, kreslili do kamenných tvári prísne vrásky a hrozivý pohľad. Ľudia neostávali v Maertovom chráme dlhšie než bolo potrebné práve pre strašidelnú atmosféru, ktorú tam vytvárali sviece so sochami a s čiernymi vtákmi žijúcimi tam.

Chrám sa vyprázdnil, až v ňom ostal iba Teodor. Aspoň si myslel, že osamel.

Chcel sa ešte v tichosti, bez zvedavých uší a očí, rozlúčiť s otcom a bratom. Zistil však, že pri podstavci s Kailovým menom sedí Trisha. Počas celého pohrebu ju nevidel a nedovolil si zamýšľať sa nad tým, prečo neprišla keď kvôli tejto ceremónii v Alvarione vlastne ostávala.

Ona tam však po celý čas bola. Schovaná v zákutiach, kde sa pokorne skrývala pred zrakom Maerta. Usadila sa na miesto, kam Teodor vyryl Kailovo meno, a myslela nato, že tentoraz je to naozaj naposledy, čo sa s ním lúči.

„Po prvý raz bolela rozlúčka tak neúnosne, až som spravila niečo, čo som nemala,“ šepkala, akoby sa s bezduchým náhrobkom zhovárala. „Po druhý raz som chcela pochovať spomienky. Teraz sa s tebou lúčim po tretí raz a naposledy.“

Podišiel k nej a očami stále hľadel na meno vyryté v kameni. Boli to tak strašidelne zmiešané pocity dívať sa na meno osoby, ktorých spomienok bol vlastníkom. O to viac zvláštnejšie bolo sledovať ženu lúčiacu sa s tým človekom, pričom on bol vlastne stále tu.

Chytil sa za hrudník a ťažko sa nadýchol. Jeho vnútro sa šlo dnešným dňom zblázniť. Všetko v ňom kričalo a horelo, sprvu to pripisoval tomu, že sa musí lúčiť s otcom pred zrakmi všetkých, ale nie táto rozlúčka v ňom vyvolávala ten oheň. Bol to Kail a jeho vnútro nahlas kričalo, *ja som tu. Nikam som neodišiel!*

Teodor pokrútil hlavou, aby zahnal tie pocity, pretože stál tu on a nie Kail! Nemohol tu stáť Kail, pretože ten je mŕtvy, i keď v momentálnom rozporení si nebol istý vôbec ničím.

„Bol to ťažký deň,“ ozval sa k Trishy s námahou, „si v poriadku?“

Nemo sa na neho pozrela a vtedy si všimol v jej očiach slzy. Žiadna odpoveď nezaznela a ani nemusela. Stačil pohľad, aby pochopil, že Trisha v poriadku nie je. Nevedel, čo viac by pre ňu mohol urobiť a pritom tak veľmi chcel zmierniť jej bolesť!

Vtom sa z tieňa vynorila postavička na štyroch labách. Strakatá Nyra sa posadila na podstavec s Kailovým menom, chvost si elegantne obtočila okolo nôh a prehovorila: „Rozlúčiť sa s jedným znamená privítať niečo iné. Trisha, po prvý raz si sa rozlúčiť nedokázala a volala Kaila naspäť. Po druhý raz si sa chcela rozlúčiť s tým, čo ti po ňom ostalo, ale bohovia dvihli varovný prst. Nemohla si sa s ním rozlúčiť. Po tretí raz sa lúčiš naposledy. Lúčiš sa s tým, čo bolo, a vítaš to, čo bude. To, čo je. Iba to nevidíš jasne, pretože nad hladinou jazera pravdy je hmla, ktorá jeho tvár pretvára do inej podoby.“

Jej slovám Trisha ani Teodor nerozumeli. „O čom to zasa hovoríš?“ spýtala sa zúfalo Trisha. „Ja v твоjich hádankách nevládzem hľadať skrytý význam.“

Namiesto odpovede chrámom zaznelo krákanie vrany. Najskôr jednej, potom

dvoch, troch a tak ďalej, až sa zdalo, že ich škriekajú tisíce. Trishy i Teodorovi sa zakrútil svet. Necháпали, čo sa deje. Mali pocit, že padajú, ale na zem nedopadli. Vôkol nich sa vírili temné mračná s havraními perami a neustále do nich dobiedzalo krákanie. Hlavy ich rozboleli a chytili si uši, aby zmiernili to havranie utrpenie. Vlastným krikom sa snažili prekryť hlasy poslov zo záhrobia.

A potom nastalo ohlušujúce ticho. Ani čoby uťal, akoby naraz obidvaja ohluchli, nepočuli ani len svišťanie vetra pomedzi škáry chrámu. Okolo nich už ale ani nebol chrám. Neboli kamenní králi. Nebol Alvarion. Nebolo nič.

Zistili, že neohluchli, keď ničotou zaznel mužský hlas: *Väzeň čiernych jazdcov sa celkom oslobodil z pút.* Opäť to pripodobnenie k čiernym jazdcom a ich zajatcovi. Teodorovi búšilo srdce ani divé, ako keby sa pri tých slovách z neho chcel Kailov hlas vydrať von! Trishine srdce zasa vynechávalo svoj rytmus, lebo sa jej vracali slová zo súdu bohov.

Zrazu sa pod nimi zjavili čierne a biele dlaždice. Kam sa pozreli, všade na zemi boli striedajúce sa štvorce, akoby stáli na veľikánskej šachovnici. Neďaleko pred nimi sa zjavil Kail. Nie priesvitný duch, akého Teodor predtým vyčaroval, ale taký skutočný ako oni dvaja.

Zrazu Teodor padol na jedno koleno, držiac sa za hrudník. Cítil tú bolesť, ktorá ho pripravila o život vtedy v lese – cítil na krk dýchajúcu smrť z rúk Samaelových mágov!

Súčasne s ním padol k zemi aj Kail. Ostal ležať na boku presne tak, ako ho pred vyše rokom Trisha našla na smrteľnom lôžku. Ovzduším sa niesol zápach mágie, zápach Kailovej smrti.

A do toho celého sa ozývalo krákanie dvoch havranov. Zjavili sa z ničoho nič a zakryli svojimi krídlami Kailovo telo.

Môžeš vyhrať hru, ktorej kroky plánujú bohovia? Môžeš poraziť čierneho kráľa a oslobodiť z jeho väzenia toho, koho doň vrhli čierni jazdci?

Ten hlas, ktorý zaznel okolím, patril rovnakému mužovi ako pred chvíľou. Vzápätí sa zjavil aj on samotný: vysoký muž zahalený do čierneho plášťa, ktorý sa za ním rozlieval ako temná rieka a stúpал od neho dym, ani čoby vnútri tlel oheň. Okolie sa ochladilo, Trisha s Teodorom si videli vlastný dych, hoci prapodivná chvíľa im takmer všetok dych vyrazila.

Ten muž vrhal na šachovnicu tieň, ktorý nepatrila človeku, ale drakovi.

„Môžeš,“ prehovoril muž, ktorého meno znelo Maerte. Hoci ho nik nevyslovil, Trishy i Teodorovi sa vnuklo samé.

Opäť zakrákali jeho dva havrany a len čo na seba upozornili, okolím zaznel

Trishyn srdcervúci ryk, volanie na Kaila i slová, ktorými ho chcela privolať späť do sveta živých. Trisha sa obzerala, jej vlastné slová ju bodali ako dýky, cítila tiaž, ktorá s ich vyslovením prichádzala. Vedela, čo po týchto slovách príde: jej súd spred roka, to neuveriteľné oslabenie a túžba po vlastnej smrti.

Avšak k ničomu takému nedošlo. Havrany vzali Kaila do svojich pazúrov, akoby bol iba akousi ich ľahkou korisťou a nie ťažkým dospelým mužom. Preniesli ho k Teodorovi a pustili nadol. Teodor sa nestihol uhnúť, lebo ním stále zmietala bolesť. Kail bol zrazu preč. Len čo sa vtelil do brata, neostala po ňom ani spomienka.

Vlastne práve spomienka áno. Celá pamäť. Celý jeho duch.

„Hriešne duše,“ oslovil jeho aj Trishu Maerte, „naša hra je na konci.“

„Hra?“ zopakovala Trisha roztraseným hlasom, len veľmi pomaly chápaním, čo sa udialo a čo sa stále deje. „Aká hra?“

Maerte odpovedal: „Hra nato, či spoznáš, že sa ti tvoj hriech podaril, a v akej podobe sa tvoj milovaný vrátil.“

Trishy sa zaleskli oči a teraz už naozaj prestala dýchať. *Takže Kail prežil! Prežil a je...a je...* Veľmi pomaly sa pozrela na Teodora, opakujúc si, čo včera zistili: *že z nejakého dôvodu má Kailove spomienky*. Ibaže to nie sú iba spomienky.

Maerte pokračoval: „Môj trest si si odpykala. Bola si figúrkou na mojej šachovnici. Naša hra končí. Prehrala si si cestu šachovnicou, aby si zistila, že väzením pre tvojho milovaného nie je temnica v ríši záhrobnej, lež nevedomosť. Áno, hriešnica, z väzenia čierneho kráľa môžeš oslobodiť toho, koho doň uvrhli čierni jazdci. Urobila si to. Trest neistoty, či sa hriech podaril, si si odpykala a viac v mojich očiach nie si hriešnou dušou.“

Nemôžem však hovoriť za tvojich ďalších dvoch sudcov. Moja sestra nie je hráč. Potrestala ťa znamením hriešnika, aby nik tvoj prehrešok neprehliadol, nie je však možnosť jej rozhodnutie zvrátiť. A už vôbec nie je spôsob, ako odrieť rozhodnutie stvoriteľa Kailona. Ostáva ti život bez mágie, aký ti zanechal, a život poznačený vinou, aký ti zanechala Nassi. Ostáva ti život po boku muža, ktorého si zachránila z mojej šachovnice, a ten ti zanechávam ja.“

Nato ich oslepila biela žiara a Trisha i Teodor boli zrazu odetí do bielych hávov. Dva Maertove havrany sadli Maertovi na plecía a tak stojac oproti sebe pôsobili všetci skutočne ako figúrky na šachovnici. Biely kráľ Kail, v Teodorovom tele, s kráľovnou Trishou proti čiernemu kráľovi a jeho dvom havraním jazdcom.

Keď Trisha pochopila, čo sa udialo a čo sa práve dozvedeli, pocítila snáď všetky emócie, ktoré človek môže cítiť, naraz v jednom víre. Nevedela, či sa má

radovať alebo plakať, či sa má hnevať alebo len kričať do prázdna.

Teodor a či vlastne Kail, alebo obaja v jednom, sa vyplašene dívali okolo. Biele a čierne štvorce sa mu strácali pod nohami, tak ako pevná pôda. Bol Teodorom a zároveň nebol, bol Kailom a zároveň nebol.

Zatočila sa mu strašlivo hlava a žalúdok urobil salto. Klesol znova na koleno, ale teraz nie kvôli bolesti, či slabosti či čomukoľvek inému, potreboval sa len o niečo podprieť. Najst' aspoň jednu stabilnú vec.

„Vo mne,“ uisťoval sa slabým hlasom, „v tele Teodora, mága, ktorý zomrel v lese pod kúzľami Samaelových mágov, žije duša Kaila. Človeka, ktorý zomrel v dedine ďaleko odtiaľ pod kúzľom iného mága“ Neisto sa pozrel na čierneho kráľa a ten mu len stroho prikývol.

„Obaja sú mŕtvi a predsa som tu. Ja...“ zachvel sa Teodor a prehltol hrču tvoriacu sa v krku, „ako to je možné? Prečo ste Kaila dali do tela Teodora? Prečo vôbec...?“ zatajil dych a pozrel sa na Trishu. Vedel ako to je možné a aj prečo sú obaja a zároveň ani jeden nažive, ale aj tak to bolo na jeho myslenie, na myslenie bežného človeka veľa.

„Teodor a Kail mali zvláštne puto,“ pustil sa do vysvetlenia Maerte a pohladil najprv jedného a potom druhého havrana, „určite o ňom vieš. Magické puto, ktoré malo byť pretrhnuté smrťou jeho tvorca, avšak nebolo. Mágia nezmizne len tak, ako mág by si to mal chápať. Po Kailovej smrti a po Teodorovej smrti ostal odtlačok. Vlákno, ktoré Kailovu dušu doviedlo k Teodorovi a na malý moment ste sa stretli.“

„Preto mám spomienky oboch,“ dokončil pochopene Teodor a neisto sa pozviechal zo zeme. V hlave mal stále tornádo a veľmi ťažko si utriedľoval myšlienky, no jedna sa mu predsa tísila do popredia. *Práve pochoval Kaila. Práve sám pochoval svoje meno! Ako má byť niekým, kto už nežije? Ako má byť Kailom v tele jeho brata Teodora, ktorý je navyše kráľom Alvarionu? Tým, čo on odjakživa nechcel byť?*

„Nemáš byť Kailom,“ odvetil hlas mačkolačice, akoby mu čítala myšlienky, čo vlastne možno aj robila, „Kail je mŕtvy. Aspoň pre nepodstatných ľudí.“ Odrazu sa zjavila aj ona samotná a venovala Trishy veľavravný pohľad, potom sa obrátila naspäť ku Kailovi. „Ty musíš byť Teodor, kráľ Alvarionský, s dušou Kaila.“

„Ty si kráľ Alvarionu,“ prehovoril hlas, ktorý nik nečakal a Kail ucítil na svojom ramene dlaň, „máš moju tvár, ale si Kail a si kráľom. Vždy si nim mal byť.“

Kailovi zovrelo hrdlo a obzrel sa za seba. Stál za ním Teodor. Skutočný Teodor, ten pravý a jediný.

„Teodor,“ hlesol a mal pocit, že sa mu každú chvíľu zase podlomia kolená, „ako to, že si tu. Prečo...“ zarazil sa, pretože na tieto otázky nebol čas.

Brat prikývol a stlačil mu rameno: „Nemáme veľa času. Vkladám svoj sen do teba, braček. Chcel som byť kráľom, ale nebudem. Pretože ním si ty a skrz teba sa splní aj môj sen! A prestaň sa už báť! Nik nemôže byť dokonalejším kráľom, než ty. Si nemág, ktorý sa spojil s bratom mágom. Vidiš a chápeš obe strany mince. Nik o tebe nebude pochybovať, pokiaľ to nebudeš robiť ty.“

Kail pokrútil hlavou a trpkosť sa zasmial. Hovorilo sa to jednoducho, no rozhodne nebolo. Toto nikdy nezvládne. Nezvládne pred celým kráľovstvom hrať niekoho kým nie je! Znova sa ho začala zmocňovať úzkosť, panika, chcel utiecť pred touto desivou úlohou, lež nech by sa rozbehol kamkoľvek, Maerte i Nyra by si ho našli!

„Tvojím osudom je byť kráľom, otec mal pravdu.“ usmievavo predniesla strácajúca sa duša Teodora a letmo pohliadla pred seba. Na Maerteho. Na znak vďačnosti mu kývla hlavou a venovala sa ďalej svojmu zmätenému bratovi. „Ani smrť ťa totiž nechránila pred tým, aby si sa ním stal.“

Ruka z Kailoveho pleca zmizla, no v dlani sa objavila ďalšia a on sotva stihol pochopiť, že okrem neho a Maerta, Teodora nik nemohol vidieť, už k nemu hovorila Trisha.

„Rozmýšľala som, čo by som spravila, keby si mi povedal o tom, že máš byť kráľom. Dlho som nevedela, ako by som sa k tomu postavila. Teraz to už viem.“ Stlačila mu dlaň, aby mu dala jasne najavo, že je po jeho boku. „Pomôžem ti. Kail, Teodor, na mene nezáleží. Záleží, iba na tom, čo máme tu...“ položila mu druhú ruku na srdce a jemne sa usmiala.

„Trisha,“ oslovil ju a hlas sa mu zlomil. Pozrel sa do jej očí a všetok strach a panika bola ta tam. Doteraz ním lomcovala neistota a pripadal si stratený, dokonca sa pristihol pri otázke prečo vlastne žije, no teraz... Teraz keď sa na ňu díval a keď počul, čo povedala... Oči mu zaliali slzy, no beztak sa usmieval a objal ju. Silno si ju privinul a nadýchol sa vôňou z jej vlasov.

„Ďakujem,“ šepol jej do ucha, aby to mohla počuť len ona, „ďakujem, že si ma zavolala a že si tu. Pri mne. Si totiž mojím lampiónom a je jedno odkiaľ, ale stále k tebe prídem. Aj z Maertovej ríše.“ Pousmial sa a dodal. „S tebou po boku zvládnem hocičo.“

„Konečne vidíte pravdu,“ prehovorila mačkolačica, „po celý čas, čo ste ju hľadali, vám kráčala po boku, hovorila k vám v snoch, iba ste nevedeli, komu ten hlas patrí a čo vám vlastne hovorí.“

Dvojica ju chvíľu mlčky sledovala. Obaja si uvedomovali, že táto bytosť, Nyra, od začiatku vedela o tejto Maertovej hre, o zámene duší aj o tom, že sa jedného dňa

stretnú. Ťažko by sa dalo povedať, či ich to viac udivovalo alebo hnevalo.

Trisha sa predsa ozvala: „Ty si o tom všetkom vedela, Nyra, a nič si nepovedala. Od začiatku si vedela, že Kail žije ako Teodor! Videla si muky, aké prežívam po jeho strate... Celý rok si ma nechávala žiť v domnienke, že Kail je preč a ja som zlyhala. A pritom si ma aj tak nasmerovala na cestu za jeho druhým ja.“ Zavrtela hlavou a dodala: „Verila som ti vo všetkom a ty si mi pritom celý čas zatajovala pravdu.“

Mačkolačica uprela dvojfarebné oči na Trishu, nedalo sa z nich však vyčítať previnenie či ľútosť. Jej pohľad bol intenzívny a múdry, ako sa na mačkolaka patrí, a Trisha mala pocit, že to stvorenie vidí na dno jej duše.

Nyra odpovedala: „Nebolo mojím údelom povedať ti pravdu. Ani tebe, Teodor či Kail. Ty, Trisha, si bola potrestaná za svoj hriech voči bohom a tvojím trestom bol život v neistote, či sa hriech podaril.“

Nato pohliadla na Teodora a pokračovala: „Kailova duša bola vinná neposlušnosťou voči podsvetiu, keď šla za tvojím hlasom, a Kailovým trestom sa stal život v inom tele, než ktoré mu patrilo.“

Mág pološeptom pochopil: „Tvojím údelom čoby Fey bolo sprevádzať ma ako zosobnenie pravdy, ktorú sa márne snažím nájsť. Bol to rovnaký trest ako Trishin. Život v neistote. Kráčanie po boku pravdy, ktorú hľadám a nevidím.“

Mačkolačica prikývla: „Ja som dieťa bohov. Som posol božej pravdy. Bohovia boli vašimi sudcami, ktorí vás na život v neistote odsúdili, a zo mňa sa stal dozorca vo vašom väzení. Až do doby, kým nájdete únik z toho trápenia. A ten ste našli v pravde, ktorá vás opäť zvedla dohromady.“

Obaja mlčali a mysleli na to isté. Aj keď chápali Nyrine vysvetlenie, nedokázali sa zbaviť pocitu krivdy, ktorý im navieral v hrdlách ako hrča. Stačilo predsa, aby im o tomto všetkom povedala na začiatku ich púte a nemuseli tak trpieť stratou, nevedomosťou! Nič z toho, čo sa udialo, sa nemuselo stať... Aj kráľ Zacharon by ešte možno žil!

Ani čoby Nyra čítala ich myšlienky, povedala: „Nikdy sa nedozvieme, čo by sa stalo, keby som vám prezradila pravdu skôr. Všetko sa stalo tak, ako sa stať malo. Hoci vám sa tento priebeh prieči, také sú cesty osudu.“

„Mala by som to pochopiť a odpustiť ti,“ ozvala sa Trisha, „ale neviem, či to dokážem.“

„Nežiadam ťa o to. Ani jedného z vás. Moja úloha vo vašich životoch končí,“ povedala Nyra, načo pred jedným i druhým sklonila hlavu v rozlúčke. Potom vstúpila do temnoty, ktorú vytváral Maertov plášť a bez ďalších rečí v ňom zmizla.

„Nyra počkaj,“ pokúsil sa ju zastaviť Kail, no bola preč. Odišla. Len tak. Nevedel síce, či by jej bol schopný odpustiť, ale bola priateľ a tí sa predsa nerozhádzajú takto. Keď sa náhle zarazil, pre neho bola priateľ, čím bol on pre ňu? Oni pre ňu? Úloha?

Zvesil plecia v uvedomení, že aj cez ten dlhý čas strávený po jej boku o tej mačke aj tak nevie vôbec nič! No nech už ich ona vnímala akokoľvek, beztak im po nej ostalo v srdci prázdne miesto.

„Tak,“ tlesol Maerte dlaňami, „to by sme mali.“ Zhodnotil a Kail s Trishou až podskočili od ľaku. Zatlieskanie veru nebolo očakávaným zvukom, no rovnako ako ono ani ďalší zvuk nebol čakaný a vlastne možno by nemali ním byť až tak prekvapení. Bolo to syčanie. Gúľajúce sa zo všetkých kútov nekonečnej šachovnice. Prevaľujúce sa a umocňujúce.

Trishy a i Kailovi vystúpili na kožu zimomriavky, vedeli kto prichádza, i keď sa báli vysloviť jej meno. Druhý strážca brány. Neohrozená bohyňa Nassi.

„Áh,“ prekrútil očami Maerte a založil ruky za chrbát očakávajúc príval našťvaných a nesúhlasných slov.

„Maerte!“ sykot zosilnel až sa zhmotnil do podoby ženy s hadím telom. „Čo si myslíš, že robíš? Nemôžeš predsa len tak nechať prechádzať duše z ríše mŕtvych do ríše živých! Nemôžeš sa len pre svoje pobavenie zahrávať so zákonmi!“

„Ja sa predsa s ničím nezahrávam,“ obrátil sa Maerte, „čisto teoreticky jeho duša ešte neprišla do našej ríše, takže som nič zlého neurobil, iba som mu tak trochu pomohol vyhnúť sa jeho posmrtnej ceste.“ Zazubil sa boh smrti ako najväčšie neviniatko a Trisha s Kailom na seba šokovane pozreli. Nechápali, čo sa deje a čoho sú práve svedkami.

„Sú to hriešnici! Musia byť potrestaní! Raz dovoľíš jednému vyhnúť sa záhrobiu a potom to bude chcieť každý! Toto nie je žiadna hra!“ syčala Nassi a dvojica smrteľníkov mala pocit, že od zlosti azda rastie, čo im vôbec neuberalo zo strachu. Práve naopak.

Maertov úškrn bol náhle preč, pretože vytušil čo jeho sestra zamýšľa. Priskočil k nej a chytil ju za zápästie, akoby ju v niečom zastavil. Jeho tieň narástol rovnako ako jej. Ibaže on sa tentoraz zmenil do podoby obrovskej vrany, pričom ona bola v podobe kobry.

„Nepokúšaj ma sestrička,“ šprihol zlovestne Maerte a Trishy sa zachveli ruky, presne takto sa prihovárал aj jej, keď sa pred rokom previnila, „nezasahuj do mojej hry, keď je ukončená! Obaja si už svoje odpykali! Tvoj a aj Kailonov rozsudok som nezmazal, iba ten svoj. A čo sa jeho týka, tiež bude nosiť svoj ortieľ, už nikdy totiž

nezazrie svoju skutočnú tvár v zrkadle... Takže, Nassi..." rázom sa upokojil a pustil svoju sestru, naďalej ju pozorne sledoval. „Čo keby si sa vrátila späť a odniesla si svoj neprijemný sykot domov, tam sa hodí omnoho viac.“

Nassi si zlostne odfrkla a prísne dodala: „Pre tentoraz prehladnem tvoju zábavičku, no vedz jedno, duša, ktorá už raz vstúpila na chodník do ríše mŕtvych sa tam skôr, či neskôr aj tak vráti.“ Prenikavo sa pozrela na Kaila a spolu s jej mrazivými slovami sa stratila aj ona.

Boh smrti sa zamračil, no nevyjadroval sa k nej, iba sa obzrel k dvojici smrteľníkov: „A teraz choďte. Žijte si svoj ťažko vybojovaný život. Nech stojí za to úsilie, ktoré ste pre vidinu spoločných dní vynaložili.“

Mávol pred nimi rukou a šachovnica sa stratila. Nahradil ju chrám mŕtvych. Alvarionská sieň kráľov. Boli presne tam, kde ich boh smrti našiel. Stáli vedľa seba, držiac sa za ruky. Obzerali sa vôkol, no po nikom a ani ničom nebolo stopy. Akoby sa nič z predchádzajúcich chvíľ nestalo.

Až krákanie havrana, na ktoré sa strhli, ich utvrdilo v tom, že všetko bolo skutočné. Sedel na ramene sochy kráľa Zacharona a vtačie žiarivo červené oči sa vpíjali do dvojice, až kým jeho hrdlo znova nevydalo ohlušujúci zvuk. Spolu s ním sa zviera vznieslo do výšky a odletelo. Posol smrti. Havran a možno sám Maerte ich nechal stáť vo svojom chráme.

Dal im druhú šancu, druhú možnosť žiť bok po boku. Tentoraz s menšími obmedzeniami, ale asi to tak celé nakoniec malo byť. Kto vie, či k tomuto bodu nesmerovali ich kroky od začiatku.

Devätnásta kapitola

Budúci kráľ Alvarionu sa vrátil do hradu po boku s Trishou. Ani raz počas cesty z Maertovho chrámu neprehovorili; stačilo, že sa držali za ruky. Iba vzájomná blízkosť a skutočnosť tejto blízkosti bola pre nich dôležitá. Všetko, čo muselo byť povedané, už zaznelo a tak sa iba presviedčali o pravdivosti svojej vzájomnosti tým, že cítili teplo dlane toho druhého.

Obzerali si Alvarion, akoby v ňom boli po prvý raz. Čakali, že sa udeje nejaká zmena – že svet bude iný po tom, čo si s Maertom práve prežili oni. Svet bol však rovnaký ako predtým. Čas plynul rovnako, vtáky lietali rovnako, voda zurčala

rovnako. Žiadne zrnko vo vetre si nevšimlo, že sa udialo niečo veľké. Alvarion vnímal svojho nastupujúceho kráľa a nezaujímal ho, aké spojenie duší sa v ňom nachádza.

Vnútorne nádvorie hradu pripomínalo opustenú slávnosť a pritom na slávu ešte len čakalo. Celý Alvarion čakal na chvíľu, kedy nový kráľ zaujme miesto svojho predchodcu. Hoci sa ľudia len pred pár hodinami rozlúčili so Zacharonom, už dvíhali nádejné pohľady ku prázdnemu trónu, na ktorý mal onedlho usadnúť Teodor.

„Vyzeráte spokojne,“ doniesol sa im do uší sladký hlas a oni na okamih zamrzli, lebo im preblysko hlavami, že sa k nim vrátila Nyra.

Bola to však Alesa. Trisha ju videla naposledy ráno pred pohrebom, ani nevedela, či sa ho zúčastnila. Udialo sa toľko vecí, že na jasnovidku sotva stíhala pomyslieť.

„Predpokladám, že aj ty si vedela, o čo ide,“ hádala Trisha, „a ani tvojim údelom nebolo povedať nám pravdu.“

Jasnovidka zavrtila hlavou. „Nevedela som viac než vy dvaja. Tajomstvo o bratoch Anselových bolo ukryté bohmi a za ich záves nemôžem bez vyzvania nahliadnúť ani ja. Cítila som mráz záhrobia, keď som Teodora stretla, aj pre mňa bol ale záhadou. Až kým ste neosameli v chráme. Až vtedy mi vidina ukázala, akej hry ste sa stali súčasťou.“

Polo-smutne, polo-povzbudivo sa na oboch usmiala, vzala ich za ruky a stisla im ich v priateľskom geste. „Cesty osudu sú nevyspytateľné a vy ste našli správny smer aj napriek toľkým nejasným zákrutám. Bolo mi ctou pobudnúť po vašom boku a byť svedkom vášho úspechu.“

„To zaváňa rozlúčkou,“ skočila jej do reči Trisha, silno jej opätujúc dotyk ruky. „Jedna priateľka nás už dnes opustila. Nerob to aj ty.“

Alesa sa nespýtala, kto a prečo ich opustil, lebo to vedela. A nespýtala sa ani, načo má ostávať v ich životoch, keď ju už nepotrebujú – lebo vedela aj to, že ešte nenastal čas sa rozlúčiť. „Nelúčim sa,“ odvetila pokojne, „zotrvám v službách kráľovnej Alvarionu, ako mi kážu hviezdy, a zotrvám po boku priateľky, ako mi káže srdce.“

Trisha bola vďačná za Alesino rozhodnutie a objala ju. „S Kailom a s tebou pre mňa nebude Alvarion neznámym strašiakom. Aj keď oslovenie kráľovná mi zimomriavky naháňa,“ poznamenala.

„Spolu to zvládnete,“ žmurkla na obidvoch Alesa, „v prvom rade si však musíte odvyknúť od mena Kail. Pre Alvarion je Kail mŕtvy. Teodor je ten, koho rada

posadí na trón.“

„Teodor,“ vydýchol Kail, „obaja si máme načo zvykať.“

Stisnúc mu dľaň, Trisha zopakovala Alesine slová: „Spolu to zvládneme.“

Jasnovidka pokračovala: „Vyzeráte až priveľmi zamilovane nato, že sa práve vraciate z pohrebu kráľa a Kaila, tvojho manžela, Trisha. Myslím, že budúci kráľ Alvarionu Teodor by ťa mal pojať za manželku. V konečnom dôsledku ste šťastlivci. Nie každý pár sa môže popýšiť tým, že zažil svoju svadbu dvakrát,“ zasmiala sa, aby odľahčila situáciu.

Teodor stisol svojej bývalej a zároveň budúcej manželke dľaň vo svojej ruke. Predstava, žeby si ju mal znova brať v ňom rozozvučala motýlie krídla a on sa nemohol prestať usmievať. Keď tu mu v hlave skrsla úžasná myšlienka, nie brať si ju nešiel, ale mohol uskutočniť to, čo si sľuboval po návrate domov.

„Musím ti niečo ukázať,“ šepol Trishy a už ju tiahol preč. Alesa ich s úsmevom vyprovádzala, no nešla za nimi. Nechala im ešte priestor, beztak vedela, kam ju Kail vedie.

Kail nadšene doviedol Trishu do záhrady. Nič však nebolo vidieť, bola tma a chlad. Ani biela námraza, či letmo lietajúce vložky nedokázali odhaliť to, čo Kail chcel, aby videla

„Čo tu robíme?“ spýtala sa Trisha a nechápavo sa obzerala.

„Tam sme minule stáli,“ ukázal prstom na jednu z terás, „a tam som ti povedal o sľube, ktorý splním až sa sem vrátim. Nie som tu ako Kail a ty tu niesi ako moja ryšavá čarodejnica. Stojíme tu ako Teodor, mág, budúci kráľ Alvarionu a jeho budúca nevestna, hviezdami pobozkaná Trisha.“

Usmieval sa a obhliadal okolo: „Preto ani okamih, ktorý som si vysnil nemôže byť taký, aký som ho chcel. Môžeme mu dať úplne iný šat a predsa bude tým, čím chcem aby bol.“

Trisha sa pousmiala, ale vôbec nechápala, kam tým mieri. Podišla k nemu a chcela ho pohladiť po tvári, no predbehol ju slovami: „Zavri oči Trisha.“

Chcela sa ho spýtať prečo, no umlčal ju: „Zavri tie oči a buď troška trpezlivá.“ Bola z jeho správania zmätená, no urobila, čo od nej žiadala a zavrela oči.

Teodor sa zatiaľ zohol a položil ruku na zem. Amulet sa mu rozžiaril a vyletel z neho fialový plameň. Pretancoval vŕokol neho a oživoval všetko, na čo si Teodor spomenul. Kvety, stromy, kriaky vo výške dospelého človeka. Všetko, čo si pamätal z Alvarionských záhrad sa teraz znovazrodilo jeho mágiou a síce len ako fialová napodobenina, ale bolo to tam a osvetľovalo túto zvláštnu noc.

„Teraz môžeš otvoriť oči,“ šepol jej do ucha a objal ju kol drieku stojac za

ňou.

Trisha sa neubránila zhíknutiu a pritisla si ruky k ústam. Zovšadial sa na ňu dívali fialové kvety, či listie stromov a drobných stromčekov. Opatrne natiahla svoju ruku, aby prešla po trblietavej fialovej ruži pri jej nohách. Zahriali ju jej lupene, vlastne neboli to jej lupene, ale mágia, z ktorej boli stvorené.

„To je nádherné,“ zaševalila tichým hlasom Trisha a sledovala ako okolo nej poletuje motýľ. Pripadala si ako v nejakej čarovnej záhrade, vlastne v nej aj bola. Vytvorenej špeciálne pre ňu.

„Nie je to tak, ako som to chcel. Ako sme si to predstavovali,“ šepkal k nej Teodor, „a nikdy už nebude, pretože už niesme tými, ktorými sme boli. No nik nepovedal, že to nemôže byť lepšie.“

Pustil ju a nechal, aby sa prešla po fialovej záhrade: „Byť mágom má aj svoje výhody.“ Zazubil sa a chytil ju za dľaň, aby ju mohol viesť po ich vlastnej čarovnej záhrade.

Epilóg

Alvarionom otriasali bujaré oslavy. Iba pár dní po pohrebe zosnulého kráľa priviedla rada starších pred alvarionský trón jeho následníka. Keď princovi v ten deň sadla na hlavu koruna, stal sa Teodorom, kráľom alvarionským. Poklonila sa mu rada starších, šľachtici i prostý ľud. Mágovia boli spokojní, že na tróne vidia mága – nemágovia sa zaradovali, keď Teodor tituloval Trishu, ženu bez magickej sily, za svoju kráľovnú. Uctiť si ich prišli aj panovníci či vyslanci z okolitých zemí, s ktorými Alvarion udržiaval priateľské vzťahy. Medzi hosťami sa mihali tváre bledej šľachty z El Peténu, z Mareneru, zo Zeme dračích lordov i z Lioru; prehliadnuť sa nedala opálená pokožka princov Púštnych zemí. A keďže Avlarion blízko susedil s elfskými ríšami, na korunovácii kráľa magického kráľovstva sa ukázali aj zástupcovia elfských národov.

Veru, bola to veľká udalosť. Veľká udalosť pre svet, pre Avlarion – no najväčšia pre Teodora s Trishou. Šli do toho spoločne a so slovami, že bok po boku všetko zvládnu. Keď však stáli pred všetkými tými ľuďmi, ktorí im prišli vzdať úctu a popriať šťastie pre Alvarion, obaja pocítili bodanie neistoty a nervozity. Bolo to také veľké, obrovské, že občas pochybovali, či to zvládnu. V okamihoch pochybností im Alesa s radosťou pripomenula, že ich láska prežila aj smrť a v porovnaní s tou je koruna Alvarionu iba zlomkom tiaže.

„Nemyslíš, žeby o tebe mali vedieť?“ spýtal sa medový hlas jasnovidky. Otázka, ktorú Alesa položila, patrila Nyre. Aj tá sa totiž prišla pozrieť na najšťastnejšiu dvojicu Alvarionu. Prešli si mnohým a predsa teraz stáli a usmievali sa na davy ľudí, ktorí im prišli vzdať hold.

„Nie,“ pokrútila hlavou Nyra, „nebudem oživovať minulosť.“

„Prečo si to nepriznáš,“ usmievala sa Alesa, „zamilovala si si ich, aj keď si bola iba dozorcom v ich väzení. No na tom nie je predsa nič zlé. Tých dvoch si je ťažko nezamilovať.“ Zhodnotila a obzerala sa k žiariacej dvojici, no keď vrátila pohľad späť k Nyre, už tam nebola. Stratila sa presne tak, ako to mačkolaci robia, no Alesa si bola istá, že nie raz jej pozornosť zablúdi k Alvarionskému páru.

Nie iba Nyra bola tichý pozorovateľ, bol tu ešte jeden, no toho nik neodhalil. Bol príďaleko nato, aby ho Alesine jasnovidecké oko zahliadlo, bol príďaleko nato, aby ho mágovia mohli vycítiť a mal na sebe prazvláštnu ochranu.

Tým schovaným pozorovateľom bol Samael. Sedel v kúte akéhosi hostinca a hľadel do čaše s vodou. Sledoval ako sa jeho nenávidený brat stáva kráľom, ako mu pokladajú na hlavu korunu, ktorá mala byť jeho! Ako sa usmieva a teší z vlády, ktorá mu vôbec nemala patriť!

Zlostne buchol dlaňou po stole a nenávistne precedil cez zovretú čeľusť: „Užívaj si kým môžeš Teodor, precíť si ten pocit moci a bezpečia a užívaj si ho, aby ťa o to viac bolelo, keď ti to všetko vezmem!“ Zlovestne sa usmial a jeho oči nabrali vražedný lesk. „Ešte nie je koniec. Je to iba začiatok tvojej krátkej vlády a rýchleho pádu.“

„Pane, našli sme ho!“ šepol jeden zo Samaelových verných mágov, keď pribehol ku jeho stolu. „Našli sme toho člena Deviatich dračích lordov, San Petrova. Je bohužiaľ už mŕtvy.“

Samael sa spokojne napriamil: „A ten náš San Petrov, mal nejakých príbuzných?“

Mág pokrútil hlavou.

„Myslím, že viem, kde započnú naše prvé kroky proti Alvarionu.“ Prezradil samoľúbo Samael a díval sa na hladinu pohára, kde pred chvíľou videl brata. „Ani o tom ešte nevie a už sa jeho vláda chýli ku koncu. Úbohý Teodor, zasiahneme ho z miesta, z ktorého to nikdy nebude čakať.“ Odpil si z tekutiny v čaši. „Zem Deviatich dračích lordov totiž ponúka nepríjemné zbrane.“ Elegantne sa postavil a vykročil z hostinca. Už znova nadobudol svoj mrazivý pokoj a jeho myseľ spriadala neskutočné množstvo ciest a plánov, ako dostať Alvarion do svojich rúk a zároveň sa pomstiť svojmu bratovi.

